

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Axel Holm.

Østen for Verdens Ende : Vup's sidste Rejse :
Roman for Ungdommen

København ; Kristiania : E. Jespersen, [1921]

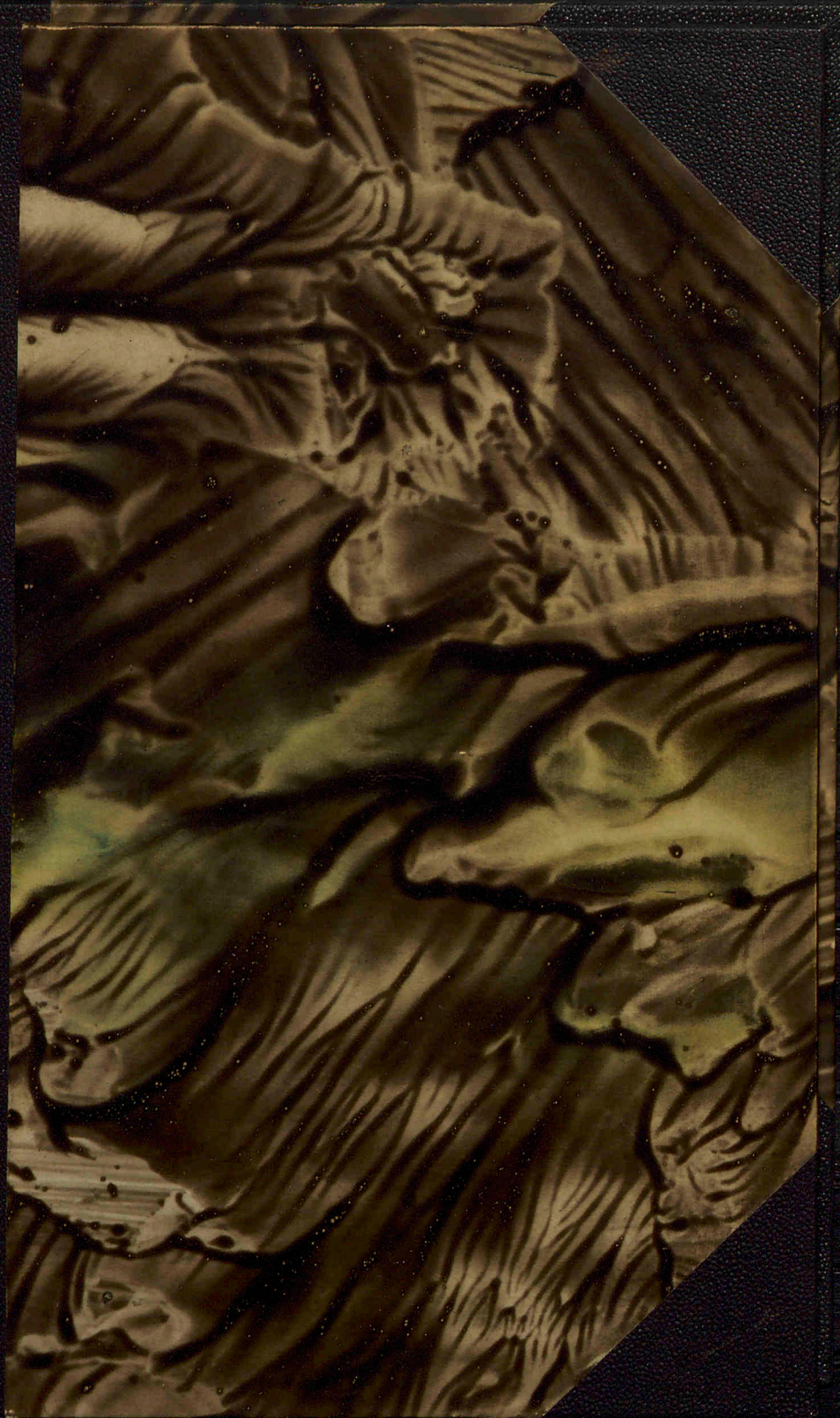
152 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

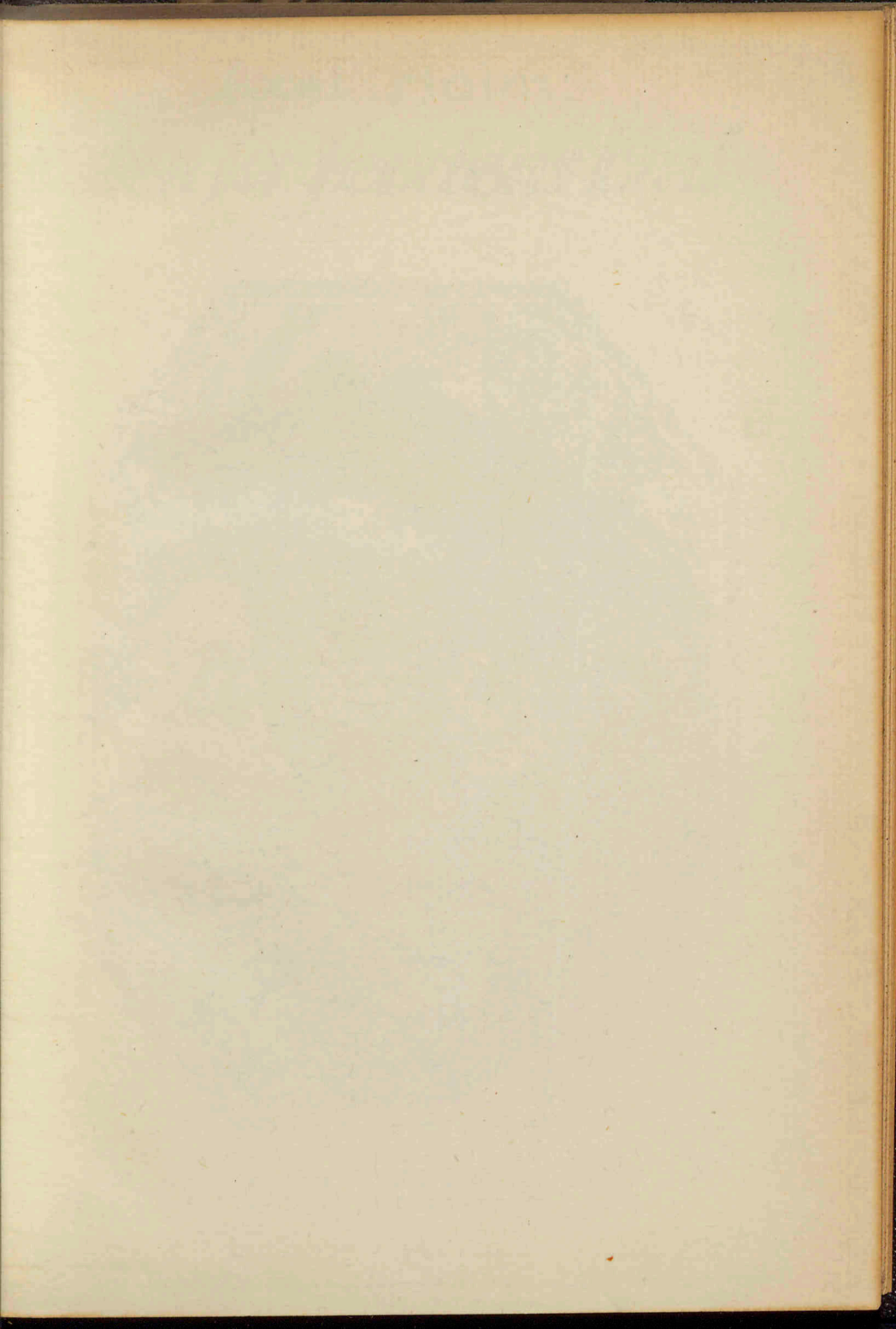
57.-167

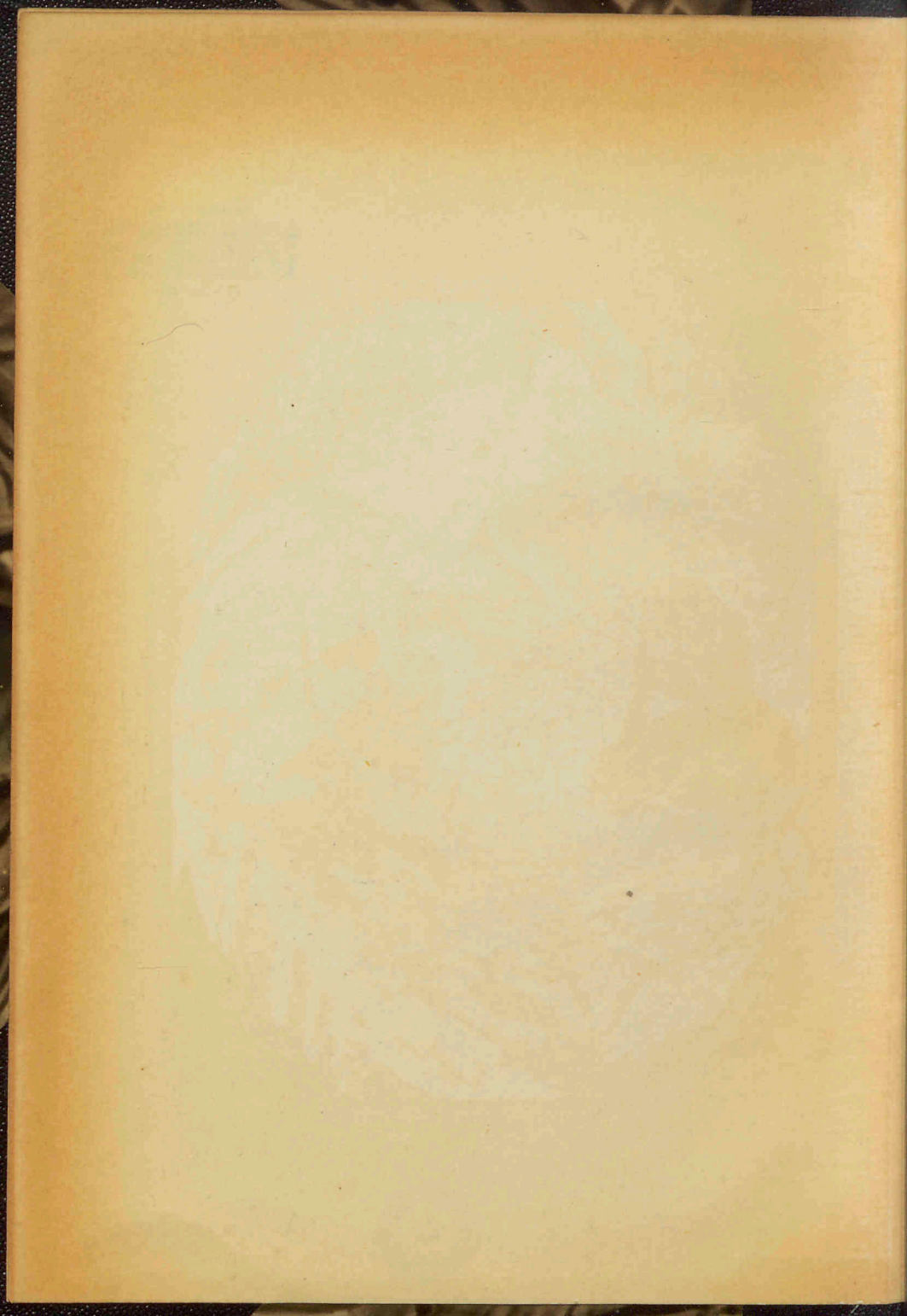
Det Kgl. Bibliotek

130024829368

Axel Holm:
Østen for Verdens Ende

E. JESPERSENS FORLAG
KØBENHAVN □ KRISTIANIA

ØSTEN FOR
VERDENS ENDE

422.578

AXEL HOLM

KORALØEN

1912 UDSOLGT

DEN STORE SØSLANGE

1913 UDSOLGT

KONG OTTO AFTAMOCA

1914 UDSOLGT

RADJAENS VEN

1915 UDSOLGT

LARS MOSEDALS Ø

1916 UDSOLGT

KAPTAJN CLAYTON

1917 UDSOLGT

DEN SORTE URNE

1918 UDSOLGT

VUPS AFRIKAREJSE

1919 UDSOLGT

VUP HOS DE GULE

1920 INDB. 3.50

AXEL HOLM

ØSTEN FOR VERDENS ENDE

VUP'S SIDSTE REJSE

ROMAN FOR UNGDOMMEN

E. JESPERSENS FORLAG
KØBENHAVN :: KRISTIANIA

Denne Fortælling er en umiddelbar Fortsættelse af min i Fjor udkomne Fortælling: »Vup blandt de Gule«, men Handlingen er ganske selvstændig, saa Bogen kan læses uden Kendskab til de andre Beretninger om Hr. V. U. P.s eventyrlige Rejser.

Forf.

Emil Jacobsens Bogtrykkeri, København.

1. Aru Øerne.

I det yderste Østen, hvor Solen rejser sig gyldenrød af Oceanet, og Paradisfuglen bygger, hvor Asien mødes med Australien, og den brune Malaj kæmper mod den sorte Papuaneger — der ligger Aru Øerne. Det er en 3—4 Øer og nogle Holme, tilsammen saa store som Sjælland; deres Hovedstad, Dobbo, paa Øen Wamma er det østligste Anløbssted for de hollandsk-ostindiske Dampere, og de kommer der kun tre Gange om Aaret; den ene Gang gaar de rigtignok over til Ny Guinea, hvis Kyst de følger lige til den engelske Grænse, men det er kun for at vise Flaget. Der udveksles aldrig Passagerer eller Gods, og de Indfødte med deres gardehuelignende Haarvækst og spidsfilede Tænder indlader man sig nødtigt med, da de alle sammen er Menneskeædere.

Herude i den fjærneste Orient, hvor sorte Kakaduer knækker Kanarinødder, og Kænguruerne hopper om paa Urskovens Grene, hvor Padangkniven sidder løst i Malajens Bælte, og Perlerne modnes paa Bankerne, har Holland en Embedsmand. Her Østen

for Øst vil ingen hvid Mand bo, men Mynheer Nicolas van Houten er ogsaa kun Hvid paa fædrene Side; hans Moder var fra Amboyna, Nellikeøen, og havde baade portugisisk og malajisk Blod i Aarerne. Paa Listerne over de Embedsmænd, der er ansat i „Java and Buitenlande“, staar N. v. Houten som Posthouder, men han er ogsaa Dommer i alle Sager, som de indfødte Rajaher ikke kan klare til Undersaatternes Nøje, og navnlig skal han passe paa, at der ikke indsmugles Arrak eller fiskes Undermaals Perlemuslinger. Den sidste Pligt opfylder han ret samvittighedsfuldt, og hvad Arrak'en angaar, saa slipper der aldrig et Anker i Land, uden at han har toldet deraf; for han er en rigtig Tolder.

Van Houten er lang og mager og sætter sin røde Næse højt til Vejrs, naar han er sammen med andre Folk fra Øerne; det kan han, fordi han er Embedsmand og kan læse, hvad der staar i Aviserne. Vil man have noget at vide om, hvad der foregaar i Verden, maa man spørge Mynheer, der aldrig gør sig kostbar overfor dem, han kan lide. I disse Tider ved han at berette om frygtelige Kampe i Europa; selv Negere og Indere er med for at hjælpe deres Herrer, Englænderne og Franskmændene; men Folkene fra Aru skal ikke med; de staar under Nederlandenes Beskyttelse, og det Land er neutralt og det stærkeste i hele Verden, beroliger Mynheer sine Tilhørere. Byens Rajah tager sig en frisk Betelskraa, beder Postmesteren sende en ærbødig Hilsen til Hollands Dronning og gaar hen at se paa en Hanekamp, medens Byens Elite af Købmænd fra Kina og Makassar giver sig til at diskutere Udsigterne for Hande-

len under disse Forhold. Men kun sine allerbedste Venner betror Mynheer en stor Hemmelighed: at der ventes en japansk Damper hertil en af Dagene. Det er Skipperen paa en fra Celebes ankommen Bugineserprau, som har bragt Brev derom; Damperen laa netop der og tog Kul; det var en smuk, hvidmalet Lystjagt, som tilhørte en japansk Orangkaja eller Stormand. Mynheer lader sig afkøbe en Del andre Oplysninger, saasom at der ombord er en Perle- og Fugleskindshandler, til hvem der ligger Breve paa Posthuset, endvidere, at der er en Del Turister, at disse gerne vil opholde sig nogle Dage i Land, og at de har bedt Mynheer skaffe dem Værelser paa et Hotel. Det sidste sætter Mynheer i Forlegenhed; selvfølgelig ved han, hvad et Hotel er; den Slags Huse har man Vest paa, men hvorfra han skal skaffe Husrum til syv fine Folk med Tjenerskab, han kan ikke regne ud. En af Byens ældste henleder imidlertid Mynheers Opmærksomhed paa Byens Fængsel, det staar som sædvanlig tomt, og der er jo seks Celler foruden Forhal og Veranda; det er Byens eneste Hus af Sten, og naar man fejer lidt ud og anbringer nogle Møbler — — —

Mynheer griber Vinket, han giver de fornødne Befalinger, ja, han udfører egenhændigt et Arbejde, som ingen andre kan gøre, han maler et Skilt, og et Par Dage efter stod „Hotel Paradisfuglen“ fikst og færdigt.

En skøn Morgen ankrede Lystdamperen „Jemitsu“ paa Rheden og blev omsværmet af en Masse Kanoer. Det var udenfor Markedssæsonen, saa Beboerne var glade ved Udsigten til en ekstra Fortjeneste; Baad-

førerne underbød hverandre, blot for at faa Fornøjelsen af at bringe de fremmede i Land paa den hvide Strandbred, som var overskygget af Kokospalmer og Sagotræer, og hvorfra Byens eneste Gade førte lige op til „Hotellet“.

De første, som blev baaret i Land af Færgekarlene, var en hvid Dame og to Smaapiger, der forundrede saa dem om i dette fremmede Land, hvis mørklødede Beboere saa lige saa forundrede paa dem; de havde aldrig før set en hvid Kvinde og hvide Børn. De talte Tysk og forstod ikke et Muk af de Bemærkninger, der faldt, vilde rimeligvis heller ikke være bleven smigrede af at høre, at deres Ansigter lignede kogt Ris, og at de umuligt kunde være fine Folk, eftersom de ingen Smykker bar. Kvinderne paa Aru gaar nemlig med mange Smykker, de fleste af Muslingeskaller og Messing, men Mændene har endnu flere; Ringe om Fingre og Tæer, Armbaand og Ankelbaand, ja, endog tre—fire Par Ørenringe, saa Ørebrusken bøjes om og kommer til at hænge ned, ligesom paa en Hund — det er fint.

Straks efter kom de mandlige Medlemmer af Selskabet ridende i Land paa hver sin Færgemand; en gammel Graaskæg med livlige Bevægelser og saa brun i Huden, at han „næsten lignede et Menneske“, en halv voksen Dreng, som uafsladelig viftede sig med en broget Silkevifte, en ordknap, midaldrende Herre med sort Overskæg og lidt haltende Gang, og en ung Mynheer med et aabent tillidsfuldt Aasyn. Han talte Hollandsk og kom snart i Samtale med Mynheer Nicolas, for hvem han præsenterede sig som Perleagent Jan van Werft, der agtede at tage Station paa Prins Hendriks Ø.

„Men Mynheer,“ udbrød Postmesteren, „det er hinsides Verdens Ende.“

„Naah — nogle Mennesker bor der vel,“ mente v. Werft.

„Man kan næppe kalde Kannibaler for Mennesker,“ mente Postmesteren.

„Vel — men jeg kommer ikke alene,“ v. Werft hentydede til sit Rejseselskab.

„Kannibalerne vil sikkert være taknemmelige for, at Stegen ikke kommer alene,“ grinede Mynheer Nicolas; han havde kigget lidt til sine Toldvarer inden Middag og var i sit lystige Lune.

„Jeg har mine Ordre,“ sagde v. Werft, „og Raad til at leje de fornødne Folk og bevæbne dem.“

„Nu kan Mynheer prøve,“ erklærede Postmesteren, „hvem er Deres Rejsefæller?“

„En landflygtig tysk Adelsmand med Hustru og Børn, en japansk ung Herre af god Familie og en dansk Lærd; det er den gamle Herre; han har berejst den halve Verden,“ forklarede v. Werft.

Byens Rajah, som var en stor Spradebasse og optraadte i lyseblaat Fløjl med Guldbroderi og Knipplingsmanchetter, havde allerede præsenteret sig for den gamle Herre, med hvem han forhandlede i et Kaudervælsk af Malajisk, Hollandsk og Pidginengelsk.

„Hvorfor er den tyske Orang Kaja flygtet fra sit Land?“ frittiede imidlertid Postmesteren.

„Han er født Dansk,“ oplyste Perlehandleren, „men hans Hustru er Tysk, og de er bange for, at deres Lande skal komme op at kriges. Desuden var de paa japansk Grund, da Krigen brød ud, og er kun undgaaet Fangenskabet, ved at deres japanske Be-

kendte har givet dem Skibslejlighed til et neutralt Land. Grev Kaas har lovet at holde sig i Ro der, saa længe Krigen varer; og Uffo Chan, den lille Japaner, er taget med for at passe paa dem.“

„Ja, det er en mærkelig Tid, vi lever i, Mynheer,“ sukkede Nicolas, „men skal jeg ikke vise Dem Vej til Hotellet; der er kun et, men det er ganske nyt.“

Selskabet satte sig i Bevægelse, forrest Postmesteren og v. Werft, dernæst Rajahen og den lærde Herre, som hed V. U. Petersen, men var bleven kaldet Vup saa ofte, at han — som han selv sagde — „lød Navnet“. Efter dem kom Fru Kaas med Smaapigerne, dernæst Kaas og den lille Japaner og til Slut nogle Søfolk med Selskabets Bagage.

„Se, Mama,“ raabte den gullokkede Hedevig, „der sidder en Krabbe i det Rotte hul.“

„Og der er en til,“ raabte den brunkrøllede Minna.

Bertha v. Kaas slog en stor japansk Papirsparasol op til Værn mod den straalende Sol og bemærkede: „Der lader til at være mange Huller med Krabber; det er nok dem, man kalder Landkrabber.“

„Vi kan spørge Uffo,“ foreslog Hedevig, „han ved saa meget.“

„Eller Vup,“ mente Minna, „han ved alting.“

Man kom nu op i Byen; en bred, aaben Sandvej med Bambushuse paa Pæle langs Siderne. Magre Svin og slunkne Hunde gik og rodede i Affaldet, som laa mellem og under Husene og ikke lugtede godt.

„Der mangler en Kanal i Gaden,“ mente v. Werft, „her maa være slemt Ælte i Regnvejr.“

„Der er Kanaler i Batavia, Ostindiens Hovedstad,“ oplyste Postmesteren, „i Gaderne udklækkes Malaria-

myg; derfor er Batavia saa usund, mens Dobbo en en herlig Plads.“

„Se, Mama, der sidder en blaa Papegøje paa den Veranda. Og der er en grøn og der to røde,“ lød Pigebørnenes Stemmer. De tamme Papegøjer færdedes frit ud og ind i Husene, mens Kurve til Hønseder stod langs Husvæggene, saa højt oppe, at Svinene ikke kunde naa dem.

„Kan de Æg være i Fred for tobenede Tyve?“ frittede Vup.

„Mine Folk tager aldrig andres Ejendom,“ erklærede Rajahen, „Fængslet har længe staaet tomt.“

„Se, her er Hotel „Paradisfuglen“,“ lød Postmesterens Stemme, „jeg haaber, Herskaberne maa befinde sig vel og blive her længe.“

„Hvor er Hotellets Vært?“ spurgte Jan.

„Hotellet er en kommunal Anstalt,“ lød Svaret, „savner Herskaberne noget, kan De blot henvende Dem til mig.“

„Og hvad koster Logiset?“ vedblev Jan.

„Opholdet i det Hotel plejer at være gratis,“ forklarede Mynheer Nicolas. „Byens Handlende vil nok sørge for, at Herskaberne kommer til at lægge nogle Penge i Byen. Har De selv Kok med, ellers kan jeg anbefale Dem en flink Kineser.“

Da man havde beset „Hotellet“ og ordnet nogle andre Formaliteter, tog Rajahen og Postmesteren foreløbig Afsked, og Verandaen fyldtes med en Masse Handlende, som falbød Æg, Høns, Papegøjer, Straahatte, Sæbe, Sejldugssko, farvede Lommetørklæder og hundrede andre Ting, baade af europæisk og stedlig Oprindelse. Om det saa var en tam Kasuar, fik man

Tilbud derpaa. Werft klarede imidlertid Vanskelighederne ved at bede de Handlende vente til næste Dag, da man vilde opsøge deres Butikker, og Uffo Chan sendte Bud efter en af Skibets Kokke til at tilberede Maden og købe de nødvendige Ingredienser.

Man havde haft en stormfuld Sørejse og var glad ved at kunne opholde sig nogle Dage med fast Grund under Fødderne. „Hotellet“ var luftigt og ret hyggeligt, selv om Kamrene var noget smaa.

„Men hvorfor der er Gitter for Vinduerne, begriber jeg profekte ikke,“ erklærede Vup, „hvis det er sandt, at man ikke behøver at frygte for Indbrudstyveri.“

Han spurgte Postmester v. Houten derom, da denne kom paa Visit henad Solnedgang. Mynheer Nicolas vred og vendte sig, men maatte tilsidst indrømme, at Gittrene var bestemt til at hindre eventuelle Tyveknegte i at bryde ud. Da Selskabet brast i Latter, var det ham øjensynlig en stor Lettelse, og han inviterede dem alle hjem for at tømme et Bæger. Da han desuden opvartede med hollandsk Chokolade og ostindisk Syltetøj, var i hvert Fald Smaapigerne meget fornøjede med Visitten.

Jan havde faaet nye Instruktioner fra sine Chefer i Amsterdam. De tilraadede ham at sikre sig, hvad han kunde af Perler og Fugleskind, men sende det hjem i smaa Partier, da de usikre Krigsforhold gjorde det farligt at betroe for store Værdier til en enkelt Post. Man stillede ham det desuden frit, hvor han vilde nedsætte sig, men Jan vilde nu til Prins Hendriks Ø, og spurgte Postmesteren, om der var Dampskibsforbindelse.

„Jeg skal gerne bede Kaptajn Zorn om at gaa gennem Durgastrædet paa sin næste Tur og lade den store Skorsten tude en Sørgesang over Deres afgnavede Ben,“ svarede Nicolas v. Houten. „Men Herskaberne betænker Dem nok. Bliv her, vi skal gøre vort bedste til, at De maa befinde Dem vel. Naar Markedssæsonen kommer, vil De faa rig Lejlighed til at købe Perler, Skildpaddeskal og Paradisfuglehamme. Det er ikke klogt at gaa uden for den civiliserede Verden. Her er det østligste Sted, hvortil Vestens Produkter naaar. I vore Butikker kan De faa alle Europas Fabriksvarer.“

„Jeg vil sove derpaa,“ mente Jan, og gik med det øvrige Selskab hjem i Maaneskin. Trindt om lød Malajernes melankolske Sange, blandet med Toner fra Cither, Tom-Tom og Mundharmonika, mens vilde Hyl, som nu og da lød fra en enkelt Kant, forkyndte, at der blev afholdt en spændende Hanekamp.

Næste Morgen forhørte Jan sig om Prisen paa Spanskrørsmøbler, Vaaben, Fade, Køkkenredskaber, Bomuldstøj og mange andre Ting, som er nødvendige for en Husholdning i Troperne. Prisen forekom ham noget høj, men efter at have erhvervet en levende sort Kakadue for en Trediedel af den Pris, som først blev forlangt, begreb han, at man skulde prutte dygtigt, og at Udgifterne i saa Fald ikke vilde overstige hans Evner. Værre saa det ud, da han skulde hyre Folk; der var ingen, der havde Lyst til en Færd østpaa.

„Derfra kommer man aldrig tilbage,“ sagde alle Mænd, og den ellers tjentstvillige Rajah forbød lige-

frem sine Folk at vove deres Liv ved saa vildt et Foretagende.

Om det saa var Vup, opvartede han med en Historie om, hvorledes Hollænderne i 1820 forjog de engelske Kolonister fra Bantam til Amboyna, og tre Aar senere anrettede et Blodbad paa dem der, saa de maatte flygte til Ny Guinea, hvor der endnu findes Ruiner af deres Nybygd. Beboerne selv er imidlertid ædt af Papuaerne.

Jan var lige ved at beslutte sig til at blive, hvor han var, da Uffo Chan foreslog, at man skulde dampe østover og undersøge Forholdene paa Prins Hendriks Ø. „Jemitsu“ havde baade Kanoner og Maskingeværer skjult i Lasten, og dens Matroser var alle Veteraner fra sidste Krig. Vup støttede ivrig denne Plan, han brændte ved Tanken om atter at faa Lov til at drive videnskabelige Undersøgelser i Egne, hvor ingen Forskere havde været før. Ogsaa Kaas foretrak Eventyr for Uvirkksomhed; saa omsider gjorde man de fornødne Indkøb og besluttede at vove Færden.

Minna og Hedeveg havde imidlertid moret sig rigtig godt. I Hotel Paradisfuglen var der ganske vist baade Møl, Tusindben og Skorpioner, men saa snart man kom udenfor, var der hundrede smukke og fremmedartede Ting at se. Vidunderlige Konkylier laa nede paa Stranden, hvor Krabberne sad og kiggede i deres Huller. Fiskerbaadene høje Stævne var smykkede med udskaarne Ornamentter og sorte Kasuarfjer. I Skovens Udkanter sværmede brogede Sommerfugle saa store som Stære, skinnende, langhornede Biller og smaa Firben, der straaledede som Turkiser og Smaragder. Børnene kunde trygt færdes der, da der hverken er Giftslanger eller Rovdyr paa Aru-

ørne, desuden blev de i Reglen ledsagede af Uffo Chan, som baade havde Riffel og et japansk Sværd, hvilket han dog kun brugte til at overhugge Grene og Lianer med.

De besøgte de indfødte Pottemagere, og de saa, hvorledes man laver Sago ved at overhugge en Sago-palme, spalte Stammen paa langs og skrabe Marven ud; denne tørres i Solen, hvorpaa Sagomelet sigtes gennem finmaskede Næt af Kokosbast. En enkelt Palme giver mange Kilo, men skal rigtignok ogsaa være flere Aar gammel, før den falder for Øksen.

Kaas fulgte Rajahens Indbydelse til Jagt og var saa heldig at skyde en Sambur; en stor Hjorteart, som er indført fra Forindien og trives godt paa flere af Øerne. Om Aftenen saa man undertiden en Hanekamp, hørte paa Malajernes Sange eller deres mange sære Sagn. Der var navnlig et, de hørte mange Gange, om hvorledes en Flaade af store Skibe havde overfaldet Øerne og bortført den og dens Grand-onkel eller Grandtante og deres Børn; tilligemed flere Høvdinge. De hed saadan og saadan. „I, som kommer derude fra Verden, har maaske truffet dem?“

„Naar det er saa længe siden, er de vel nok døde i Mellemtiden,“ mente Jan.

„Aa, I kender ikke noget dertil,“ udbrød Fortælleren. „Lever jeg ikke selv, og har min Fader ikke fortalt om de bortførte Høvdinge, og hvorfor kommer i det mindste Børnene aldrig tilbage?“

„Det har nok været Moros Pirater fra Mindanao eller Celebes,“ mente Vup.

„Portugisiske Slavejægere,“ foreslog Kaas.

„Onde Mennesker,“ mente Fortælleren, „men dra-

ger I ud i Verden og træffer dem der, maa I endelig hilse dem hjemmefra.“

„Det samme sagde de til Wallace for 50 Aar siden,“ mumlede Vup, „og til andre Forskere, som har været her siden. Aru er det yderste Østens Stapelplads. Her kommer Handelsprauer fra Java, Ceram, Singapore og Molukkerne; var deres Slægtninge i Live, havde de hørt fra dem for længe siden.“

Omsider bestemte man sig til Afrejse; Jan spurgte Mynheer Nicolas, hvorledes man bedst skulde vise sin Erkendtlighed over for Rajahen og fik til Svar, at en Pengegave sikkert vilde være kærkommen, da den høje Herre altid var i Gæld til sin Skrædder og desuden tabte mange Penge paa Hanekampe. Adspurgt, om man saadan uden videre kunde byde Fyrsten Penge, svarede Mynheer, at saa langt mod Øst havde man ikke vestlige Skrupler. Hvis nogen bød ham 100 Gylden, vilde han ikke skamme sig ved at tage derimod.

Rejseselskabet blev enigt om at følge dette fine Vink, da man gerne vilde være gode Venner med de gode Arufolk. Efter endnu engang forgæves at have søgt at hverve indfødte Jægere, lettede man og dampede østover med den opgaaende Sols Flag vajende fra Stortoppen.

II. De sidste Rationer.

„Heri er vort sidste Krudt,“ sagde Dom Manoel og klappede den gamle Messingkanon, som bar Aars-tallet 1782 og Huset Braganzas kongelige Vaaben ind-graveret paa Løbet, som pegede over mod Tangen, under hvis Palmer man kunde se Arafuraernes sorte Skikkelser.

„Saa slaar det lige til,“ svarede Dom Isidor og strøg sit hvide Skæg, „der er ikke en Høne tilbage i Lusitania; vil vi have Middagsmad i Dag, maa vi slagte de sidste Kasuarer og Papegøjerne, vore Fiskere har ikke været heldige i Nat.“

„De bliver heldigere næste Nat,“ mente Dom Garcia, „og saa længe vi holder os bag Murene, er vi usaarlige.“

„Stol ikke paa det, Løjtnant Garcia,“ indvendte Dom Manoel, „de sorte Bæster opdager nok, at vi ikke har mere Krudt, og saa stormer de. Det gaar dem maaske galt første Gang, kan hænde anden Gang med — men tilsidst vil de overmande os. Vi er de færreste, Folkene er trætte og udhungrede. Hvis Arafuraerne angriber samtidig fra Landsiden og fra Søen“

„Gid de vilde gøre det snart, saa fik man Ende derpaa,“ ytrede Dom Isidor, „jeg skal ikke klage, naar Mandfangerspærets Odde gennemborer min Nakke. Livet er blevet et Helvede, naar man vækkes om Morgen en af Arafuraernes Krigstrommer og sover ind om Aftenen ved deres vilde Jubelhyl, mens de danser om Baalene, hvor de steger vore Frænder.“

De tre Mænd tav og blev nogle Øjeblikke staaende og lod Blikket glide ud over Land og Hav. Fra Taarntinden, som de stod paa, kunde man i Nord og Vest se ud over Lusitanias palmetækte, hvidkalkede Huse til det mørkeblaa Arafura Hav. Ude i Vest kunde man skelne en svag Røgstribe, men ænsede den ikke; det var flere Aar siden, man var ophørt med at spekulere over, hvad den Røg, som stiger op af Havet, betyder. Man vidste, at det hverken kunde være ildspyende Bjerge eller Baal paa fjærne Øer, thi der laa intet Land ad den Kant, og Røgsøjlerne flyttede sig. Padre Hieronymo havde nok Ret i, at det var Dødsvarsler. I Syd laa Bahia San Salvador med dens palmeklædte Øer og den hvide Sandbund paa „det faste Land“, hvis Skovbælte længere inde gik over i graaklædte Højder. Etsteds antydede Røg og Flamme, at en Arafurastamme holdt Klapjagt ved at svide Græsset af, en for Landet ødelæggende Maade at skaffe sig Sul paa, og ret meningsløs, saa længe de lyse „Langsvin“ i Hundredevis holdt til bag Stenmurene ude paa Næsset, og der kun skulde en fælles Offensiv af alle mørke Mænd til for at fange dem og sætte dem paa Fedesti. Paa den anden Side Tangen laa Aroma Lagunen med dens Skovøer og mangrovehegnede Kyster. En stor Flok laksfarvede

Pelikaner var ved at fiske; de dannede to lange Gelledder, som svømmede imod hinanden med opspilede Gab, idet de baskede med Vingerne i Vandoverfladen for at skræmme Fiskene, der saaledes blev drevne sammen og i Snesevis forsvandt i de rummelige Poser, Pelikanerne bærer under Næbbet. Saa lettede Fuglene og fløj skraat ud fra hinanden, for at genoptage Jagten længere henne.

„Det er et skønt Land, og her var herligt i Lusitanias gode Tid,” sukkede Dom Isidor; „dengang Arafuraerne endnu holdt sig hinsides Bjærgene; men siden deres fjerprydede Kanoer kom ned ad Rio Norte og deres Raab paa „Kai-kai“ (Menneskekød) gav Genlyd langs Kysten, er Livet blevet en Plage. Dengang var Ny Wamma fuld af Plantager, og der laa ogsaa nogle Gaarde paa lille Aru, hvor Kannibalerne nu har lavet By. Nu er alle vore Folk indenfor Murene og har det ikke godt. Vore Husdyr er slagtede og Hungeren raser. Tre Smaabørn døde i Gaar, det var Sult, siger Doktor Pinto. Vort Sogomel er sluppet op, og vi kan i Længden ikke leve af Fisk, naar Arafuraernes Krigskanoer gør Jagt paa vore Fiskerbaade ude paa Bankerne. Jeg øjner ingen Redning.”

„Vi har endnu vore Vaaben,” udbrød Løjtnant Garcia og kærtegnede sit Sværd, en lang tung Klinge med Korsfæste, „vi kan gøre et Udfald.”

„Saa vilde vi ganske vist faa Lov at falde som Mænd,” mente Dom Manoel, „saa slap vore Øjne for at skue de sidste Rædsler; men hvordan gaar det Kvinder og Børn?”

„Padre Hieronymo og jeg talte om Sagerne i Gaar

Aftes," sagde Dom Isidor, „han vil samle dem alle i Kirken i Dag; de vil barikadere Døren, og inden Kannibalerne kan sprænge den, vil Kvinderne dræbe deres Børn og hverandre indbyrdes, saa at de ikke falder levende i Uhyrernes Hænder. Donna Marias Skæbne vil ingen Lusitanerinde udsætte sig for.“

„Er det Deres Alvor, Dom Isidor?“ spurgte Dom Manoel.

„Jeg befaler Dem at gøre Udfald med hele Deres Styrke, Oberst Manoel,“ lød Svaret; „saa faar vi en Ende paa vore Lidelser. Selv gaar jeg hen at gemme vort Arkiv i Hvælvingen under Kirketaarnet. Naar engang Kongen af Portugals Folk atter kommer hertil, vil de maaske finde Papirerne og aabenbare vor Skæbne for vore Stammefrænder i Vesten. Bag- efter vil jeg overvære Kampen her fra Taarntinden; naar Arafuraerne stormer Murerne, vil jeg for sidste Gang affyre Kanonen og styrte mig ud fra Taarntinden. Skuddet vil være Signal for vore Frænker i Kirken, at nu er alt Haab ude! Levvel Oberst, hils Folkene og sig dem Tak for deres Tapperhed i de mange Aar. Vi ses hisset; der kan Paradisfuglene synge, og der er ingen Arafuraer.“

„Vorherre være med Deres Sjæl, Gobernador,“ svarede de to Officerer. Obersten fulgte Lusitanias Borgmester ned ad Taarnets Vindeltrappe med de slidte Trin. I Kastellets Gaard skiltes de to Mænd med et Haandtryk. Snart efter kaldte Konkyliehornene hele Garnisonen til Mønstring.

Der var knap hundrede Mand, og kun Halvdelen var væbnede med Bøsser; gamle Flintelaasgeværer, som de modvilligt lod falde paa Stenbroen, da Ober-

sten meddelte, at der ikke var mere Krudt. Det var høje, kønne Mænd, de fleste af dem; af den smukke Blandingsrace, som træffes saa mange Steder i Ostindien; portugisiske Stamfædre og malajiske Mødre. Men de var medtagne af lang Tids smal Kost, og det var matte Hænder, som greb om Spydene; gammeldags Partisaner med nye Bambuskafter. Enkelte bar desuden Stridskøller og Stenøkser, erobrede fra Arafuraerne i den mangeaarige Krig. Nogle Træskjolde gik samme Vej som Bøsserne, da Oberst Manoel forklarede, at de skulde gøre et sidste Udfald og dræbe saa mange Sorte som muligt, førend de selv fandt Døden.

Ulykken havde bragt alle Mand paa Fortvivlelsens Rand; de vilde sikkert alle dø i et vildt Raserianfald, en ægte malajisk „Amok”.

Oberst Manoel gik atter op i Taarnet; Løjtnant Garcia stod med en gammel Skibskikkert for Øje og iagttog Arafuraernes Lejr paa Tangen.

„Garcia, min Dreng,” sagde Obersten, „at det hele skal ende saaledes! Jeg havde dog haabet paa nogle Aars Lykke for dig og Isabella. Og maaske — — — jeg har ladet pakke Føde for tre Døgn i min Kano; opsøg min Datter, bring hende ombord, prøv at skjule Eder blandt Mangroverne, til det bliver mørkt. Maaske kan I undslippe i Nat. Saa sejl vestpaa. Der skal ikke være stort mere end 100 Sømil til Aru, vore Stammødres Land. Hvis Vinden blot er gunstig...”

„De danser derovre,” yttrede Løjtnanten uden at tage Kikkerten fra Øjet, „det er Krigsdansen. De bærer de lange Græsskørter, Danseskjoldene og de

store Masker med Næshornsfuglefjer. Det er ingen Paradisdans, det er Dødsdansen."

„Du maa skynde dig; hent Isabella; hils hende fra mig," vedblev Obersten.

„Se ud over Lagunen," svarede Løjtnanten rolig. Obersten vendte sig, og der undslap ham et „alle Helgener". Aroma Lagunens azurblaa Flade var nu lige saa oversaaet med Krigskanoer, som den før havde været med Pelikaner. Hver Kano havde en halv Snes Rorkarle og dobbelt saa mange Krigere i fuld Stridsmondur. Baadene nærmede sig i en lang Række, ligesom Pelikanerne paa Jagt.

„Det er sandelig ude med os," erklærede Oberst Manael, „men Garcia, til den anden Side . . ."

„Se ud over Havet," svarede Løjtnanten, lige saa roligt som før.

Obersten studsede, aldrig havde „Havets Røg" nærmet sig Kysten paa den Vis. Han tog Kikkerten fra Garcia og forfærdedes ved at se noget, der lignede et Skib og udsendte tykke Røgskyer fra et Rør midtskibs. Fantomet styrede øjensynligt lige mod Lusitania.

„Er det et Dødsskib, der skal hente vore Sjæle," mumlede Obersten og korsede sig; „se, det gaar uden Sejl og stik imod Vinden!"

Han ilede ned ad Vindeltrappen og befalede Folkene at fordele sig langs Bymuren og den østre Landingsplads; der vilde blive blodigt Arbejde nok. I det samme klang den store Gonggong fra Kirketaarnet og kaldte Kvinder og Børn sammen til den sidste Messe.

Løjtnant Garcia blev staaende paa Taarntinden og saa, hvorledes Kanoerne nærmede sig ude fra La-

gunen, uafvendelig som Skæbnen eller som Røgfantomet derude fra Havet. Omsider sluttedes Dansen derovre under Palmerne — Garcia syntes, det havde varet en Evighed. De store Trommer af udhulet Træ begyndte deres hule Bum—Bum, og i tætte Masser væltede de sorte Krigere ud fra Løvhvælvet og tog Vej henover den sandede Tange, som forbinder Lusitanias Grund med „det faste Land“.

Løjtnant Garcia tog Sigte mod den tætteste Sværm, satte Luntten til Fænghullet, og for sidste Gang talte Huset Braganzas gamle glatløbede Messing Brum-basse og sendte en Fuldkugle af Sten ind imellem de uldhaarede Kannibaler.

Den vakte Ekko ude fra Søen. En hvid Røgsky udspyedes fra det mystiske Fartøj, der lød et skarpt Hvin i Luften henover Lusitania og et Brag ude fra Lagunen. En af Krigskanoerne sprang i Luften. Garcia saa Vandet rejse sig i en pludselig Fontæne, og et Par sorte Skikkelser, der slyngedes højt i Vejret.

Atter Skud, og en rød Ildblomst sprang mellem de fremstormende. Samtidig satte en Baad fra Skibet derude og nærmede sig Kysten uden Aarer eller Sejl.

„Jeg tror, vi er frelste,” udbød Løjtnanten, da han hørte Trin paa Taarntrappen, og Dom Isidor viste sig. Men Gobernadoen greb den unge Mand i Armen og udbød:

„Jesus Maria, Garcia! Hvem har givet Signal til, at vore Kvinder skal søge Døden for egen Haand?”

III. Den sidste Messe.

Padre Hieronymo stod for Alteret og messede; de to Messedrenge svingede Røgelseskarrene med den sidste Røgelse; Elemigummi, som var samlet i Skoven, den Gang Lusitanierne endnu turde færdes der. Røgelseskyerne bølgede om Helgenen, Sao Pedro; det saa næsten ud, som om den stridbare Apostel rystede Sværdet; det hans Mester havde budet ham at stikke i Balgen, noget, som hans Tilbedere gerne vilde, men nu ikke havde kunnet gøre i mange Aar.

Kirken var halv fuld af Kvinder og Børn, et Par hundrede i alt; selv gamle og svage var blevet baaret did af deres Frænder. Alle var i deres bedste Puds i chokoladebrune Silkekjoler. Fordum havde Kjolerne været farvede, hvilket stod bedre til Damernes mørke Teint, men det var længe siden, man havde kunnet hugge Farvetræ, saa Silken havde sin naturlige Farve. Man fik den af en Art store spraglede Sommerfugle med Vingefang paa en kvart Meter; den af Puppehylstrene afhaspede Silke var brun af Naturen, mens den europæiske Silke er hvid, og de kinesiske og indiske er gullige og graalige. For at live op paa det ensformige brune, bar Damerne

farvede Skærf, lavede af gamle Kjoler, og nye Straa-hatte med smukke Fjer; dem var der ingen Mangel paa, da man i de sidste Maaneder, efterat Arafuraerne havde begyndt en regelmæssig Belejring, havde været nødt til at slagte alt Fjerkræ og de mange smukke Fugle, som havde været holdt som Kæledyr.

Derfor saa man nu saa mange smukke Hatte med Paradisfugle og andre prægtige Fjer, at en europæisk Modebutik aldrig har kunnet opvise Magen, men den kostbare Hovedpynts Bærersker saa slet ikke glade ud. De var saa alvorlige, som om de var til Begravelse; og det var de jo paa en Maade ogsaa, blot var Begravelsen deres egen. Padre Hieronymo havde mindet dem om den Skæbne, som ramte Donna Maria, der faldt levende i Arafuraernes Hænder og blev tvunget til at være Kone for den Vildmand, der havde ædt hendes Barn. Mens Monstransen hævedes højt i Præstens Hænder, havde da hele Menigheden svoret, at ingen vilde lade sig tage levende. Padren havde dernæst sendt Senhora Isabella, Gubernadoens Datter, op i Taarnet for at varsko, naar de Sorte trængte ind i Staden. Med hende forsvandt Glædens Farve; hun var den eneste, som ejede en af de gamle perlegraa Kjoler, der var vævet af en anden Silkeart.

Padre Hieronymo messede, og holdt derpaa en sidste Prædiken. Han mindede om Bibelens Ord, at Fædrenes Synder skal hjemsøges paa Børnene i 3die og 4de Led, og Menigheden var jo netop Børnebørn og Børnebørns Børn af de portugisiske Mænd, som i sin Tid havde overfaldet de værgeløse Folk paa Øen Wamma i Arulandet og bortført baade Høvdinger, Kvinder og Børn.

„Vore Mødre fra Aru havde intet ondt gjort,” fortsatte Padren, „og da de lod sig kristne og blev gode Hustruer for de Mænd, der havde bortført dem, var Forbandelsen maaske vegen fra vor Slægt, om, vi ikke selv havde syndet saa meget.”

Her opremsede Præsten nu en Masse af Folkets Synder: Pyntesygen, der drev dem til at ødelægge Paradisfugle og andre uskyldige Væsener; indbyrdes Kævl om, hvem der havde mest hvidt Blod, foruden mange andre Synder, som Lusitanierne ikke var ene om.

„Derfor har Gud nu givet Eder Lejlighed til at se, at I allesammen har rødt Blod, derfor udsletter han os af Jordens Overflade, da han forgæves har advaret os, som han advarede Ægypterne med de 10 Plager. Saadanne 10 Plager har vi ogsaa haft, seden dengang Briggen Oporto strandede i Durgastrædet, og vore Fædre efter en Kamp mod Arafuraer fra Papuslandet indskibede sig med de røvede Kvinder og Børn og søgte op ad Rio d'Oro til den gyldne Sø. Her var de i Fred for Arafuraerne, her byggede de Huse, som man havde dem paa Aru, her kunde de have levet lykkelige. Men de fandt Guld, og om det spillede de og skændtes de, indtil Gud sendte den første Plage. De hvide Myrer banede sig Vej under Jorden til Bygden og søndergnavede Husenes Træværk, saa Boligerne ramlede sammen om Spillefuglene.

Atter greb vi Vandringsstaven og drog over Bjærgene uden at se andre Mennesker end smaa Skovtrolde, som boede i Træerne og ikke gjorde Fortræd. Men Folket mindedes ikke Mesterens Ord: „Kives

ikke paa Vejen," derfor sendte Herren de sorte og gule Tusindben, som udsveder den skarpe Saft, der gør blind. Det var den anden Plage, men da vore Fædre havde fæstet Bo ved Rio del Nortes Munding og ikke forbedrede sig, kom der tre til, Moskitoer, Feber og giftige Vandsnoge.

Derfor flyttede vi til dette Næs, hvor vi byggede en By, som den bygges i Portugal, og hvor vi kunde have levet saare lykkelige, saasom vi med lidet Arbejde kunde erhverve alt, hvad Hjertet kan begære. Havde vi ikke Kokospalmen og de herlige Pisanger? Gav Sagotræet os ikke Mel, og havde vi ikke tæmmet alle Øens Fugle?

Men vi opdrættede Fuglene til Hanekampe og forsumte Messen for Kampenes Skyld. Saa fik vi atter tre Plager. Krabber kravlede op i Kokospalmerne og klippede de unge Nødder ned; flyvende Ræve aad Pisangerne, saa hurtig de modnedes, og Kakerlakkerne ødelagde Melet. Dog, vi fandt Midler til deres Bekæmpelse og omvendte os ikke. Men saa kom Arafuraerne, der havde fulgt vore Spor over Bjærgene. Deres Tænder var filede spidse, og de raabte altid: Kai-Kai. Alt det Krudt, vi havde arvet fra Fædrene, og det, som vi selv lavede, er medgaaet til deres Bekæmpelse. Men der kommer stadig nye Stammer fra Papuslandet, og vi kan ikke dræbe dem saa hurtigt, som de kan æde os. Saa har da Herren besluttet at udrydde os af Jorden og har sendt Sulsten som den tiende og sidste Plage. Alle de tamme Fugle, som vi var saa stolte af, er vandrede i Suppegryden, og dog er vi slunkne som Faraos magre Køer. Saaledes er Fædrenes og vore egne Synder

hjem søgte paa os. Men der er et Liv efter dette og hisset . . .

„Bum,” bragede Kanonskuddet fra Taarntinden.

„Mine ærede Tilhørere, mine kære Børn,” Padre Hieronymos Stemme skælvede; „det Skud betyder, at alt Haab er ude, og at Arafuraernes Stridskøller snart vil dundre paa Kirkedøren. I Jesu Navn tilsiger jeg Eder Tilgivelse for alle Eders Synder. Lad os alle bede.“

Og mens Kvinderne knugede Hænderne om de Knive, der skulde vædes i deres eget og deres Børns Blod, bad Menigheden det sidste Paternoster; men en og anden lyttede efter en Larm som af fjærne Skud — eller var det Arafuraernes Trommer, som alt lød i Gaderne?

Der lød hastige Trin paa Taarntappen, og Gobernadoens Isabella viste sin lyse Skikkelse i Pulpituret.

„Vi er frelste! Kannibalerne flygter! Et fremmed Skib — et Vidunderskib, som skyder med Mirakelkugler, der eksploderer blandt Fjenderne som Krudttønder.”

Gennem den i Hast aabnede Kirkedør trængte Tordenen af Kanonade og Larmen af springende Granater; desuden en anden sær Lyd, som Smaasten, der slog mod en Metalplade. Det var Maskingeværerne i „Jemitsu“s Motorbarkasse, som lærte Beboerne af Prins Hendriks Ø, hvad moderne Civilisation er for noget.

IV. *Under andet Flag.*

„Jemitsu“ var dampet ned gennem Durgastrædet uden andre Oplevelser, end at man sad et Par Timer paa Grund paa en Mudderbanke, og havde Besøg af nogle sorte Folk fra Kokuskysten. De lod saare venlige, men saa saa sultne ud, at man fik en Fornemmelse af, at de længtes efter at sætte deres spidsfilede Tænder i hvidt Kød. En af Mandskabet, der forhen havde været ombord i en Perlelugger i disse Farvande, gjorde Tjeneste som Tolk. Gennem ham erfarede man, at der ingen europæisk Koloni var paa den overfor liggende Kyst af Prins Hendriks Land, samt at de Sorte gerne vilde lade de Hvide gaa i Land at skyde Paradisfugle. Vup fraraadede dette, og alle var glade, da Højvandet tog „Jemitsu“ af Grunden, og man kunde fortsætte.

Sydkysten af den trekantede Ø havde ikke heller vist Spor af Bebyggelse, men da man havde rundet Sydvestpynten, og for at undgaa de mange Holme og Grunde, var søgt noget ud fra Kysten, opdagede man Bygninger paa en Halvø derinde.

„Her ligger profekto en gammel portugisisk Fæstning,“ ytrede Vup. Uffo Chan gav Ordre til at ændre

Kurs og nærme sig Landet saa meget, som det gik an. Kaptajnen beordrede „Halv Kraft“ til Maskinen og sendte Folk ud i Storrøstet med Haandloddet, ligesom han satte et Par af de paalideligste Matroser forud at varsko for Brændinger.

„Hvoraf slutter De, at det er en portugisisk Nybygd?“ spurgte Jan v. Werft, som ufravendt holdt Kikkerten rettet mod Landet.

„Hollænderne byggede ikke saadanne krenellerede Taarne og Mure,“ lød Svaret.

„Hvad hedder den Bygd, Professor?“ spurgte Minna v. Kaas.

„Det ved jeg profekto ikke,“ lød Svaret.

„Jeg troede, De vidste alting,“ bemærkede Barnet.

„Det er rimeligvis en forladt Ruin,“ vedblev den lærde, „Feber, Jordskælv og Menneskeædere har gjort det af med mange Nybygder i disse Egne.“

„Den er ikke forladt,“ paastod Jan v. Werft, „der ligger en hel By af palmeklædte Huse, og der er ogsaa en Kirke.“

„30 Meter,“ blev der raabt ude fra Røstet.

„Fuld Kraft,“ ringede Maskintelegrafen.

Selskabet gik ned at spise Frokost. Da man kom op, var Bygden betydeligt nærmere. Jan mente at kunne se store Skarer af Indfødte samlede under Palmerne inde til højre for den Tange, som forbandt den bebyggede Halvø med Landet. Kaptajnen meldte, at han havde sendt anden Styrmand op i Forremærs, og at denne derfra havde telefoneret om en blaa Lagune hinsides Tangen, og om en Sværm af Kanoer, som kom roende over Lagunen.

„Hør Trommerne,“ udbrød Hedevig.

Alle lyttede. „Det er Krigstrommer,“ erklærede Vup, „enten bereder man sig paa at give os en varm Modtagelse, eller ogsaa kommer vi til at overvære en privat Strid mellem to Papuastammer.“

„Men Kirken tyder paa, at her er Missionsstation,“ yttrede Grev Kaas, „vi maa hjælpe vore Medkristne.“

„Kirken ser noget forfalden ud,“ mente Vup. „Bygningerne tilhører nok Fortiden . . .“

„Ønsker Uffo Chan, at her skal gøres klart Skib?“ spurgte Kaptajnen og tog til Hatten.

Den unge Japaner raadførte sig et Øjeblik med den gamle Professor, saa gav han Kaptajnen et Nik, faa Øjeblikke efter skingrede Baadsmandspiben, og Raabet: „Klar til Kamp!“ lød fra for til agter. Under Banzairaab udfoldede Solopgangens Flag sig fra Flagstangen, mens Slægten Tairas røde Banner for til Tops. Alle Mand væbnede sig, Motorbarkassen gjordes klar til at sættes i Vandet med to Maskingeværer ombord. Paa Bakken afdækkedes et Par svære Kanoner, den enes Mandskab sigtede efter de sorte Mænd paa Tangen, den andens mod Baadene i Lagunen, man vidste jo endnu ikke, hvilken af Parterne, man vilde komme i Kast med, men hver japansk Gæst ombord bad en stille Bøn til Krigsguden Hachiman om, at det maatte blive til Alvor.

Kahytter, som havde staaet aflaaede under hele Rejsen, blev lukkede op, Kanonporte aabnedes paa begge Sider. Den fredeligt udseende Lystjagt kastede Masken og viste sig i sin sande Skikkelse som japansk Hjælpeskrydser. Men oppe fra Forrøstet telefoneredes der, at Kanoerne paa Lagunen satte Kurs mod Byen, samtidig saa man de Sorte storme over

Tangen mod Byens Mure. Men hvem var Byens Forsvarere? Var der hvide Mennesker i Fare?

Da affyredes en Kanon fra Taarntinden derinde; Skuddet vakte vild Jubel paa Damperens Dæk, og Jemitsus Kanoner blandede sig øjeblikkelig i den blodige Affære, som egentlig ikke vedkom dem.

Grev Kaas, Jan v. Werft og Uffo Chan var i Dampbarkassen, som styrede mod Land og tog de stormende Arafuraer under Behandling, mens Bakskanonerne blev ved at fyre over Tangen, og der opstod en voldsom Kappelstrid med høje Væddemaal om, hvilken Kanon, der kunde opnaa flest Træffere. Baadsmand Omayo havde deltaget i den berømmelige Kamp, da Wladivodstok-Eskadren blev ødelagt, og vilde ikke give sig overfor Tømmermanden Ichimo, der kun havde gjort Tjeneste paa Torpedobaade; men Ichimo sigtede godt, og Odds var stærkt for Bagbordskanonen, der omsider vandt med 7 Træffere mod 5. Da var Arafuraernes Flaade paa vild sanseløs Flugt mod Hjembygden paa lille Aru. Den blaa Lagunes Vande havde røde Pletter, og Krokodillerne var ved at fouragere.

Jan, Uffo og 10 Matroser sprang i Land fra Barkassen og angreb de Vilde. Det gamle japanske Kriegerblod kogte i deres Ætlinger, og Uffo Chans skarpt-slebne Sværdklinge farvedes rød, mens Kaas forblev i Barkassen, drejende Maskingeværrets Haandsving saa roligt, som drejede han paa en Lirekasse, mens Folket dansede dertil. Men det var en blodig Dans, som opførtes under Palmerne. Arafuraerne var ikke til Sinds at lade sig fravriste den endelige Sejr i den Krig, de havde ført i en Menneskealder,

og som de havde været lige paa Nippet til at vinde. De trak sig ind i Buskadset, hvor det tætte grønne Løvværk skjulte baade Ven og Fjende for Maskingeværets automatiske Død. Her susede Spydene i tætte Masser mod de fremstormende Japanere, der vilde have været ilde stedte, om de ikke pludselig havde set sig forstærkede af 50 Lusitaniere under Dom Garcia. Disse var bedre kendt med de Vildes Kampmaade; deres Træskjolde opfangede Spyddene, og de præsenterede aldrig Fjenden deres Ryg, for ikke at faa „Mandfangerens“ Løkke om Halsen, og Odden stukket gennem Nakken.

Med hollandsk Forsigtighed havde v. Werft holdt sig noget tilbage, men hans Bøsse gjorde god Nytte i Kampen. Kort efter at Dom Garcias Kompagni havde grebet ind, lod v. Werft imidlertid paa een Gang sit Vaaben synke, satte Bøssokolben mod Jorden og blev ubeslutsom staaende ved Foden af en Sagopalme. Her fandt Vup ham, da han kom i Land med Skibets Jolle og et Dusin Mand, anførte af Baadsmand Omayo, som vilde have Lejlighed til at hævde sin Overlegenhed overfor Tømmermanden; men ak! denne var ogsaa med og svang en drabelig Økse.

„Hvad maa jeg skue?“ udbrød Vup, da han saa den unge Hollænder staa der; „er De saaret, unge Ven?“

„Ja — aandelig!“ svarede Hollænderen mørkt.

„Hvaba — — hvor sidder det?“ frittede Professoren.

„Her,“ svarede v. Werft pathetisk og pegede paa sit Hjærte.

„Saa!“ svarede Vup i den Tone, han anvendte i Skolen, naar han vilde være rigtig giftig overfor en

Elev. „Normale Mennesker har kun Aand i Hovedet. Er De saaret der, hvor De peger, saa finder De maaske Deres Hjærte uskadet i Bukserne, som vi Danske siger.“

Blodet for den unge Hollænder op i Panden. „De Sorte kæmper under hollandsk Flag. Jeg er paa den gale Side, har løftet Vaaben mod den nederlandske Trikolore.“

„Skidt med det,“ udbrød Vup iltert, „det er deres Fædrelands — om jeg saa maa sige — tveæggede Politik at uddele Flaget til de Indfødte, som vil modtage det. Holland opnaar derved at konstatere sit Herredømme i Ny Guinea, og de Indfødte benytter Flaget til at lulle de stakkels europæiske Skibsbesætningers Forsigtighed i Søvn — saa de en skønne Dag bliver overrumplede og ædt. Trøst Dem — unge Ven — Kannibalerne derude er ikke mere Hollændere end Beboerne af Nikobarerne i vore Dage er Danske, selv om de pynter deres Forsamlingshuse med Dannebrog.“

Jan aandede lettet; og da nu Resten af Byens vaabenføre Mænd under Oberst Manoel ankom, fulgte han dem og Vup mod Fronten. Her havde de Sorte imidlertid opgivet Kampen og spredte sig til alle Sider i den tætte Underskov. Konkyliehornene blæste „Alle Mand Holdt!“ Lusitanierne vidste af mange Aars Erfaring, at det var ganske haabløst at forfølge Arafuraerne gennem Urskoven, hvor Mellemrummene mellem de 5—6 Meter tykke Kæmpetræer er opfyldt af Palmer og Slingplanter, saa at man stadig maa have Økse og Kniv ved Haanden, hvis man kommer uden for Stierne, og hvor disse i Krigstid er spæk-

kede med forgiftede Bambussplinter, der er saare farlige for nøgne Fødder som Lusitaniernes. Desuden vidste man, at Arafuraerne efter dette Nederlag vilde flygte lige hjem og holde sig i Ro et Par Maaneder.

Oberst Manoel fortalte dette til Vup, da det viste sig, at de to Graaskægge kunde gøre sig forstaaelige for hinanden i en Blanding af Latin og Malajisk.

„Det var i yderste Øjeblik, De kom, ærede Herre“, yttrede Obersten, „vi har ventet Hjælp fra Kongen af Portugal i lange Tider.“

„I disse Egne besidder Portugal kun en Stump af Timor, 800 Kilometer vestpaa“, svarede Vup.

„Timor! Der kom vore Forfædre fra“, oplyste Obersten. „Hvem hersker i disse Egne?“

„Hollænderne“, lød Svaret.

„Kender dem ikke; hvad Flag fører de?“ vedblev Obersten.

Da Vup ikke vilde svare paa det Spørgsmaal og fortælle, at Arafuraerne misbrugte den nederlandske Trikolore, lod han, som om han misforstod Dom Manoel og pegede i Stedet for paa den Fane, som en af Matroserne bar. Det var Slægten Tairas gamle røde Mærke med det kinesiske Tegn for „Fred“ i det ene Hjørne. Foreløbig var den kommet med Krig og blev samme Aften hejst paa Taarntinden.

Ved Byporten blev de hjemvendende Krigere modtagne af alle Byens Kvinder.

„Silke og Atlask“, mumlede Kaas, „men hvor ser de forhungrede ud!“

„Hattefugle for mange Hundrede Gylden“, takserede Werft.

Isabella Isidors rakte en Kokosskal med friskt Vand til Vup, og Padre Hieronymo talte Latin og bad undskylde, at man ikke kunde byde bedre Traktement. Byen var udhungret.

V. Krigsraad.

„Jemitsu“s Lastrum havde skaffet de forsultne Lusitaniere det første ordentlige Maaltid i lange Tider. v. Werft konstaterede bagefter, at de havde spist al den henkogte Leverpostej fra Beauvais, som han skulde have haft i tre Aar. Et heldigt Besøg ude paa Fiskegrundene, under Konvoj af Motorbarkassen, havde skaffet Smaafisk til Aftensmad, ydermere havde man fra Barkassen skudt en stor Haj paa fire Meters Længde. Det var Baadsmand Omayos Bytte. „Det Skud lader Ischimo nok være at gøre mig efter,“ erklærede han veltilfreds, da Barkassen havde bugseret Uhyret ind til Landgangsbroen. Var Ichimo Mandskabets Helt, saa blev Baadsmanden Husmødrenes. Der kunde blive mange Fiskeboller ud af den Haj.

Sent paa Aftenen blev der holdt Krigsraad i Kirken. Under Alteret var der en Nedgang til det hemmelige Arkiv, som man ikke havde haft Tid til at bringe til-

bage til Gobernadoens Villa. Her var Beretninger paa Latin og et Kort over Prins Hendriks Ø, Vup havde haft Tid til at gøre sig bekendt dermed, og det blev da ogsaa ham, som aabnede Forhandlingerne.

Tilstede var Lusitanias Officerer og Embedsmænd; en halv Snes Stykker i alt, de tre europæiske Her-
rer, Uffo Chan og Damperens Kaptajn. Man havde taget Plads paa Rørstole foran Alteret, paa hvilket der var udbredt en hvid Dug, hvor et Par Petroleumslamper fra „Jemitsu“ lyste henover en ældgammel Bønebog, den gyldne Monstrans og Padre Hieronymos Rosenkrans. Maaske var det Stedets Helighed, der fik Vup til at begynde med et Bibelcitat.

„Hvo, som søger at frelse sit Liv, skal miste det, siger Herren. Dengang jeg sejlede hid, troede jeg at kunne frelse mig selv fra Krigens Larm. Jeg tilhører en neutral Nation; i en fredelig Afkrog af Ostindien haabede jeg at kunne fortsætte mit fredelige Forskerværk. Jan v. Werft er ogsaa neutral, og ventede at kunne drive sine egne smaa Forretninger under et fredeligt Flag. Harald Kaas troede ogsaa at have bjærget sig og sine ind paa fredhellig Grund. Og saa dumper vi uforvarende op i den blodigste Krig.“

Vup talte Dansk, som Kaas og Uffo Chan forstod, den første oversatte hans Ord paa Hollandsk, mens Vup selv fortolkede sine Ord for Lusitanierne.

Padren indskød en Bemærkning om Forsynets uransagelige Veje, og Vup fortsatte.

„Disse Folk, som kalder sig Lusitaniere, viser sig at være Efterkommere af de forsvundne Arufolk,

som vi hørte Sagn om i Dobbo, og Portugisere fra Timor, som var ude paa Slavejagt, eller skal vi sige — ude at hverve Arbejdere. Det er ganske ejendommeligt, at de har kunnet leve her i flere Slægtled og bevare en vis Civilisation uden Forbindelse med Verden, men det er dog intet enestaaende Fænomen, end ikke i disse Farvande. Nordøst for Timor ligger Øen Kisser, en Ø vel halv saa stor som Langeland; den har nu 10.000 Mennesker. For 200 Aar siden nedsatte nogle hollandske, engelske og franske Familier sig her; de stod i hollandsk-ostindisk Kompagnis Tjeneste, men paa en eller anden Maade blev deres Eksistens glemt; indtil Øen genopdagedes for faa Aar siden. Den hvide Overklasse har bevaret sig sund og ublandet; de har blondt Haar og blaa Øjne, men de taler kun malajisk ligesom deres Tjenere. Vi staar her overfor et lignende Fænomen.“

Lusitanierne opfattede dette som en Kompliment til deres hvide Blod og lod sige, at Dom Vup sikkert var en saare lærd Herre. Denne tog imod Komplimenten og vedblev:

„Nu har vi truffet denne Koloni i den yderste Nød, og har for i Dag bragt dem Sejr over deres Fjender. Men hvad nu? Der er for det første to Muligheder, som just ikke tiltaler mig, men som jeg gerne vil høre Elevernes — undskyld Tilhørernes — Mening om. Vi kan overlade dem noget Proviant og Ammunition, og dernæst sejle til Aru og meddele Folk og Embedsmænd der, hvor de forsvundne Arufolk er henne, eller vi kan tage dem alle med til Aru.“

Kaptajnen indvendte, at der var daarlig Plads ombord til saa mange Mennesker, og det vilde komme til at knibe med Proviant, hvis Rejsen tog mere

end et Par Dage. Lusitanierne lod heller ikke til at have Lyst til at forlade deres Fædreland, og v. Werft erklærede, at han havde Ordre fra sine Firmaer til at opholde sig tre Aar paa Prins Hendriks Ø for at købe Perler og tropiske Fugle, og han vilde slaa sig ned i Lusitania og staa dets Beboerne bi med Raad og Daad.

Vup genoptog sin Tale. „Vi kan blive, nogle af os; men Damperen kan ikke blive her ret længe, om jeg har forstaaet ret. Jeg vil gjerne bede Lusitanias Gubernador udtale sig om Koloniens Fortid og Fremtid.“

„Ak, mine Herrer,“ svarede Dom Isidor, „spørg ikke om Fortiden, og hvad Fremtiden angaar, er den ret mørk uden Deres Hjælp. Vore Frugthaver paa Ny Wamma og lille Aru er i Arafuraernes Hænder, vore Husdyr har vi maattet slagte . . .“

„Hvilke Husdyr, om jeg tør spørge?“ afbrød Vup.

„Vi havde Svin og Høns; dejlige store Kronduer, større end nogen Hane; Kasuarer, som vi red paa, ikke at tale om Smaadyr, Papegøjer og Paradisfugle, som vi mere holdt til Pryd end til Nytte.“

„Og er der ikke Vildt og vilde Frugter i Skoven?“ vedblev Vup.

„I gamle Dage ydede Skoven os mangt og meget,“ lød Svaret, „nu tør vi ikke vove os udover Landtangen af Frygt for at ende paa Stegespiddet. De Sorte vil holde sig i Ro et Par Maaneskitter, men naar de har forvisset sig om, at Ildskibet er borte, vil den gamle Historie begynde forfra, hvis ikke de hvide Folk, som siges at eje dette Land, sender os Vaaben og Krigskanoer.“

„Vilde det ikke være klogest af os at gribe Offensiven, mens Skrækken endnu sidder Fjenden i Kroppen?“ spurgte Kaas.

„Jeg kender nok til ostindiske Urskove til at vide, at en Offensiv til Lands er umulig,“ svarede Vup, „men hvis vi kunde hjælpe med at erobre Smaaøerne ved Lagunen; hvorledes vilde Sagerne saa stille sig?“

„Der er Sagotræer og Kokospalmer, der er baade Durian og Pisang og mange andre Frugttræer; vore Forfædre levede godt af at dyrke Jorden, og de var flere end vi,“ svarede Dom Isidor. „Er vi først Lagunens Herrer, kommer vi heller aldrig til at mangle Fisk. Ved lille Aru lever ogsaa Perlemuslinger.“

„Saa bliver Spørgsmaalet, kan Jemitsu erobre de Smaaøer,“ sluttede Vup, „og vil den hjælpe Lusitanierne til saa stor Sikkerhed, at vi kan sætte Bo her?“

„Jemitsu vil,“ svarede Uffo Chan, „om den kan, maa jeg spørge Kaptajnen om.“

„Og Kaptajnen maa have nøjagtig Besked af de herværende Officerer,“ svarede denne, „inden jeg vover det mig betroede Skib.“

Da Krigsraadet en Time senere forlod Kirken, tonede der Sang og Strengelæg ud fra de endnu beboede Huse; enkelte Steder forsøgte man at danse, men Kræfterne strakte ikke til. Snart løb Rygtet fra Hus til Hus, at man næste Dag agtede at generobre Øerne, hvilket vakte almindelig Glæde. De fleste Lusitaniere sov den Nat roligere, end de havde gjort i mange Maaneder.

Næste Dag hentede de Apostlen Pedro ud fra Kirken opstillede ham paa Torvet og kransede ham med

Blomster, som et Par modige Spejdere havde hentet i Skovens Udkant. Da Eftermiddagsregnen kom, skiftedes Kvinderne til at holde en Paraply over ham. Helgenen fik ikke Lov at vende tilbage, før man fik Efterretninger om Togtet mod Smaaøerne.

VI. Øernes Erobring.

Grevinde Bertha og de to Smaapiger var ikke glade; de vidste nok, at hele Verden laa i Krig; Grevinden haabede naturligtvis, at hendes Fædreland vilde fange Sejr; i Macassar havde Telegrafien bragt Besked om, at tyske Krydsere gjorde de indiske Farvande usikre, og hun havde ganske stille bedt til, at „Jemitsu“ maatte blive erobret. Men siden de var kommet til Kysten af Ny Guinea, havde hun troet, at det var Forsynets Vilje, at hun med Mand og Børn skulde være udenfor det hele — og nu var hun blevet Sygeplejerske ombord, da flere af Jemitus Matroser var saarede. Hun havde ogsaa faaet at vide, at en af Folkene var dræbt af en Vildmands Spyd.

Og saa var man endda kun ved Begyndelsen. Denne Morgen var Jemitus Fordæk opfyldt af en Skare fremmedartede Mænd med underlige Vaaben, der mere hørte hjemme paa et Museum end i Virkeligheden:

gamle Forladebøsser med Hjullaas; Spyd med middelalderlige Jærnspidser eller uhyggeligt takkede Stenspidser, Træskjolde og malajiske Kriser. Tømmermand Ichimo og Baadsmand Omayo færdedes imellem dem og gav dem Anskuelsesundervisning i Behandling af moderne Repetergeværer. Det var et svært Arbejde, eftersom man ikke forstod hinandens Sprog.

Agterude under Solsejlet var der ogsaa Gæster. Nogle Herrer, som tituleredes Oberst, Kaptajn og Løjtnant og bar anløbne Guldepauletter og bare Ben, havde trekantede Palmebladshatte med Fjerbuske af Papegøjefjer, og som ikke kunde tale et eneste europæisk Sprog ordentlig, men ansaa sig selv for hvide og blev tiltalte Dom det og det, hvilket er lige saa fin en Titel som Greve.

„Jeg ved endnu ikke, om jeg drømmer eller er vaagen,“ yttrede Grevinden, hun stod og saa ud over Vandet til Styrbord, ind mod Skoven paa Ny Wamma, hvor en Snes Kokospalmer hævede de forblæste grønne Fjerduske over alle Skovens andre Kroner. „Se, hvor Havet er blaat og stille derinde i Lagunen, og hvor Landet ser fredeligt ud, og saa skal her herske den blodigste Krig.

„Tja,“ Vup snoede sit Hageskæg, „kunde man staa oppe paa Maanen og se Jorden med dens Bøgeskove og Vinbjærge, Kornmarker og bølgende Sletter, smukke Stæder og hyggelige Bygder, saa vilde man maa-ske ogsaa faa den Ide, at det hele var en herlig fredlyst Plet. Saaledes stod jeg engang og glædede mig over Flid og Vindskibelighed i en stor Myretue, da Tuens Beboere kom i Grænsestridigheder med

Folket fra en anden Myretue, Folk af en anden Farve og sagtens med et andet Sprog. Det gik blodigt til; fra begge Sider marscherede de værnepligtige i store Armeer til Grænsen, hvor de rev Hovedet af hinanden. Jo, Myrene er nogle sære Mennesker. Men hvis Maanebeboerne kan se, hvad der nu gaar for sig i Europa, ryster de paa deres kloge Hoveder og siger, at Menneskene er nogle uforstandige Myrer, nogle usle Maddiker.“

„Hvad blev Enden paa Kampen?“ spurgte Hedevig.

„Den mindste Myreart beholdt Valpladsen, fordi de var de fleste og havde de giftigste Vaaben, og de holdt Festmaaltid paa deres Fjender,“ svarede Vup.

„Det er noget lignende her. De sorte er de fleste, og vilde have gjort Steg af alle de brune, om ikke vi og de gule Japanere var kommet til, men vi har de giftigste Vaaben.“

„Vore Krige er blot ikke saa nemme at hitte ud af som Myrernes,“ indskød v. Werft, „der er det sorte mod gule, eller brune mod røde. Hos os er vi nu brune, gule og hvide forenede mod de sorte derinde, men ovre i Europa er det de hvide indbyrdes. At Europa ikke kan se“

„Hvide Myrer er blinde,“ yttrede Vup.

„Hvem er egentlig de tre indfødte Herrer, som taler med min Mand?“ spurgte Grevinden.

„Ham med det graa Overskæg, Dom Manoel, kaldes Oberst og er Koloniens Kommandant; han har en nydelig Datter, som er forlovet med den høje, smukke, mørke Herre, der hedder Løjtnant Garcia. Den tredie er Doktor Pinto, et løjerligt Eksempel af en Læge, han aner ikke, at der er saadan noget

til som Bakterier, har ikke Begreb om antiseptisk Saarbehandling og alt det, som den moderne Lægevidenskab betragter som en Selvfølge, men hans Patienter har stor Tillid til ham.“

„Hvor sejler vi hen nu?“ spurgte Minna.

„Ja, vi skal jo have erobret den Ø der,“ svarede Vup, „jeg frygter, det er lettere sagt end gjort.“

For en Gangs Skyld havde han imidlertid Uret; da Barkassen gik søndenom gennem Lagunen, mens Jemitsu dampede nordenom udenfor, og den lusitanske Styrke gik i Land og marscherede fra Sydvestpynten gennem hele Øens Længde, flygtede de faa sorte Beboere bort i deres Kanoer over mod lille Aru, hvorfra man nu hørte Krigstrommerne drøne. Formiddagens Udbytte var ikke stort, men Lusitanierne var henrykte over at være komne i Besiddelse af halvhundrede Høns og et Dusin Svin. Dom Manoel bød, at de skulde holdes i Live for om muligt at blive Stamforældre til en ny Husdyrbestand i Lusitania. Man havde ogsaa set, at der endnu groede baade Durian, Lansat og andre Frugttræer paa Ny Wamma, saa Stemningen var høj ved Frokosten i Jemitsus Kahyt, mens man drøftede, hvad man skulde foretage sig overfor lille Aru.

Et Forslag om at bære sig ad paa samme Maade der, som ved Ny Wamma, blev stærkt bekæmpet af de lusitanske Officerer. Bygden paa Lille Aru rummede flere Tusinde Mennesker med mange Kanoer. Den var bygget paa Pæle i Vandet paa Lagunesiden og stod kun i Forbindelse med Land ved Broer, som kunde trækkes op.

Vandet var for grundt til, at Jemitsu kunde gaa ind

i Lagunen, og det vilde være Vanvid at angribe Bygden med Baade.

„De kan ikke staa dem mod en Dampbarkasse med Maskingeværer,“ mente Kaas.

„Jo, de kan,“ erklærede Vup, „jeg har set Myrer overvælde en Hugorm. Arafuraerne paddler deres Kanoer lige saa hurtigt frem, som Maskinen kan drive Barkassen; de vil simpelthen entre ombord og overvælde Mandskabet; jeg har hørt om sligt før.“

Mens man endnu talte frem og tilbage, kom Styrmanden ned og meldte, at tyve store Krigskanoer var paa Vej ud imod dem, og man kom paa Dæk og gjorde „Klart Skib.“

Fra Vinduerne oppe i den øverste Dæksalon blev Fru Bertha og hendes Døttre Vidne til den ulige Kamp. Som en Flok Spækhuggere, der angriber en Grønlandshval, styrede de smaa Baade mod det store Skib. De skelignende Aareblade piskede Vandet til Skum, og Luften rystede af Krigshyl; Kakaduefjerene vajede stolt fra Krigernes Hoveder, Spyd og Stridskøller blev svungne i Luften. Baadene kom med saadan Fart, at Ichimo og Omayo kun opnaaede een Træffer hver, førend Baadene var paa Siden af Damperen. Her gik det imidlertid de Vilde galt; det var dem umuligt at entre op ad Damperens glatte Jærnsider. De slyngede deres Spyd op paa Dækket, men Mandskabet laa i Dækning bag Skanseklædnngen, og Kommandobroen var for højt oppe; de faa Spyd, som naaede derop, havde ingen Kraft. Løjtnant Garcia viste sin Behændighed ved at gribe to af dem og sende dem tilbage.

Nu ringede Maskintelegrafan „Fuld Kraft“, og Dam-

peren tog Fart. De Vilde udstødte et Triumphhyl; de troede, den flygtede, men saa snart den havde vundet lidt Forspring, drejede den Bredsiden til og affyrede alle sine Kanoner, saa Vandet sprøjtede højt op, og afrevne Stumper af Baade og Mennesker fløj omkring. Fru Bertha holdt Hænderne for Ansigtet, og Smaapigerne blev ganske blege, nu vendte Jemitsu helt, styrede ind mellem de tiloversblevne Baade og sejlede to af dem over. Resten flygtede ind mod Land, forfulgt af Riffelild fra Rigningen.

„Det er frygteligt, ligefrem Menneskeslagteri,“ sagde Fru Bertha, da Salondøren aabnedes for Vup og v. Werft, begge bærende paa Arafura-Kastevaaben, som var landede paa Dækket.

„Ja, men der er dog Mening i det, bedste Frue,“ svarede den lærde; „de derude vil slagte os i samme Hensigt, som vi slagter Svin og Køer, og vi skyder dem for ikke selv at blive til Frikadeller; men hvad civiliserede Nationer slaas for, er ikke altid nemt at blive klog paa.“

„Det er nogle uhyggelige Tingester,“ yttrede v. Werft, som undersøgte Vaabnene, „se, der er en Spids med Modhager i den ene Ende af Stagen, og 4 konvergerende Spidser i den anden Ende.“

„Fiskespyd,“ mente Vup, „og de tomme Nødder, som er bundet til, er formodentlig Amuletter.“

„De tomme Perlemuslinger, som hænger ved dette Spyd, er i hvert Fald et godt Varsel for mig,“ mente v. Werft.

Imidlertid var lille Aru endnu ikke erobret, Lusitanierne havde stadig ikke Mod paa at gøre Landgang; desuden kom nu den sædvanlige Eftermid-

dagsregn; voldsomme Byger, der piskede Havets Overflade og skjulte Ven fra Fjende. Dette Vejr varede ved, til Solen sank ned i Havet vesterude, og Fuldmaanen hævede sit runde Ansigt op over Palmerne og gød Sølvglans over Skovenes vaade Løvværk.

Der er imidlertid noget, som hedder indirekte Skydning. Den bestaar i at ramme et Maal, man ikke kan se, fordi der ligger Skove, Høje eller Bjerge imellem. Hertil anvendes i Reglen Mørsere, kortløbede Kanoner, der skyder højt op i Luften og sender en Granat i Kastebue mod Maalet, der helst ikke maa være for lille. Man skal kende Afstanden og Skytsets Bane, det er et helt Studium, og ombord i Jemitsu var der ikke andre end Kaptajnen, som forstod det. Man havde nemlig en Mørser med 10 Skud til og besluttede at prøve dens Virkning paa Arufuraernes By. Det er vanskeligt at skyde nøjagtigt fra et Skib, fordi Dønning og Søgang altid bevirker, at Dækket ikke staar stille. Bedst er det derfor, om der er nogen, der kan iagttage Nedslaget og melde det til dem, som betjener Kanonen. I de store Krige sender man Flyvere til Vejrs med Røgraketter, eller Torpedojagere med traadløs Telegraf gaar ind mod Kysten for at observere. Paa Jemitsu sendte man Styrmanden op i Stortoppen med en Telefon og dernæst Motorbarkassen ind gennem Strædet mellem Øerne, udrustet med Signalketter.

En Raket med røde Blomster betød „For langt til Bagbord“, med grønne „For langt til Styrbord“, en hvid Raket sagde „for langt forud“, en Dobbelt-Raket „for kort“. Træffer betegnedes med Guldregn. Iøv-

rigt gjorde Kaptajnen sine Afstandsberegninger efter Lusitaniernes Kort. Dette var imidlertid saa fortrinligt, at allerede det tredie Skud gav „Guldregn“, og efter det femte forkyndte et rødt Skær og en tyk Røg, at Bygden var i Brand. Saa holdt man inde med Skydningen, og Barkassen vendte uskadt tilbage.

Næste Morgen saas en halv Snes Kanoer med nogle Tømmerflaader paa Slæbetov arbejde sig nordover langs Kysten for Sejl og Aarer. Det var „lille Arus“ Befolkning, som flygtede. Oberst Manoel yttrede, at de rimeligvis vilde blive ædt af andre Stammer, og Vup erklærede, at disse Mennesker ikke var bedre end vilde Ulve, der ogsaa æder deres saarede Kammerater.

Saa gik Lusitanierne i Land paa Kysten og hejsede deres nye røde Fane i et Palmetræ.

VII. *En Arafurabygd.*

Familien Kaas og Jan v. Werft var med i Barkassen, som stævnede ind i den blaa Lagune og lagde til ved Arafuraernes forladte Bygd. Et Stykke ude var det blanke Vand saa klart, at man kunde se ned til Bunden; det var, som svævede man hen over en Eventyrhave. Der var Bede med blaa, gule og røde Sønemoner saa store som de prægtige Chrysanthemer i Uffo Chans Fædreland, men Blomsterbladene var giftige Fangarme, og kom en nysgerrig lille Fisk eller Reje og vilde lugte til de Blomster, Vupti greb Anemonens Blade den og puttede den ned i Dyrets store Mavesæk. Hvide og røde Alger laa som Overtræk over døde Koralblokke; Puder af grønne og violette Havsvampe dannede Rabatter i den undersøiske Have; Træerne og Buskene var Koraller og Tang; Korallerne havde røde Grene med hvide Blomster, der saa ud som Stjærner, Rokkerne havde fæstet deres firkantede Æg til dem ved Hjælp af lange Snore i Æggenes fire Hjørner, Orgelkorallerne saa ud som Stenblokke, oversaaede med lyseblaa Blomster, det var en evig Mangfoldighed.

„Det er ligesom Paradisets Have,“ mente Hedevig.

Østen for Verdens Ende.

„Men der er Slinger i,“ sagde Faderen, „læn Eder ikke for langt ud, Pigebørn; den mørke Skygge hist henne er en stor Haj, og den grønne Træstamme, som driver inde under Land, er en Krokodille, om jeg ikke tager Fejl.“

„Nej, der sidder jo to Fugle paa Træstammen,“ erklærede Minna.

„Og det er netop en Slags Viber, som kaldes Krokodillefugle,“ sagde Faderen.

Et Stykke udenfor Bygden stod nogle Bambusstilladser i Vandet, deres Betydning forstod man ikke, det var først senere, man fik at vide, at Landets Fiskere herfra holder Øje med Fiskestimerne og giver Signal til deres Kammerater i Baadene, hvor de skal sætte deres Næt. Inde ved Bygden var Vandet lavt og grumset, fordi Beboerne plejer at smide al deres Affald i Vandet lige udenfor Stuen. Nu lagde man til og kom ad en Stige op paa Platformen. Hele Bygden lignede nærmest en kæmpemæssig Badeanstalt, som man ser dem ved Øresunds Kyst; Pælene var Palmestammer, og „Badebroerne“ havde Brodække af flækkede Bambusrør; de løb mellem Husene ligesom Gaderne i en By, ofte som en Slags Fortove med Kanaler i Midten.

„Ligesom Graachter i Amsterdam,“ sagde v. Werft.

Husene var tøndeformede Hvælvinger af Fletværk, der var saa tykt, at Regnen ikke kunde trænge igennem; den ene Side af Byen var brændt; det røg endnu fra de forkullede Stolper; midt i dem var ogsaa et slemt Hul, lavet af en Granat. Byen var øjensynlig bleven forladt i stor Hast, for der var en Masse Husgeraad af alle Slags. Skaale og Kruk-

ker af Kokosskal, Græskar og brændt Ler, Kvinde-skørter af Græs og Basttrævler, højst 30 Centimeter lange, flettede Poser af Græs og Palmefitre, Smykker af Fjer, Perlemor og Vildsvinetænder; Fiskespyd og Ruser samt Ibentræs Høvdingestave, prydede med brogede Fjer. Der var ogsaa Forraad af Sago, Pau Pau (Taro) samt Høns og Papegøjer i Bure af Spanskrør.

Hr. og Fru Kaas gik Arm i Arm fra Hus til Hus halvt vemodige over at have været med til at jage de flittige, nøjsomme Folk fra Hus og Hjem; Kaas kunde ikke tilbageholde en Yttring om, at det var hans Skyld det hele; kun for at bringe den tyske Diplomat i Forvaring havde Japanerne gjort sig den Ulejlighed at sende en bevæbnet Damper til disse øde Farvande. Men hans Ruelse svandt, da han foran et af de største Huse saa to Sejrspæle med fastspigrede Hovedskaller, blegede af Sol og Regn.

Jan v. Werft kom bagefter med Smaapigerne ved Haanden, passende paa, at de ikke faldt ud fra de rækværksløse „Badebroer” og ned i det mudrede Vand. De var henrykte ved det hele.

„Her vil jeg bo,” erklærede v. Werft; „jeg kan ikke lide Lusitaniernes By med de snævre Gader og de murede Huse. Her er Kanaler ligesom i Holland; her vender Husene Gavlen mod Fortovet; se, hvordan Tagene luder forover, der kan blive skyggefulde Verandaer med Blomster op ad Pillerne.”

„Hvor vil du faa Blomster fra?” spurgte Minna.

„Dem hitter jeg i Land og planter dem i nogle af de mange Krukker. Vand har jeg ligeved.”

„Det er Saltvand, det kan man ikke vande Blomster med,” erklærede Minna.

„Og heller ikke drikke, vel?” spurgte Hedeveg.

„Aa, det regner jo hver Dag,” mente v. Werft, „og jeg vil gaa ind i Skoven og sætte Snarer for Fuglene og putte dem i alle de tomme Bure.”

„Og jeg vil hjælpe dig at fodre dem,” erklærede Minna.

„Du skal da ikke bo her,” afbrød Hedeveg, „hvis Far og Mor skal bo i det store Hus i Lusitania.”

„Jeg spørger Far, om jeg ikke maa bo hos Jan,” erklærede Minna. Der var en Skælm i Hollænderens Øjne, da han svarede: „Lad os vente en Kende med det. Men I maa ret ofte komme at besøge mig.” Inde fra Land hørtes nu Raab, og den første Landgangstrup kom til Syne mellem Træerne. Egentlig skulde man sige mellem Trærødderne, for nærmest Byen stod kun et eneste Træ, et kæmpemæssigt Gummitræ med Masser af svære Luftrødder fra de stammetykkede, vandrette Grene; det ene Træ dannede en hel Skov paa et Par Tønder Land. En Bro af en eneste Palmestamme førte fra Byen over til Gummitræslunden. Vup kom netop balancerende henover Broen, der svajede saadan, at han faldt og vilde være gaaet paa Hovedet i Mudderet, hvis han ikke havde faaet Tag med Hænderne. Jan v. Werft kom til og hjalp den gamle Herre ud af en Situation, der var saa meget farligere, som Mudderet nedenunder netop var bleven levende, og en stor Krokodil viste sig med Gabet vidt aabent, rede til at tage den Bid, der kunde falde af.

Vup trak sin Revolver og sendte en Kugle ind i det graa Gab, der smækkede højlydt i, mens Dyret

forsvandt i en Virvel af Skum og Mudder, og Luften fyldtes af Moskustank.

„Tusind Tak, unge Ven,” sagde den gamle Herre, „der var profekto ellers Varslet nær gaaet i Opfyldelse. Vi hørte en Paradisfugls Raab. Wok, wok, wok; min unge Elev og Navnefætter, Uffo, var saa spøgefuld at mene, den raabte „Vup, Vup, Vup”, og jeg indrømmede, at jeg snart er mæt af Dage og rede til at lyde Paradisfuglenes Kald, men jeg havde ikke tænkt, det skulde være før Frokost.“

„Det er mig en Glæde, at den skællede, gamle Herre blev snydt for sin Frokost,” lo Hollænderen, „skal jeg bo her, vil jeg have den Landgang udbedret.“

Nu kom ogsaa Lusitanierne ud i Byen, som de gennemstøvede paa Kryds og Tværs. En Fedegris, som blev fundet i en tømret Sti, maatte lade Livet til Fordel for den sultne Arme. Da Regnen kom snart efter Middag, samledes alle Førerne i den største Hytte for at raadslaa om Fremtiden.

Jemitsus Kaptajn erklærede, at hans Hverv var fuldendt, han maatte nu tilbage til Japan og ventede at skulle indtræde i aktiv Tjeneste. Uffo Chan skulde efter Bestemmelsen blive med et Par Mand „som Æresvagt for Grev Kaas”. De lusitanske Officerer mente, at Arafuraerne var søgt op til deres Stambygder ved Rio del Norte; de første Par Aar vilde Lagunen, Kysten og Skærgaarden lige ned til Kap Finisterre, Prins Hendriks Øs Sydvestspids, næppe blive foruroliget af deres Kai Kai Raab. Der var Fisk nok i Lagunen og Frugter nok paa Øerne til at ernære Befolkningen. Hvis man vilde gøre deres

Stammefrænder paa de gamle Aruøer opmærksomme paa deres Existens, saa de en Gang imellem kunde faa Besøg af en Handelsskude, der vilde udveksle europæiske Handelsvarer mod Perler og Fugleskind, vilde man føle sig ganske trygge.

Grev Kaas var ikke saa tryg; hans eget Liv lagde han ikke stor Vægt paa, men for Kones og Børns Skyld vilde han ikke være gladere, om Motorchaluppen med Maskingeværer og Besætning maatte blive til Koloniens Beskyttelse. Der var ikke megen Hjælp at vente fra Hollænderne, og der var Fare nok foruden Kannibalerne.

Vup gav ham Ret heri, der var Malaria, Giftslanger, Krokodiller, Hajer, maaske Jordskælv og Oversvømmelser, hvide Myrer, Skorpioner, giftige Tusindben og alle de andre Smaating, som Skaberen har sendt os, at vi ikke skal tro, der findes noget Paradis paa Jorden. Han gentog Grevens Bøn og fik Uffo Chan paa sin Side, saa dermed var Sagen egentlig afgjort. Chaluppen skulde blive, og med den Omayo og Ichimo, som endnu ikke var klare over, hvem af dem, der var dygtigst til at skyde.

Da Solen sank i Vest, roede Lusitanernes Kanoer i Triumf tilbage til Byen, mens den flagsmykkede Damper ankrede op ude paa Rheden. Næste Dag lossede den de hvide Gæsters Ejendele og alle de nyttige Ting og Vaaben, den kunde undvære, hvorefter den lettede og sejlede bort mod den synkende Sol, medtagende Breve til Uffo Chans Forældre, og Jan v. Werfts Chefer og Slægtninge i Amsterdam.

VIII. Af Vups Optegnelser.

Jemitsus Kaptajn afleverede pligtskyldigst sin Bescud til Hr. Nicolas van Houten, Postmester, Dommer og hollandsk Resident i Dobbo. Den joviale gamle Herre fik en ny Historie at fortælle Byens bedre Folk; en de gærne hørte, om deres fjærne Slægtninges Rejser og Vandringer, Kampe og Lidelser, Fremgang og Sejr. Historien gik videre fra Bambushytte til Bambushytte, med Omskrivninger og Forbedringer, saa at ingen Lusitanier vilde have genkendt den; men det var egentlig ogsaa det hele, som der kom ud af det. Ingen Aruboer yttrede Lyst til at stævne over Havet, østen for Morgenrøden for at opsøge de fjærne Slægtninge. Man kunde jo nemt komme et Par Streger ud af Kurs og havne paa Arufurnes Stegespid.

Postmesteren gjorde et vagt Forsøg paa at faa Kaptajn Zorn paa Rutedamperen til at anløbe Lusitania, men Kaptajnen skulde ikke øst paa og „vise Flaget“ saa længe Verdenskrigen stod paa; nu var der ikke Tid til Narrestreger og bedre Brug for al neutral Tonnage. Saaledes blev Kolonien Lusitania atter overladt til sig selv og sine egne Hjælpekilder i lange

Tider, men med de nye Beboere, var der kommet nye Faktorer til, der i høj Grad forandrede Forholdene. Herom er det, der fortælles i denne Bog, men før vi gaar videre, vil vi kigge et Øjeblik i den lærde Hr. V. U. P.s Optegnelser om Tilstanden i og omkring Lusitania.

Disse Optegnelser er malede med Tush paa japansk Papir, eftersom Staalpenne rusten, og Vup havde glemt at faa Blæk med i Land. De opbevares i et Jærnskrin, hvis fire Fødder staar i Lerskaale fyldt med Vand, saa man kan være sikker paa, at Myrterne ikke æder disse Visdommens Perler.

„Efterat „Jemitsu” har forladt os, er Tilstanden paa Prins Hendriks Ø omtrent som paa de andre Smaaøer i Ostindien. Ved „Smaaøer” forstaar man herovre Øer paa Størrelse med Sjælland, Fyn, Jylland, Gotland eller Skaane. Af den Slags er der et Par Snese, kaldet de smaa Sundaøer og Molukkerne. Øer som Bornholm, Møen og Amager tælles i Hundredvis; Smaaholme som Sprogø og Lyø i Tusindvis.

Befolkningen paa alle disse Øer er af forskellig Ælde. Ældst synes en negeragtig, menneskeædende Race at være. Mere eller mindre blandet med Malajer træffes den i det Indre af næsten enhver velvoksen Ø; men den er heldig, som kan tale om, at han har truffet d'Herrers. I Øst driver Mangel paa Kvæg og Storvildt Urboerne til Kannibalisme, i Vest nøjes de med at tage Hoveder for at adlyde den herskende Mode. Men enten de kaldes Papuaer, Arafuraer eller — som paa Sumatra — Battaker, er de ostindiske Urindvaanere nogle højst ubehagelige Kammerater, som endnu ikke kender mere til Civilisation end en

Muldvarp til Flyvemaskiner. I det indre af Kei og Aruøerne findes nogle faa Arafurastammer, derfor har Lusitanierne overført Navnet paa Prins Hendriks Øs Indvaanere, der efter min Mening er ægte Papuaer fra Ny Guinea, indvandrede i forrige Aarhundrede og lækkersultne efter Kai Kai som nogen Guf-guf i Eventyret.

Malajerne har senere bredt sig over alle Øerne, saaledes, at de ganske har erobret de mindste — paa Sprogøs Størrelse — og oprettet Nybygder langs Kysten af dem, der er saa store som f. Eks. Sjælland. Vikinger af Natur ligesom mine danske Forfædre har de undertiden stiftet store Riger med en ganske lille Stat som Kærne og vidtstrakte Tributlande trindt om. Sultanen af Ternate, en kun 200 Kvadrat Kilometer stor Ø, ikke større end Møen, har Overhøjhedsret over Lande baade paa Celebes, Djilolo og Ny Guinea. Han faar nu sit Land til Len af Holland, som herpaa grunder sit Krav paa Ny Guinea med Prins Hendriks Ø.

Med andre Ord: Vi lever under japansk Flag i en portugisisk-malajisk Koloni paa en Halvø, ved en Lagune, ved en stor Ø, som bebos af Papuaer, der har hjemme paa Ny Guinea, som tilhører Sultanen af Ternate, der adlyder Regeringen i Batavia, der udnævnes af Dronningen af Holland. Det er ligesom i den gamle Børnesang om Bladet paa Kvisten, Kvisten paa Grenen, Grenen paa Træet, Træet paa Bjærget, Bjærget ligger langt udi Skoven — eller som de kinesiske Æsker, den ene indeni den anden.

Dog maa bemærkes, at hverken Dronningen af Nederlandene, Guvernøren i Batavia, Sultanen af Ter-

nate eller Papuaerne paa Ny Guinea kerer sig en Døjt om os. „Bjærget ligger for langt ude i Skoven.“

De fleste Steder i Ostindien er Malajerne Agerdyrkere og Fiskere, mens Handelen er i Kinesernes Hænder. Her har vi endnu ingen Kinesere, men deres Fættre, Japanerne, er repræsenterede af Baadsmand Omayo og Tømmermand Ichimo, samt halvvejs af Uffo Chan. Rene Malajer lever her heller ikke, Lusitanierne er Eurasiere, halvblods Europæere. Af rent Hvide er her ikke andre end Hollænderne, Familien Kaas og jeg.

Alt i alt er Koloniens Befolkning:

6 Hvide, tilhørende 3 Nationer — Tyskland, Danmark og Holland — 3 Japanere.

327 Lusitaniere, deraf 89 voksne Mænd, 102 Kvinder og Resten Børn.

I disse Krigens Tider vilde vi formodentlig komme op at nappes, hvis vi fik Aviser, og hvis vi ikke havde en fælles Fjende i Arafuraerne, som vil æde os.

Af Koloniens 336 Mennesker, bor Størsteparten i Byen, som vi nu skærmer mod Landsiden ved at grave Løbegrave og lave Palisadehegn tværs over Tangen. Arafuraerne synes ikke at ænse vore Fæstningsanlæg, men der er vældig Opstandelse blandt Landkrabberne, som saaledes bliver opsagt til Flytning i Utide. Hele Tangen er undermineret af deres Huller; naar vore Ingeniører „sætter dem paa Gaden“, kommer Lusitanerdrengene, snupper dem i Bagbenene og bedøver dem ved at slaa dem mod de Planke, som skal bruges til Palisader. Saa gaar Turen hjem til Moders Køkken. Krabbesuppe er ingen ilde

Ret, og Lusitanerne har været Hungerdøden for nær til at være Kostforagtere.

Jan van Werft og to Fiskerfamilier har slaaet sig ned i den forladte By paa lille Aru. Han har døbt den „Buitensorg“ eller Sorgenfri, og jeg tænker næsten, jeg en Dag tager over at besøge ham. Saa kommer jeg dog til Buitensorg. Did har jeg ønsket at komme hele mit Liv og altid faaet Rejsen forstyrret. Nu naar jeg aldrig til dette verdensberømte botaniske Paradis paa Java; men for en gammel Mand som mig aabner der sig vel snart et andet Sorgenfri langt borte fra denne syndefulde Jord; og har Profeterne Ret i, at Paradiset er en Have, og rummer denne Have endnu flere Vækster end Prins Hendriks Ø, saa maa jeg sige, efter hvad jeg hidtil har set til dennes Vegetation, at en Evighed ikke vil vorde for lang til at lære den grundigt at kende. Tropernes Plantefylde overvælder mig, som det gjorde paa min Afrikarejse op ad Kongo, og i det Indre af Hainan, og jeg vilde være i Vildrede med, hvor jeg skulde begynde mit videnskabelige Arbejde, hvis ikke det praktiske Liv lagde saa meget Beslag paa mig. Doktor Pinto er en Ignorant, og uden mig var Halvdelen af vore saarede døde af Saarfeber; han har desværre svært ved at tage ved Lære, og jeg maa tilse baade mine egne og hans Patienter, og saa tror de syge endda, at det er Dr. Pinto, der klarer det hele.

Over paa Ny Wamma har Løjtnant Dom Garcia slaaet sig ned med sin unge Kone og nogle Tjenestefolk. Dom Isidor, Gobernadoen, har gjort ham til Øens Kommandant, et brydsomt Hverv, som forbittrer hans Honningmaaned. Malajernes Havebrug

bestaar de fleste Steder blot i at borthugge alle de Skovtræer, som ikke bærer spiselige Frugter, og indhugge Ejermærke i Frugttræerne. Jeg saa det bl. a. paa Aruøerne, hvor en stor Frugtlund tilhørte en halvhundrede Folk i Dobbo, hver havde sine Træer, og de stod Pêle Mêle mellem hinanden i Lunden.

Nu er Ny Wamma først bleven rømmet af Lusitanierne for et Aar siden, og Arafuraerne er forsvundne, og der er et evigt Kævl med at fordele Træerne igen. Det er Dom Garcias Hvery, men er man ikke tilfreds med hans Afgørelse, kommer Lusitanierne til mig, „Dom V. U. P. ved alt om Planter og Træer,“ siger de.

Naar Sagen er alt for indviklet, eller de oprindelige Ejere og deres Slægtninge er omkomne i Krigen, har jeg fundet paa at tilkende mine medrejsende og mig selv de omstridte Træer. Det finder man rimeligt, og saaledes er jeg nu i Besiddelse af et Brødfrugttræ, 5 Pisangplanter, 2 Duriantræer og 2 Lansatbuske, alle sammen langt nok fra hverandre til at give en gammel Mand trætte Ben, naar han skal i Haven og se til sine Frugttræer, men efter ostindisk Opfattelse har jeg nu nok at leve af og er paa Vej til at blive Orang-key eller „stor Mand“.

Ernæringsspørgsmaalet volder os stadig en Del Vanskeligheder. De modne Frugter paa Ny Wamma har Arafuraerne taget, og om Resterne maa vi slaas med flyvende Ræve og Kokosnøddrotter. Det er et mærkeligt Fænomen, at baade Rotter og Krabber kravler op i Frugttræerne om Dagen, og Flagermus saa store som Ræve fraadser i dem om Natten. Kvinderne har travlt med at lave en Slags tornede Bælter,

der spændes om Palmerne for at hindre Rotter og Krabber i at klatre til Vejrs, men mod de flyvende Frugttvyer har vi ikke noget rigtig probat Middel. Det gamle Middel, hver Aften at ombinde alle Pisangklaserne med Bastmaatter, har vi ikke Arbejdskraft nok til; og et endnu ældre, at opsøge de flyvende Ræves Sovetræ ved Dag og skyde dem ned, duer slet ikke, thi de sover dybt inde i Landet, og der kan vi ikke komme. Jeg har gjort et Forsøg, men avancerede næppe ti Meter i Timen, naar jeg skulde hugges gennem Krattet, mens den smalle Sti var fuld af Træsplinter, besmurte med Giften af en Strychnos Art, en nær Slægtning af det Træ, der yder Bræknødden, *Nux vomica*, som indeholder Strychnin.

Vi er øjensynlig indskrænkede til Næsset og Øerne; der er for Tiden noget smaat med Fisk i Lagunen, der fanges næppe til Husbehov, men i Følge de gamle Arkiver fra Lusitania nærmer vi os nu „Muslingetiden“.

Paa Bankerne indenfor Lille Aru plejer der hvert Aar ved denne Tid at vise sig en Art Musling, som er sund og nærende. Den kan fiskes i omtrent to Maaneder, og i den Tid blev de gamle Lusitaniere altid fede og velnærede. Hvor Muslingen er henne de andre 10 Maaneder af Aaret, hvordan og hvorfor den vandrer, er videnskabelige Problemer, der optager mig i lige saa høj Grad, som Hollænderen derovre er spændt paa, om der virkelig er Perler i dem. Han har lovet at sende en Signaldrage til Vejrs, saa snart Muslingerne viser sig, og det halve Lusitania er parat til at tage „til Kysten“ ligesom Københavnerne i Sommerferien. Hvordan han vil faa en Drage

til at stige imellem alle de Træer, begriber jeg ikke, men Ichimo og Omayo, som farter om i Lagunen med Motorbaaden, forsikrer, at det skal nok gaa. Forhaabentlig sker det snart; Befolkningen trænger til at kunne spise sig mæt hver Dag.

Af Husdyr har vi nogle erobrede Svin og Høns, der plejes med Omhu, fordi de skal være Stamforældre til Fremtidens Husdyrbestand. Forhen har der ogsaa været Kasuarer, som brugtes til Ridedyr — der er endnu et Par tilbage; store Fugle af en hidtil ikke beskrevet Varietet. Hanen er over to Meter høj med lyserøde Hudlapper om Halsen og blaa Hjelmkam. De nøgne Svingfjersribber er grønne og meget haarde i Spidsen. Naar Fuglen bliver vred, kan den med Vingen bibringe Saar, som er meget farlige og har Udseende af at være bibragte af en Høfork.

Forhen skal Lusitanierne ogsaa haft Kronguer, saa store som Kalkuner, Kakaduer og Papegøjer; det er altsammen noget, man maa se at faa fat i igen. Her er i det hele Arbejde nok for mig for Resten af mit Liv.“

Hr. V. U. P. havde Ret, der blev Arbejde og Kamp nok i Lusitania. Men denne Historie, der er lige saa lang som Verdenskrigen, kan vi ikke følge Skridt for Skridt, men maa nøjes med i det højeste at berette om nogle af de vigtigste Episoder.

IX. Muslingesæsonen.

„Muslinger,“ lød Raabet gennem Lusitanias snævre Gader, hvor Solen bagte ubarmhjertigt; det var midt paa Dagen, hvor hele Befolkningen plejede at sove til Middag, og det var derfor temmelig let paaklædte Skikkelser, som myldrede ud af alle Døre og tog Vej ned mod „Havnen“, saaledes kaldtes den sandede Spadseresti med Baadebroerne ud mod Lagunen, Kaas og Vup var bleven enige om at kalde den „Langelinie“, og dette gamle Københavner-Ord var ved at gaa over i Lusitaniernes Bevidsthed. Nu smaaløb de to herrer ved Siden af hinanden i et Kostume, der vilde have bragt deres danske Bekendte til at studse. Kaas var i Benklæder og Skjorte med Sandaler paa Fødderne, men Vup havde kun Pyjamas, Briller og Parasol; Grevinden var i Nederdel og Friserkaabe, og de to Smaapiger havde ikke andet paa end Straahat og lang Natkjole, mens der var mange Lusitanierbørn, som optraadte i slet ingen Ting. Der var helt Opløb paa Langelinie; halvnøgne Mænd var ved at gøre Baadene sejlklaare, mens Kvinderne stod og pegede henrykt op i Luften.

„Er der Muslinger i Luften,“ spurgte Vup ufor-

staaende; men saa fik han ogsaa Øje paa en løjerlig gul Tingest, som svævede højt over Trætoppene paa lille Aru, som en Guldplet mod den azurblaa Himmel. Det var Jan v. Werfts Drage; i Virkeligheden et mere end mandshøjt firkantet Monstrum efter japansk Model. Dragen kunde kun sættes til Vejrs fra Motorbaaden, naar den løb med fuld Fart mod Vinden, og netop nu stævnede Baaden tværs over Lagunen.

Dom Isidor, Gobernadoen, kom nu tilsyne fuldt paaklædt med snehvid Jakke, stortærnede Benklæder og trekantet Palmebladshat med røde Papegøjefjer. Han befalede alle, som havde faaet Rejsetilladelse, at gaa hjem, klæde sig ordentlig paa og være tilbage paa Langelinie — han sagde Langelinie — om to Timer, medførende Sengklæder og Køkkengrej. Kvinder, Børn og nogle svagelige Mænd skulde afsted; en Garnison paa 50 Mand under Oberst Manoel skulde blive i Byen. Saa gik Dom Isidor hen og tog Vup under Armen.

„Det er ikke sundt at færdes for længe ude i Middagsheden, siger Dr. Pinto,” begyndte Gobernadoen høfligt.

Vup skar Ansigt; det vidste han lige saa godt som Dr. Pinto; nederdrægtigt ogsaa, at man kunde glemme sig selv i den Grad.

„Hvor har Deres Venner faaet gul Farve fra?” vedblev Gobernadoen. „Farvetræerne findes kun paa Højderne, hvor vi ikke kan komme.”

Vup kunde intet oplyse. Det var forøvrigt ved et rent Tilfælde, Jan havde gjort den Opdagelse, at en paa Mudderbankerne levende Snegleart udsondrede en graagul Saft, der blev orange, naar den ud-

sattes for Lys og Luft. Saaledes blev efter Sagnet ogsaa Purpuret opfundet af de gamle Føniciere; en Hund havde bidt en Purpormusling itu; den gule Saft farvede Hundens Snude, og blev dybere og helt rødblaa, efterhaanden som Lyset virkede paa den. Denne lille Hændelse lagde Grund til en Del af Føniciernes store Rigdom. Her holdt de to japanske Søfolk Hemmeligheden for dem selv, men var saare villige til at farve for Folk for en billig Penge, men herom senere.

Mod Aften stævnede Lusitaniernes Flaade over den blaa Lagune, forrest Motorbaaden, som var kommet for at hente Honoratiores. De havde nogle Spande Muslinger med. Disse Muslinger var lidt større end Østers, Skallerne temmelig tyndvæggede med smuk Perlemorsglans, der varierede i alle Regnbuens Farver. De smagte udmærket raa, og hver af Selskabet satte et Par Dusin til Livs, før man naaede til Vejende. Ifølge Vups opskrevne Iagttagelser vandrev de hvert Aar fra Dybet op til Lerbankerne for at lægge Æg. Disse Lerbanker er ellers ret øde, men efterhaanden som Sæsonen skrider frem, og Solvarmen udklækker Æggene, kommer der flere og flere Dyr til: Søstjærner, som rasper Hul paa Muslingeskallerne med deres ru Tunge og udsuger Muslingerne; Smaafisk, som spiser Muslingeungerne, de saakaldte Vingesnegle, inden disse naar at komme ud paa det aabne Hav, hvor de fører en omstrejfende Tilværelse i de øvre Vandlag, indtil Larvetiden er forbi og de synker til Bunds, bliver adstadige og faar Skaller. Større Fisk kommer til for at æde Sø-

stjærner og Smaafisk, Hajer og Krokodiller fraadser i Fiskestimerne.

Alt dette tænkte Lusitanierne lidet paa; de indrettede sig i Buitensorgs tomme Hytter og gav sig til at leve højt. I de første Dage spiste man Muslingerne raa, lige saa hurtigt som Baadene kunde bringe dem i Land, senere gav man sig til at riste dem i Aske, stege dem paa Smaapinde, eller stuve dem med Kokosmælk og Sagomæl. Saa begyndte Fiskene at indfinde sig, der kom Afveksling i Spisesedlen, men Fiskeriet blev farligere, efterhaanden som Hajer og Krokodiller kom til. I Begyndelsen dykkede Fiskerne efter Muslingerne paa den Maade, at en tung Sten blev bundet til et Reb og firet udenbords; Fiskeren greb det med en Haand, lod sig drage ned til Bunds, samlede i en Fart de nærmeste Muslinger i en medbragt Kurv og blev saa trukket op. De dygtigste af Lusitanias Fiskere havde forhen kunnet holde sig 3 Minutter under Vandet; i de senere Aar havde man ikke kunnet komme til for Arafuraernes Krigskanoer, følgelig var Dykkerne kommet ud af Øvelse og var henrykte over et af Jan v. Werfft konstrueret Bundskrabenet, ikke ulig det, der bruges ved Østersskraberiet i Limfjorden. Af lutter Taknemmelighed besluttede man at overlade Hollænderen alle fundne Perler uden Vederlag i denne Sæson. Nu er der ganske vist ikke Perler i de 99 af 100 Muslinger, men de der findes, er i Reglen ret store, da Perlerne vokser hurtigt hos disse Muslinger. Da de har Farver efter de Steder paa Skallen, hvor de dannes, kan de være baade rødlige, gullige og blaaagtige, og af højst forskellig Værdi.

Den brave Hollænder var følgelig ret i sit Es, da han modtog sine Gæster paa Buitensorgs yderste Bro og førte dem til de Hytter, han havde reserveret for dem. I Dagens Anledning opvartede han med henkogt Thunfisk og Shiedammer Genever; og bagefter viste han dem alle sine Herligheder. De bestod bl. a. af et lille palisadeindhegnet Basin, hvor man kunde bade uden Frygt for Hajer og Krokodiller, og et endnu mindre, hvor han prøvede at fede Fisk. Det var Baadsmand Omayo, som havde fundet paa at lave Fiskeopdrætning, en Kunst, som Japanere og Kinesere forstaar bedre end Vestlændingene. Derimod havde han hidtil ikke været heldig med sin Fuglefangst, og kun nogle faa Papegøjer befolkede de mange Bure.

Aarle om Morgenen drog Europæerne og de to japanske Søfolk med Motorbaaden tværs over Lagunen for at hente fersk Vand i en af de mange Bække, som udmundede paa Landsiden. Man var i den tørre Tid, og det Vand, man i Regntiden havde samlet i Tønder ovre i Buitensorg, var ikke godt. Man kom igennem et Bælte af Siv og Mangrover, hvor der var baade Krokodiller og mange Fugle, hvide Traner, Skestorke, Terner og Vandhøns. Kaas og Hollænderen vilde gerne have haft Ild i Bøssen, men der var givet Ordre til at spare paa Ammunition, og man vilde heller ikke røbe sin Nærværelse for Arafuraerne. Inde fra Tykningen hørtes Paradisfuglens: „Wok, wok” og Næshornsfuglens Skrig; en Flok smaa bitte Kakaduer fløj skrigende over Trætoppene; og Smaapigerne klappede i Hænderne.

Der skulde alligevel falde Skud denne Morgen, og

det blev Omayo, som besørgede det med Revolverkanonen forude. Da man tøffede ud af Bækken, dukkede et stort Hoved med tykke Overlæber og stridt Overskæg op af Vandet forude. Hovedet forsvandt, straks efter viste der sig en mørkegraa Ryg og en halvmaaneformet Halefinne.

„En Hval,“ udbrød v. Werft.

„Nej, det var profekte en Dygong — en Søko,“ forklarede Vup, „lad os ligge stille og se, om den skulde vise sig igen.“

Det gjorde den og fik øjeblikkelig en exploderende Kugle i Skallen. Det store Dyr piskede Vandfladen til Skum med sin Hale, førend det sank tilbunds. Heldigvis var det sunket paa lavt Vand, og Ichimo var modig nok til at dykke ned og fæste et Dræg i den store Krop. Ved at sætte fuld Kraft paa Motoren, lykkedes det at bugseri Byttet over til Buitensorg, mens de hvide Herrer stod parat med Rifler for at skyde paa Hajer og Krokodiller, om de skulde komme for at faa en Bid med.

Ovre i Byen paa Aru vakte det vældige Kvantum Sul stor Jubel. Alle de, som ikke var ude paa Perlefiskeri, fik travlt med at flænse og partere Dygongen. Den var 5 Meter lang og havde indenfor den sejge Hud, der kunde bruges til Læder, et tykt Spækklag, hvoraaf man kunde faa Tran, som kunde bruges baade til at smøre Motoren med, til Belysning og til Sæbe. Indenfor Spækket var det røde Kød, der smager omtrent som Hestekød. Den Aften lugtede der af Bøf i de mange „Landliggervillaer“, og Motorbaaden, som satte over Lagunen med en stor Tømmerflaade

paa Slæb, bragte baade Kød og Muslinger til Garnisonen i Lusitania.

Men i de følgende Dage herskede der en ram Stank inde under det gamle Figentræs mægtige Krone. Spækket blev afsmeltet i store Lerpotter, og den indvundne Tran hældt paa Beholdere af hule Bambusrør. Europæerne flyede for Stanken ved at søge ud paa Muslingebankerne. Her fik Ichimo Lejlighed til at hævde sig med et flot Skud. Arafuraerne deroppe fra Rio Norte havde nemlig ogsaa svær Lyst til Muslinger og sendte forsøgsvis tre Kanoer ned mod Bankerne; de var prydede med Palmegrene, men trods Fredsmærket troede man dem ikke og anmodede Ichimo om at sende et Projektil ind midt imellem dem. Kuglen vandede nøjagtig mellem de tre Baade, og Arafuraerne flyede. En Ugestid senere forsøgte de sig paa anden Vis; de sendte en gammel skrøbelig Kano afsted med en Besætning af meget gamle Mænd og ganske unge Piger. Kaas raadede til at tage dem til Fange og behandle dem godt. De blev sat til Arbejde i Japanernes Farveri, og efter et Par Maaneders Forløb sendt tilbage med Gaver af Smykker og gul Farve. I den hjemlige Bygd var man saare forundret over Gensynet; Arafuraerne kunde slet ikke begribe, at man ikke havde fedet og ædt dem.

Saaledes skred Muslingetiden, „Landliggerne“ blev velnærede og sunde. Glade Sange og muntre Danse fandt Sted mellem Buitensorgs Pælehytter. Smaafiskene fraadsede i Muslingyngel, og Pelikanerne fraadsede i Smaafisk. Hajerne blev talrigere og frækkere, et Par af dem blev harpunerede og lavede til Frika-

deller. Saa kom der Vejrskifte, og Muslingerne rejste atter ud paa Dybet. De smaa Fisk søgte andetsteds hen, de store fulgte efter, og Regnen faldt igen voldsomt hver Eftermiddag.

Men ved Tranlampens Skær sad Jan v. Werft og eftertalte sine Perler. Hans første Sæson havde været god, og han glædede sig til Postdamperens Ankomst. Minna Kaas hjalp til med Sorteringen og fik sin første Undervisning i at vurdere Perler. Hedevig og Uffo Chan havde travlt med at udklække Smaafisk og Silkeorme, men omsider blev Forældrene kede af Fugtigheden. Der var jo Vand under Gulvet, og Regn foroven; Stormen piskede endog Regnen gennem de flettede Vægge, og man længtes efter at komme i Læ bag Lusitanias solide Mure. Med de sidste Landliggere flyttede Europæerne tilbage.

Tilbage var Jan v. Werft med sine Perler, og Japanerne med deres sorte Arbejdere i Farveriet. Men ikke mindre end fire unge Par havde fundet hinanden i den glade Muslingetid, og blev ved Hjemkomsten viede af Padre Hieronymo. Det mærkeligste ved hele denne Sæson var imidlertid, at ikke en eneste Fisker var bleven Hajføde. Man antog, det skyldtes de Hvides Rifler, som havde skræmmet Udyrene bort; men Lusitanierne var fromme Folk, og takkede Sao Padro for dette Mirakel, saa snart de var vel indenfor By-murene.

X. *Kakadueøen.*

„Saa snart Mennesket har Føde og Husly, begynder han at tænke paa Luksus og Pynt; ja, undertiden før. Den vilde Australneger, hvis Bolig bestaar af en Vindskærm, flettet af Kviste, og som lever fra Haanden og i Munden, har dog Lejlighed til at tænke paa Pynt, idet han maler sig svovlgule Tværstriber over Brystet og stikker en Benstump gennem Næsebrusken. Mine Lusitaniere er godt og vel undgaaede Hungerdøden og har nu, lige efter Muslingtiden, ikke stort andet at leve af end de Fisk, som fanges fra den ene Dag til den anden, og Sago af de Par Træer, som er kommet indenfor deres Rækkeevne, og som forslaar saa lidt, at Regeringen har sat hele Befolkningen paa Ration. For en Europæerhjerne er der noget ganske uforstaaeligt i, at en Borgmester med hans Raadmænd kan fordele en saa nødvendig Artikel som Mel, uden Hensyn til Rang og Stand, saa og saa mange Kilo pro persona og ikke en Skefuld mere. Sligt vilde føre til Oprør i Europa; men Dom Isidor befaler, den halte Udraaber gaar rundt i Lusitanias Gader, tuder i sit Muslinghorn og

raaber det høje Raads Beslutning ud, og ikke en gør Vrøvl. Disciplin har Lusitanierne lært.

Men uagtet der er Smalhans til Huse, vil de nu til at holde Papegøjer, Kakaduer, og jeg ved ikke hvilke Luksusfugle, som dog ogsaa skal have Foder; følgelig skal der en hel Ekspedition afsted i Morgen til Kakadueøen i Bahia San Salvador her Syd for Byen — og jeg skal med, „for Dom Vup ved al Ting om Fugle“, siger de . . .“

Ovenstaaende Linier er tagne af Vups Optegnelser, men det er nu en Gang saadan, at Menneskene ikke lever af Brød alene, og regeres ikke af gamle snusfornuftige Stabejser alene; der er ogsaa Børn, som har et Ord at sige.

„Kan du huske, Bedstefar,“ sagde lille José, „da vi havde Anna og Kakaduen — faar vi ikke snart en Fugl igen?“

Lille Anna, Gobernadoens Barnebarn, var død af Underernæring, forgæves var Papegøjer bleven slagtet for at frelse hende; og som det var gaaet i Borgmesterens Hus, var det gaaet i næsten hvert Hus i Byen. Nu kunde de afdøde Søkende ganske vist ikke skaffes igen, men en Fugl blev der vel Raad for — med Tiden.

„Nu har du faaet Hedevig og Minna at lege med foreløbig,“ mente Bedstefader.

„Jamen, jeg har lovet Hedevig en sort Kakadue, og Minna et Par smaa Dværgkakaduer. Selv vil jeg gerne have en hvid, og inde ved Siden af havde de en Papegøje, der kunde raabe Kaj-kaj og bede Pater-noster.“

„Ja, nu faar vi se,“ sagde Gobernadoen, men Dagen

efter kom Jan v. Werft i Besøg; han vilde ogsaa paa Fuglefangst og fortalte en hel Del, om hvordan man i fordums Tid fangede Finker i Næt, der var stillet paa skraa med en Pind med en Snor i. Man strøede da Korn paa Jorden, og naar Vinterens forsultne Fugle samlede sig om Lokkemaden, trak den skjulte Fuglefænger i Snoren, saa Nættet faldt ned over Finkerne. Den kunde ganske vist ikke bruges her tillands, men han havde lært andre Metoder og længtes efter at prøve dem.

Til stor Fryd for alle Børn i Byen startede omsider et lille Selskab paa en halv Snes Personer til Kakadueøen. Der var Vup, Kaas, v. Werft, Uffo Chan, to Sømænd og fire lusitanske Dreng. Deres første Forsøg paa at gaa i Land faldt ret uheldigt ud, idet de kom ind i en Sværm smaa iltre grønne Hvepse, der stak saa afskyeligt, at alle Mand sprang i Vandet uden Hensyn til mulige Krokodiller og Hajer. Heldigvis skete der ingen Ulykke, og da man havde forvundet Svien, sejlede man om til den anden Side af Øen. Vup paastod senere, at de Hvepsestik havde kureret ham for noget Gigt, men han havde aldrig sidenhen Lyst til at tage den Kur om igen. Da de forsøgte at lande et andet Sted, saa de en Havslange med gule og sorte Ringe; Sømændene ændrede øjeblikkelig Kurs og talte om at vende hjem; der var ingen Lykke ved Færden i Dag.

„Alle gode Gange er tre,“ mente Vup, og omsider slap man da uantastet i Land paa Bredden det tredje Sted. Hermed var man imidlertid lige nær; nu ved Højvande gik Vandet omtrent helt op til Skovbrynet og levnede kun en ganske smal, sandet Strandbred,

hvor et Par Brokfugle gik og søgte efter Smaadyr uden at lade sig forstyrre af Menneskene.

Skoven bestod af høje Palmer og andre slanke Trær, men Underskoven dannede et mere end mands-højt, ganske tæt Vildnis, gennemvævet med et Vir-var af Slynplanter, og „Sagførerpalmen“s lange savtakkede Bladender. Man maatte bruge Økser og Knive for at komme frem. Bregnebuske med Blade saa store som et velvoksent Kuttersejl vekslede med langt stridt Græs; Grunden var leret og svampet. Cikaderne sang; højt oppe og langt inde kunde man høre Kakaduernes Pludren — men hvorledes faa fat i dem?

Buskadset var ellers levende nok, men af lavere Dyr, som man egentlig ingen Brug havde for. Her sad en „Djævel“, et stort Insekt, beslægtet med de „vandrende Pinde“, og ligesom de andre Uhyrer af „Knælernes“ Familie sad den med foldede Forpoter og saa grumme andægtig ud; men ve den Myg eller Flue, som kom i dens Nærhed. Den blev lynsnart omfavnet af de andægtige Arme, som var tornede paa Indersiden, og blev trods al Summen og Sprællen ædt. Hist kravlede et gul- og sortstribet Tusindben, saa stort som en bajersk Pølse. Lusitanierne var meget bange for disse Dyr, der udsveder en Saft, som angriber Øjnene. Saa var der Skorpioner og Edderkopper, kæmpestore grønne Frøer og nydelige graabrogede Firben med blaa Tunge, mens Cikadernes irriterende ensformige Sang hørtes fra alle Sider, og brogede Sommerfugle flagrede over Blomsterne.

Man huggede og snittede sig frem, stak Benene i Mudderpøle og blev hildet i tornede Ranker. Man blev overkravlet af store og smaa Insekter og brugte

mere end en Time om at komme igennem dette Yderkrat, der næppe var 100 Meter bredt. Saa naaede man omsider et stort Træ, der bar en Slags Hestekastanier med højrøde Frø. Af dem lever Næshornsfuglen, en Fugl af Størrelse og Farve som en Ravn, men med hvide Halefjer og et stort hult Næb med en hornet Gevækst paa. Der sad et Par Stykker oppe i Træet; Drengene skød dem ned med Pile, da de er god Føde, men det var jo ikke det, man var kommet efter. Kakaduerne pludrede stadig oppe i de fjærne Kroner og gjorde sig sikkert lystige over de dumme Mennesker, som trampede om i Mudderet dernede, i Stedet for at komme op i den friske Luft heroppe.

Men Hovmod staar for Fald; et Par raske Lusitanierdrengene naaede omsider helt ind i Krattet og gav sig til at spadserere op ad Palmestammerne saa behændigt som Abekatte. Oppe i en af Rederne snakkede Fatter og Mutter om, at det var en sær langbenet Vombat, der kom kravlende; hvad vilde den paa denne Aarstid, da der ingen modne Kokosnødder var. Da det omsider gik op for Fuglene, at det var deres flyvefærdige Unger, det gjaldt, blev der stor Opstandelse; hele Kakaduelejren hævede sig som en vældig, hvid Sky, dens Skrig hørtes helt over i Lusitania, hvor Bymurene snart blev besat af Børn, der interesserede fulgte Fugleskyens Bevægelser og gis-sede paa, hvor mange Unger de kunde vente.

I Trætoppene havde Drengene svært ved at værgesig mod de rasende Forældre, mens de puttete Ungerne i smaa Pindebure, som de hissede ned. Men omsider fik de et Par Dusin fra forskellige Reder.

Paa Tilbagevejen skød de et Par Dværgkakaduer med Pile, som havde en Klat Ler i Stedet for Od, og derfor ikke dræbte Fuglen. Saaledes belæssede naaede man tilbage til Landingspladsen, hvor Bred- den nu var meget bredere, da Ebben var indtraadt. Baaden stod paa Grund, Skarer af Traner, Skestørke og andre Vadere søgte Føde i Slammet. Lange Ge- ledder af gule Soldaterkrabber, med den højre Klo rakt op i Luften som et Gevær, marscherede imod hinanden og fortærede alt det Kryb, som blev klem- t inde mellem Rækkerne. Saa skuldrede de atter deres Vaaben og marscherede ud fra hinanden i skraa Ret- ning.

Selskabet morede sig en Stund over de smaa tapre Dyr, der ikke er større end Valdnødder; saa plaskede man ud gennem Slammet med al dets Kryb, Konkylier og andre Skaller, naaede Baaden, fik Fuglene om- bord og gav sig til at slæbe den ud paa dybt Vand. Under dette Arbejde blev Kaas paa en Gang ra- sende; først gav han sig til at skælde Uffo Chan ud paa Engelsk, saa overfusede han Hollænderen paa Tysk; og endelig bandede og skældte han paa bredt Dansk.

Hans Kammerater stod nogle Øjeblikke ganske ufor- staaende overfor dette Fænomen; Greven plejede at være i høj Grad behersket, nærmest noget indeslut- tet — men da han blev fuldstændig uartig og paa Skoledrengsmaner vrængede ad Professoren:

„Eh, bæh, gamle Vup; vend Tæerne udad i en Snup,“ gik der et Lys op for denne.

„Jeg tror profekto, han har faaet Solstik.“

Kaas fægtede vildt om sig og faldt baglæns om i Mudderet med et Plask.

„Sandelig, det er Hedeslag,“ vedblev Vup, „faa ham ombord i en Fart, læg vaade Tørklæder paa hans Hoved, skærm ham mod Solen.“

Det blev en meget drøj Tur tilbage; Kaas skreg og forsøgte at springe overbord; hans tre Kammerater turde intet Øjeblik slippe ham. Forude i Baaden skreg de fangne Fugle, og inde i Land skreg deres Kammerater. Omsider naaede man Lusitania, hvor Børnenes Glæde over Kæledyrene dæmpedes betydeligt ved Efterretningen om, hvad Turen havde kostet.

I flere Uger laa Kaas og svævede mellem Liv og Død, plejet af sin Hustru og Vup. Dr. Pinto yttrede som sin uforgribelige Mening, at Manden var angrebet af Amok, en malajisk Sindssygdom, for hvilken man intet Middel ved. Man plejer ligefrem at dræbe den Slags gale Mennesker, som er farlige for deres Omgivelser, og Dr. Pinto tilbød i ramme Alvor at aabne en af Grevens Pulsaarer; det var efter hans Mening saadan en rar smertefri Død.

Lusitanierne ligesom de andre akklimatiserede Racer kender ikke til de Farer, som truer Europæerne i det hede Klima. Jo ældre Folk er, des farligere er det første Besøg i Troperne, og des forsigtigere bør de være med at udsætte sig direkte for Solens Straaler. Dette faar tjene til den gode Dr. Pintos Undskyldning; Greven var ganske vild i flere Dage; snart troede han at være i Skole og oppe at slaas med andre Drengene, snart rasede han mod de Japanere, som havde krydset hans Planer og sendt ham

hertil; han vilde absolut op af Sengen og ud at slaa Uffo Chan ihjel. Omsider sejrede dog hans kraftige Konstitution; men i lange Tider vedblev han at være svag, kunde kun gaa ud om Aftenen og spadserede da paa Langelinie, hvor han længselsfuld saa ud over Havet og talte om, hvordan monstro det nu stod til ude i Verden.

XI. *Et Postbud.*

Mynheer Nicolas v. Houten, Postmester paa Aru, havde sin store Tid, Foraarsmaanederne, Markedstiden paa Øerne. Ganske vist var Postdamperen udeblevet, saa det var smaat med Tilførslerne af Europa-varer, men de fleste Købmænd laa inde med ganske anstændige Lagre fra i Fjor. Der var ingen Mangel, hverken paa Sæbe eller Bomuldstøj, Straahatte eller Sejldugssko, Porcelain eller Isenkram, at udveksle mod Perlemor, Trepang, Skildpadder, Paradisfugle, Sago, Krydderier og Guldstøv, der hidbragtes af Skippere fra Java, Ceram, Molukkerne, ja, helt ovre fra Celebes.

Den „sværeste“ af alle de fremmede var i Aar Skipperen Al Togi fra Menado i Landskabet Minahasa paa den nordligste Halvø af Celebes. Hans Prau havde lidt Havari ved Keiøerne, mellem Ceram og

Aru, og medens den blev udbedret, havde han lejet to af de Fartøjer, som fremstilles i Baadebyggerbyen. „Har“ dersteds. En Slags Langskibe, sammenføjede uden Søm eller Nagler, nærmest syede og bundne sammen med Spanskrør, tættede med Harpiks og Voks; flotte Baade, prydede med Kauriskaller og Kasuarfjer og paddlede frem af 20 Par Mand hver.

Al Togi hørte med megen Interesse paa Mynheers Fortællinger om Verdenskrigen og den deraf følgende Usikkerhed paa Havene, samt om de forsvundne og nu atter genfundne Arufolk, der sad paa Prins Hendriks Ø; et Land, som efter Postmesterens Fortælling bugnede af Guld, Perler og Fugleskind til en Værdi af mange Hundrede „Sebum“ om Aaret. „Sebum“ kaldes den røde Paradisfugl med den gyldne Fjerdusk under Vingerne, Guldflugten, som lever paa Aru, og er den store Møntenhed i disse Farvande. Smaamynten er Kaurier, en Havsnegleskal, men enhver Købmand ved naturligvis, hvad Værdi Sebum og Kauri har i Øjeblikket, omsat til Gylden og Cents.

Al Togi havde fin Arrak med og havde straks ladet et lille Anker bringe til Mynheer — som Foræring. Denne havde ladet slagte en fed Kapun og indbød den galante Skipper til at dele den med sig, og de to Herrer havde en rigtig gemytlig Aften, hvor Muhameds Forbud mod Spiritus blev grundig overtraadt, — skønt — Profeten har kun forbudt Vin; Arrak staar ikke nævnt i Koranen.

Mens han endnu kunde læse, forelæste Mynheer sin Gæst den nøjagtige Beretning fra Lusitania, og inden han faldt under Bordet, havde han erhvervet Skipperens Løfte om, at han vilde besørge den an-

komne Post til den fjærne østlige Koloni. Næste Morgen lod det riglignok til, at han fortrød det; han forestillede Postmesteren, at det egentlig var meningsløst, at en Vildfremmed skulde vove Skib og Mandskab paa en Færd, som Landets egne Børn var bange for, og de havde dog Slægtninge i Lusitania.

„Jeg har altid hørt, at Buginesere er modige Folk,” yttrede Mynheer, „men naturligvis, hvis De er bange . . .”

„Bange, nej; men slet bevæbnet,” svarede Skipperen, „man kunde jo komme i Kast med Arafuraerne.”

Det forstod Myheer saa udmærket; han havde imidlertid et Dusin Rifler af Statens liggende, med rigelig Ammunition til, og det var kun rimeligt, at han udlaaante Statens Vaaben til en Ven, der sejlede med kongelig Post under Nederlandenes Flag. Al Togi betænkte sig; han gik ombord for at tale med sin Styrmand, om der var Plads til begge Baades Besætning paa den ene. Det mente Styrmanden nok, og omsider bekvemmede da Al Togi sig til at holde sit Løfte. Saaledes gik det til, at en Snække fra Kei, med Mønster af indlagte Kauriskaller paa de høje Stævne, for over Arafurahavet med fire Snese forvovne Buginesere ombord. Hollands Trikolore vajede Agter, men „Tiden er lovløs”, sagde Al Togi til sin Styrmand. De stod sammen og studerede Kortet, navnlig lille Arus afsides Beliggenhed.

„Der bor den Mynheer, som handler med Perler og Sebum,” yttrede Al Togi; „der er ingen Grund til at betale, naar man kan undgaa det; vi har Mænd nok.”

Styrmanden grinede op over begge Øren, Mæn-

dene brugte Aarerne, saa Vandet stod i Skum om Siderne, mens Frivagten havde travlt med at hvæsse Kris og Padang.

Der er imidlertid et Par Hundrede Sømil fra Aru til Prins Hendriks Ø, og selv en øvet Skipper kan komme en Streg ud af Kursen. I Stedet for at komme lige til v. Werfts Bolig, ankrede Al Togi en Aften ud for Rio Nortes mangrovebevoksede Delta. En Kano blev sendt i Land for at spejde, men vendte tilbage med uforrettet Sag; man havde ikke set Spor af Mennesker. Ved Solopgang viste der sig imidlertid Folk nok; seks store Krigskanoer med spydsvingende Arafuraer kom ned ad Floden. I de røde Munde lyste rovdyragtige hvide, spidsfilede Tænder og Raabet „Kai-Kai” gjaldede gennem Skoven, saa Kæmpeisuglen, der sad paa sin Gren og lurede paa Fisk, lettede og fløj ind ad Landet til med hæse Skrig.

Al Togis Mænd fik Brug baade for Bøsse og Padang. Vel fælder det pibende Bly mere end en Vildmand, førend Baadene kom paa nært Hold, men Kannibalerne var i Flertal, og Buginesernes Mande-mod sattes paa en haard Prøve.

„Ullah il Ullah!” raabte Søfolkene og huggede løs paa de krushaarede Hoveder, hvis Bærere søgte at komme ind over Rælingen. En Regn af Kastespyd faldt paa Dæk. „Kai Kai”, hylede Vildmændene og svang deres Stenkøller. Kampen rasede, Vandet farvedes rødt, fra Land kom glidende store Krokodiller og endnu en Baad med Kannibaler. Denne naaede dog aldrig ud, thi pludselig blandede en Kanon sig i Afføren.

Paa Kysten mellem Rio Norte og lille Aru er en

sandet Strækning, hvor Skildpadderne hvert Aar gaar i Land for at lægge Æg. Skildpaddekød smager godt, selv om det ikke er af Suppeskildpadden, men af Karetten, der leverer den ægte Skildpaddeskal; af Æggene udvindes en Olie, der kan bruges baade til Belysning og til Mad. Arafuraerne vilde meget gerne have fat i baade Æg og Skildpadder; det vilde Lusitanierne ogsaa, og de havde en armeret Motorbaad til at beskytte deres Skildpaddejægere og holde Arafuraerne borte. Motorbaaden patruljerede netop nordpaa langs Kysten, da de hørte Krigsbuldret, saa satte de fuld Kraft paa, udenom en Mangroveholm og ned mod Kamppladsen, hvor det gik hedt til.

Ichimo og Omayo syslede med Kanonen forude; det var en gammel glatløbet Messingtingest med Branzas Vaaben paa, ikke saa godt et Vaaben som Maskingevæerne, men den gjorde saadan et herligt Spektakel, og Arafuraerne var saare bange for den.

„Kan du ramme en af Baadene, vil jeg erkende dig for min Overmand,“ ytrede Ichimo, skuldrede Viskeren og rakte den tændte Lunte til Omayo. Denne betænkte sig, de kæmpende Fartøjer dannede en kompakt Klynge. Saa fik han Øje paa Reserven, som nærmede sig inde fra Land, tog Sigte og brændte af. En Stenkugle slog Siden ind i Baaden, hvis Besætning fik umaadelig travlt med at søge Land, inden den kæntrade. De havde ikke Lyst til at blive Kai-kai for Krokodiller.

„Snyderi,“ udbød Ichimo, og gav sig ivrig til at lade Kanonen igen, „den Kano kunde et Syvaars Barn træffe. Nej, se nu her! han sigtede, fyrede, og knuste Agterstævnen paa en af de Baade, der laa ved

Siden af Bugineserskibet, „saadan skyder vi, der er født i Niigata.”

„Lykketræf,” mente den anden, som syslede med sit Maskingevær, „men lad os nu holde op med Narrestregerne og tage fat paa Arbejdet.”

Tapre Buginesere foran sig, og tvende øvede Skytter med Maskingeværer, fyrende i Ryggen! Det kan selv Arafuraer ikke staa for. Angrebet holdt pludselig op, roende og svømmende søgte de sorte mod Land. Krokodillerne tog sig af de svømmende.

„Ullah il Ullah,” skreg Bugineserne og fyrede efter Baadene. „Banzai,” raabtes der fra Motorbaaden, som fulgte Arafuraerne halvvejs hjem.

Al Togis mindre ædle Planer var foreløbig strandede, hverken han eller hans Folk havde i Øjeblikket Lyst til at yppe Kiv med dem, der havde frelst dem fra Stegespiddet. Motorbaaden tog Snækken paa Slæbetov og førte den ind i Lagunen. Derinde mødte de Jan v. Werft i en Baad med 6 Roere; en stor Drage af lyst Silketøj fløj efter den, fastbundet med en lang Snor til Agterstævnen. Det var Lusitanias Faresignal, og alle Mand var da ogsaa under Vaaben, da de to Fartøjer fortøjede ved Langeliniebroerne.

Gobernadoen, Obersten, Vup og Uffo Chan modtog dem. Al Togi havde haft Tid til at iføre sig sin Stadsdragt; Trøje og korte Benklæder af mørkerødt Fløjel med Kniplingsmanchetter; han havde Bind om Panden og om den venstre Haand, og han hinkede, men han betvang sine Smærter, bukkede elegant og holdt følgende Tale paa ret forstaaeligt Hollandsk:

„Mynheer Nikolas v. Houten, kongelig nederlandsk

Postmester i Wamma, bad mig bære Bud til forskellige Mynheers i Lusitania. Vi har haft en hurtig Overfart og nu til Morgen en herlig Kamp. Tyve af mine Mænd er dræbte, faa er usaarede, og uden disse Herrers værdifulde Assistance var det gaaet galt. Men Allah akbar (Gud er almægtig) og her, Mynheers, er Deres Breve. I Skibets Last er Pakker og Aviser. Al Togi holder sit Ord.“

XII. Fristeren.

„Buginesere kan man aldrig stole paa; I husker jo de Fyre fra Celebes!“ I sin Iver rejste Kaas sig op fra den Løjbænk, hvor han ellers laa stille det meste af Dagen.

„Hollands Flag kan man heller ikke stole paa,“ mente v. Werft og stoppede en erobret Pibe med ægte Kanaster, „ikke et Kilo Tobak har han haft med, og det ender med, at vi maa dyrke den selv. Bare jeg vidste, hvor jeg skulde faa Frø.“

„Det er ikke udelukket, den findes her til Lands,“ indskød Vup. „I Sydaustralien kendte man en Tobaksart førend Europæernes Ankomst og brugte den til Skraa. Heller ikke Røgeskikken er ukendt paa disse Egne. Allerede i 1770 iagttog Cook de Indfødtes Røgerør paa Ny Zeeland; senere har man fundet dem overalt i de af Papuaer beboede Dele af Au-

stralasien, og nu sidder De jo selv med saadan en Tingest, v. Werft.“

„Men den Tobak, vi fandt i det erobrede Lille Aru, er mig et Nummer for stram,“ svarede Hollænderen, „og De sagde jo selv, at det ikke var en Nicotiana, men en Art Isabella.“

„En Eugenia Art,“ rettede Vup.

„Naa, ja, det er jo ligemeget,“ mente Hollænderen, „det var et Damenavn, som ikke havde noget med Kanaster at gøre.“

„Man kan vænne sig dertil,“ mente Vup, „jeg har haft Dreng, som røg Spanskrør og Kirsebærblade, alle disse Surrogater har den Fordel, at de ikke er saa giftige, som den ægte Nicotiana.“

„Saa lægger vi os efter Eugenia,“ sagde v. Werft fredsommeligt, „men det forklarer ikke, hvorfor en Bugineser kommer hertil uden Varer. Hans Race har Ord for at være mere handelskær end Amsterdams Jøder, baade de sorte og de røde.“

„Og i det Sted kommer han med dobbelt Besætning, alle Mænd væbnede til Tænderne,“ sagde Kaas.

„Han fik da ogsaa Brug for dem,“ mente Vup.

„Ikke saaledes, som han havde tænkt,“ Hollænderen kradsede Piben ud, „disse Indfødtes Piber kunde man ikke sejre med i en „Langsomt Røger“ Konkurrence,“ bemærkede han i Parantes. „Al Sefi, Styrmanden, forløb sig vist, da han fortalte, at Arafurernes Overfald kom bag paa Al Togi. Aviserne fortæller os om, at Europa er i Opløsning; følgelig opløses Lov og Orden ogsaa herude.“

„Men Deres Land er jo ikke i Krig,“ mente Kaas, „saa her kan jo nok holdes Orden.“

Hollænderen trak paa Skulderen. „Jeg er kun en uerfaren ung Mand; men jeg fik en Del Illusioner slaaet i Stykker, den Dag jeg saa mit Lands Flag som Bannermærke for menneskeædende Arafuraer. Der er Lov og Orden i Lusitania, saa længe vi tre passer paa, men Borgmesteren er halvcaste Portugiser, og Flaget er japansk.“

„Vilde De foretrække et andet?“ spurgte Kaas.

v. Werft stoppede Piben paany. „Jeg holder ikke af Hollands Flag i Indfødtes Hænder, og jeg spørger igen, hvorfor havde Al Togi ingen Varer med til os?“

„Spørg ham selv,“ foreslog Vup, „Gobernadoen talte om at tage ham med herover i Aften.“

Man sad paa en skyggefuld Veranda ovre paa Ny Wamma, hvor Familien Kaas var flyttet over, fordi Vup mente, at den friske Søluft vilde gøre Greven godt. Verandaen vendte ud mod Havet i Vest, saa at den friske Brise fra Arafuraerhavet kunde blæse lige ind, og man undgik de usunde Dunster fra Lagunen, hvor mange Mudderbanker laa tørre ved Ebбетid, og da befolkedes af hvidpandede Hejrer, Skestorke og andre Vadfugle. En saadan Banke laa netop udenfor Løjtnant Garcias Hus, derfor havde Familien Kaas afslaaet hans venlige Invitation til at bo der, og foretrukket at faa bygget deres eget Hus. De lusitanske Landliggerhuse var nu i det hele taget ikke indrettede paa liggende Gæster. De bestod af en Veranda, som var skærmet paa Siderne og indtog hele Husets Forside, bag Verandaen en stor Stue med et Kammer paa hver Side. De lignede de Huse, som bruges overalt i Ostindien; de japan-ske Huse er forøvrigt byggede efter samme Plan.

Paa ostindisk Vis var Køkkenet anbragt i en Hytte for sig. Arnen var en firkantet Træramme, fyldt med Sand; nogle Stene ragede op over dette, paa dem stillede man Gryderne, naar der var noget at koge. Dette skete imidlertid ikke hver Dag; i den Tid, Durianfrugten modnes, behøver man ikke anden Føde, til andre Tider bager man gærede Brødfrugter i den varme Aske. Livet var ved at blive let, kun de flyvende Hunde voldte Garcia Betænkeligheder. Hver Aften kom de i tætte Skyer strygende over Lagunen for at plyndre Frugttræerne, og det var endnu ikke lykkedes Vup at finde noget virksomt Middel imod dem.

Den lærde Herre og hans Venner havde ogsaa andet at tænke paa. Der var for det første Aviserne, men disse bragte mest Meddelelser om Ufred og blodige Slag i Europa og vedkommer for saa vidt ikke denne Fortælling, som ingen af de her omtalte Personer mere kunde have nogen Indflydelse paa Krigens Gang. De havde nok med deres egen Krig mod Ara-furaerne; de forberedte en Razzia mod Højderne, og nu var denne Bugineser kommet dumpende og gav Anledning til Bekymringer. Selv om man turde tro hans Paastand, at Lagrene i Dobbo paa Grund af Krigen var saa smaa, at der intet kunde undværes, og selv om han havde haft Brug nok for kampberedte Folk, saa stolede Jan v. Werft ikke paa ham. Han havde saa mærkelig travlt med at lade sig alting forevise af den skikkelige Gobernador; Palisadehegnet tværs over Tangen, den gamle Bys Mure og Arsenalen; han erkyndigede sig om, hvor mange vaabenføre Mand der var i Lusitania, deres Fordeling og

Bevæbning; han og hans Folk frittede om Guld, Perler og Fugleskind, „men de har intet at købe for,“

— „Staal og Bly er ofte god Betaling,“ mente Hollænderen, „den, som har faaet sin Part, glemmer at bede om Renter.“

Vup og Kaas saa lidt urolige paa hinanden.

„Vi har behandlet ham og hans Folk godt,“ mente Vup.

„Alt for godt,“ mente v. Werft, „de kender hver Krog af Lusitania — den gamle Dom Isidor er ikke forsigtig. Han tror, at alle de, der ikke er sorte Menneskeædere, er gode Mennesker.“

„Jeg har profekto ikke tænkt paa den Side af Sagen,“ sagde Vup og snoede sit Hageskæg.

„Og jeg har været for meget paa Aru og for lidt i Lusitania til at passe paa,“ vedblev v. Werft, „men jeg fik straks Mistanke, da jeg kom til Staden i Gaar. Omayo og Ichimo lider heller ikke Fyren.“

„Det er nok paa høje Tid, jeg ser at blive rask,“ mente Kaas og rejste sig fra sit Leje. Trods Venernes Protester gik han Gobernadoen og hans Gæst i Møde. Han blev meget overrasket ved at genkende Bugineseren.

„Hr. Al Togi! Det glæder mig at hilse paa en gammel Bekendt,“ begyndte Kaas.

„Det er mig en Ære at hilse paa den hvide Datu,“ oversatte Dom Isidor, der fungerede som Tolk, „men jeg har desværre ikke haft den Lykke at træffe den højædle, strenge Herre før.“

„Erindrer De ikke Bøffeljagten i Minahassa?“ spurgte Kaas.

„Jeg er Sømand, og har aldrig jaget andet end Mennesker,“ lød Svaret.

„Og paa den Jagt har De nok nylig haft et Eventyr,“ bøjede Kaas af; han var vis paa, at Al Togi var den Mand, han i Minahassas Bjerge havde frelst fra en rasende Anoabøffel, men enten vilde Manden være ukendt, eller ogsaa var det paa en eller anden Maade imod „Adat“, de indviklede malajiske Sædvaner, at minde en Mand om, at man havde gjort ham en Tjeneste. Kaas besluttede at passe godt paa Kaptajn Al Togi, og var forøvrigt ikke ganske tryg, da Bugineseren modtog Løjtnant Garcias Indbydelse til at dvæle et Par Dage paa Ny Wamma.

Kaas forblev imidlertid ikke længe i Tvivl om Bugineserens sande Væsen; da Barkassen havde ført de andre Gæster bort, og Kaas atter sad paa sin Veranda i Færd med at nyde Solnedgangen, dukkede Al Togi pludselig frem mellem Pisangplanterne og nærmede sig Verandaen.

„En smuk Aften!“ begyndte han, „er I alene, strenge Herre?“

Kaas følte i Lommen efter sin Revolver. „Min Hustru er inde med Smaapigerne,“ svarede han uvilkaarligt.

„En Mands Kvinder og Børn er hans egne Lemmer,“ svarede Bugineseren; han talte Hollandsk, „hvor er Deres Sluttere?“

„Jeg forstaar Dem ikke,“ svarede Kaas; „men vil De ikke komme indenfor, Hr. Al Togi.“

Bugineseren steg op og tog Plads paa Maatten tæt ved Kaas Stol; han modtog en Cigaret — en af

Grevens sidste — og tændte den, førend han genoptog Samtalen.

„Sætter Deres Fjender ikke Folk til at passe paa Dem om Natten?“ spurgte han.

„Jeg har ingen Fjender,“ svarede Kaas afvisende.

Bugineseren smilede: „Dain Salomon Al Togi er ikke utaknemmelig mod den, der har frelst hans Liv i Bjærgskoven ved Ajermadidi.“

„Naa dog!“ udbrød Kaas, „jeg troede, at jeg havde taget Fejl.“

„En klog Mand lader ikke sine Bevogtere forstaa, at en Ven er kommet at frelse ham,“ svarede Bugineseren; „der var De lige ved at forløbe dem, strenge og højædle Herre.“

„Jeg ved ikke, hvad De taler om, Kaptajn Al Togi.“

„Men jeg ved, hvad jeg ved,“ svarede Bugineseren; „De er her mod Deres Vilje; Hollænderen og den gamle Vismand er hverken Deres Venner eller Deres Fjender, men de tre Japanere er her for at passe paa mit Livs Redningsmand. Lusitanierne er dumme, gør, hvad den nærmeste siger; nu adlyder de Hr. Vup og den japanske Dreng. Om Salomon Al Togi vil, adlyder de mig. Befal blot over Deres Ven.“

„De har nogen Ret, saadan som De ser derpaa,“ svarede Greven nølende. „Hvad vilde De foreslaa, Kaptajn Al Togi?“

„Er Hollænderen min Vens Ven?“ spurgte Bugineseren.

„Han har været min Gæst og min Rejsefælle ligefra Europa hertil, men jeg har ikke kendt ham saa længe

som Hr. Vup, svarede Kaas, uvis om han skulde afbryde Samtalen eller høre Bugineseren til Ende.

„Nuvel, saa lader vi ham beholde sine Perler, sine Sebum og sit Liv, forudsat han ikke blander sig i vore Sager,“ foreslog Al Togi. „Men jeg har Folk nok og er min Vens Slave. Lusitaniernes Kvinder er kønne, og Børnene er kraftige. Sultanen af Ternate er min højædle Beskytter. I hans Rige vil vi kunne sælge Folk med god Profit. Lad blot mig om det.“

„Kaptajnen glemmer, at jeg er Fange,“ svarede Kaas.

„Al Togi glemmer intet, de tre Japanesere skal vi snart faa Bugt med, Lusitanierne med. Jeg har Opium ombord. Ingen vil vaagne, før vi er i rum Sø med de smukkeste Kvinder og Børn paa Vej til Ternate.“

„Lusitanierne og jeg har kæmpet sammen mod de Sorte,“ svarede Kaas. „Jeg er hvid Mand og ikke Slavejæger.“

„Da er det ellers en indbringende Levevej,“ mente Bugineseren, „og noget skal min højædle Herre da leve af, naar jeg har hjulpet Dem til Flugt.“

Kaas undertrykte sin Lyst til at smide Manden ud af Verandaen; Al Togi var sikkert en farlig Ven, men en endnu farligere Fjende. „Jeg har givet mit Æresord,“ sagde Kaas.

„Men De svor ikke paa Koranen,“ fristede Al Togi, „og De agter da ikke at blive her Østen for Verdens Ende hele Deres Liv. Allah har sendt Dem en Frelser i Nøden; Dain Salomon er hans Navn; en Adelsmand fra Celebes, en Ven af den mægtige Sultan af Ternate, i hvis Stater De vil være fri Mand.“

„Men desværre en fattig Mand,“ svarede Kaas.

„Der er Sebum og Perler hos den unge Mynheer paa Lille Aru, der er gode Slavevarer i Lusitania. Jeg har Folk nok; De behøver blot at befale; og jeg kender det bedste Marked.”

Kaas tav, hvordan skulde han egentlig forklare sin ejendommelige Stilling for den paatrængende Ven. Burgineseren hjalp ham paa Gled ved at ytre:

„Jeg læser i Deres Øjne, at den strænge Herre ikke stoler paa mig. Er Al Togi ikke rigtig underrettet? Ønsker De ikke at blive fri?”

„Jo—o, men det kan ikke lade sig gøre paa den Maade, De antyder, Kaptajn Dain Salomon. Det er en lang Historie, som jeg skal prøve at forklare Dem. Der er flere Kongeriger i Europa, ligesom der er flere Sultanater paa Celebes. Tænk Dem, at en Dain fra Wajo var gaaet i Tjeneste hos Sultanen af Ternate, og havde faaet en fornem Kvinde fra Ternate til Hustru. Tænk Dem dernæst, at der udbrød Strid mellem Ternates Sultan og Hollænderne, og man fra Ternate sendte den Wajo Dain til Kongen af Luwu for at ægge ham til Oprør, og at det mislykkedes. Sultanen af Ternate blev vred og inddrog sin uheldige Gesandts Godser, mens Kongen af Luwu sendte den fremmede Mand bort med et Skib, og kun skænkede ham Livet paa den Betingelse, at han aldrig mere viste sig paa Celebes. Hvad vilde Dain Salomon gøre, om han var den Mands Ven?”

„Verden er stor, der er andre Lande end Celebes. Hvad mener min højædle Herre om Java?”

„Jeg er meget godt tilfreds med Lusitania — blot jeg kunde faa Arafuraerne bort fra vort Nabolag.”

„Jeg har tre Snese vaabenføre Folk; forlang hvad De vil? Jeg har blot at adlyde.”

„Vil Dain Salomon og hans Folk hjælpe os paa et Togt ind i Landet, skal vi nok yde saa meget Perler, Guld og Sebum, at Eders Rejse kan betale sig,” foreslog Kaas.

„Nuvel; det er en Forretning, som jeg kan tage eller lade ligge. I begge Tilfælde forbliver jeg stadig Deres Skyldner. Jeg skal tænke over Deres Forslag og over, hvorledes jeg kan give Løsepenge for mit Liv; Salaam.” Bugineseren rejste sig, bukkede elegant og gik. Kaas blev siddende og spekulerede paa, om en rigtig Tysker vilde have handlet anderledes i dette Tilfælde; selv var han jo kun en „dum Dansker”.

XIII. Hedevisgs Forsvinden.

Man havde to Grunde til at foretage en *Rassia* mod Højderne. For det første er der noget vist utrygt ved at leve paa den flade Kyststrækning, naar man ved, at der oppe i Bjærgene er en Menneskeæderbygd, hvis Medlemmer kan holde Øje med Folks Færden blot ved at kravle op i Træerne. Man føler sig som en Flok Faar i en Slagters Fold. Alle Beboerne af *Lusitania* længtes efter at faa drevet *Ara-furaerne* om paa den anden Side af Bjærgene.

Et Steds oppe i Højderne havde desuden de fly-

vende Hunde deres Sovetræer. Man havde ganske vist aldrig set selve Træerne, men ved Aften efter Aften at iagttage de frugtstjælende Sværme, var Vup omsider kommet saa vidt, at han nøjagtig kunde angive Sovetræernes Beliggenhed; men komme derpå! Det vilde tage Maaneder at hugge Vej gennem det sammenfildrede Vildnis og kræve en stor Arbejdsstyrke for at forhindre, at den over al Maade frodige Plantevækst atter lukkede Vejen. De af Arafuraerne benyttede Stier blev spækkede med forgiftede Bambussplinter, saasnart de sorte fra deres Vagtposter i Trætoppene opdagede, at Lusitanierne var paa Krigsstien. Uffo Chan havde foreslaaet at udruste Soldaterne med Sandaler af haardt Træ, men den, som vil vandre ad Arafuraernes Stier, maa lige saa ofte gaa paa fire som paa to, maa kravle over omstyriede Træer og under lavtsiddende Grene. Da et af den unge Japaner anført Spejderkorps vendte hjem, var to Mand saarede i Hænderne, og Blodforgiftningen havde allerede tegnet røde Striber op ad Armene. Vup og Dr. Pinto fik en Patient hver, den sidste var kun faa Dage om at helbrede sin, mens Vup brugte en Maaned; om Patienterne har været lige stærkt medtagne, er et Spørgsmaal, som de to Medicinmænd aldrig er blevne enige om, men Vups Anseelse fik et Skaar, som dog hurtig heledes, da han opfandt en ny Fælde til at fange flyvende Hunde i. Den bestod af et firkantet Næt, ophængt i to Bambuspinde, som klappede sammen, naar en af de „bevingede Ræve“ fløj mod Nættet.

Da disse Dyr's Kød smagte omtrent som Haresteg, blev de en velkommen Afveksling i Lusitanias Spi-

seseddel, men der var saa mange af dem, at man ikke mærkede Formindskelse i deres Antal.

De to gode Grunde til et Togt mod det indre af den store ukendte Ø, fandt desuden Støtte i Vups Ønske om at trænge frem der, hvor hvide Mænd aldrig har været før, samt i Al Togis Guldthirst. Da han hørte de gamle Lusitaniers Beretninger om guld-rige Egne hinsides Bjærgene, blev han en ivrig Talsmand for et Angreb mod Bygderne ved Rio Norte og flodværts længere ind i Landet. Han havde sine Folks Blod at hævne, sagde Burgineseren, og tilbød at drage i Spidsen. Det er dog tvivlsomt, om Togtet var blevet til noget, hvis ikke en ny Begivenhed havde opflammet Hadet hos alle Lusitanias Beboere.

Kaas var med sin Familie flyttet til Byen, nærmest for at holde Øje med Bugineserne. Minna og Hedevis var fra deres „Landophold” bleven vant til at færdes uden Frygt i det fri, og havde med Barndommens Letsind ganske glemmt de Farer, som lurede paa Fastlandet. Sammen med nogle lusitanske Børn legede de en Dag paa Sandet udenfor Palisadehegnet, som strakte sig tværs over Tangen, da Hedevis' tamme Kakadue paa en Gang blev ked af Civilisationen og fløj til Skovs. Hun og lille José, Dom Isidors Dattersøn, løb efter den, til Trods for Minnas og de andre Børns advarende Raab.

Hvad der senere skete, gav lille José kun en meget ufuldkommen Skildring af. Kakaduen havde drillet Børnene ved at flagre fra Busk til Busk holdende sig lige udenfor deres Rækkevidde; undertiden satte den sig paa en Gren lige over deres Hoveder og baskede med Vingerne, saa det løse Skælpudder dryssede ned

over dem. Saa fløj den atter et lille Stykke, satte sig til Ro paa en Gren, rejste den citrongule Top, blinkede med de store lyseblaa Øjne og raabte: „Ho, ho, ho — Kakadue — gaa væk!”

Den yndefulde Leg var bleven afbrudt ved en Raslen i Buskene; en stor Vildmand brød frem og greb Hedevis i sine Arme med et Triumfskrig. Lille José løb vrælende tilbage; Skildvagten ved Palisaderne afyrede et Varselskud, der bragte en Del væbnede Folk til Hjælp. Det lykkedes ogsaa at finde friske Spor af en stor Arafura, men den videre Fremtrængen var som sædvanlig resultatløs. Minna løb grædende hjem til sin Moder, og der blev almindelig Sorg i Lusitania.

„Saaledes har vi grædt mange Gange her i Lusitania,” sagde Dom Isidor til den nedbøjede Fader, „naar vi i Aften hører Kai-Kai Sangen oppe fra Højderne, vil Padre Hieronymo synge Messen for hendes lille uskyldige Sjæl. Mere kan vi ikke gøre — mere har vi aldrig kunnet gøre for de af vore kære, som faldt i Arafuraernes Hænder.”

Dette var kun en ringe Trøst for de stakkels Forældre, og Vup havde Møje med at berolige Uffo Chan, der erklærede, at han vilde begaa Harakiri, hvis han ikke straks fik Lov til at drage paa Hævntogt ganske alene.

Al Togis Maade at trøste paa var betegnende for hans Race.

„Det var jo kun en Pige,” mente han, „en Orang Kaya som I, Mynheer, burde have Sønner; sig et Ord, saa gør jeg dig til Konge i Lusitania. Tag da hvilken af de unge Lusitanierinder, du vil, til Med-

hustru, at du kan faa en Søn. Tag tre Medhustruer, om du vil, det tillader Koranen, og Dain Salomon er Din Ven."

"Skaf mig mit Barn, om du kan," bad Kaas; „følg mig," han tog sin Bøsse og vaklede ud af Huset. Dain Salomon fulgte ham tavs til Bymuren, hvor de traf Oberst Manoel, der bestemt forbød dem at forlade Byen.

"Barnet er fortabt," erklærede han, „men Lusitania kan ikke undvære en eneste vaabenfør Mand. Arafuraerne har atter faaet Blod paa Tanden, og vil sikkert forsøge at erhverve mere Kai Kai."

Fru Bertha søgte Hjælp hos Padre Hieronymo. Han var en Halvblods og mere end halvt uvidende, men han var Præst i den Kirke, hun fra Barnsben havde lært at betragte som den eneste saliggørende.

"Min Datter," sagde Padren, „hele Verden græder, Guds Straffedom er over Jorderig. Millioner af dine Medsøstre i Europa begræder Fædre, Brødre, Mænd og Sønner, som er falden paa Valen. Hvo er vel du, at Sorgens Engel ej skulde have Bud til dig ogsaa."

"Men at mit Barn skulde dø paa den Vis," hulkede Bertha v. Kaas, „at hun maaske er levende endnu og forgæves kalder paa Mor, naar de Sorte slæber hende til Slagtebænken."

"Arafuraerne plejer ikke at martre deres Ofre," forklarede Præsten, „et Kølleslag i Nakken, saa er det forbi; langt lettere end at dø Tomme for Tomme af Feber og Sult, som mange smaa Børn gjorde, før I kom Lusitania til Hjælp."

Padre Hieronymo fremførte saa al den kirkelige Trøst, som han i Aarenes Løb havde maattet yde saa mange Gange i lignende skrækkelige Tilfælde. Dom Isidor, den gamle Gobernador, kom listende op i Kirken og afbrød Samtalen.

„Nu danser de deroppe,” sagde han, „men det er ikke Kai-Kai Dansen, det er Dødedansen.”

„Dødedansen!” udbrød Padren, „er du vis derpaa?”

„Sikker!” svarede Dom Isidor, „Dag og Nat i over 100 Regnskifter har jeg lyttet efter hver Lyd fra Djævlens Smuthuller deroppe. Atter og atter har de faa, som er slupne levende af Arafuraernes Hænder, maattet forklare mig de Sortes Skikke. Selv har vi ogsaa haft Fanger, som jeg har udspurgt. Jeg ved, hvad jeg ved. Der er død en stor Høvding iblandt dem, Dødstrommen røres og Grædekonernes Hyl skærer gennem Natten.”

„Og mit Barn,” raabte Fru Bertha.

„Har de ikke Tid til at tænke paa før Begravelsesdagen,” svarede Dom Isidor, „og i Morgen prøver vi at befri hende.”

Næste Dag lykkedes det virkelig under uhyre Anstrængelser at bane sig Vej gennem Vildnisset til den nærmeste Arafurabygd. Man blev ikke angrebet paa Vejen, uagtet et Overfald i den vildsomme Skov havde haft al mulig Udsigt til at lykkes; Bygden var forladt, Hytterne en Bunke endnu rygende Ruiner, hvor nogle Høns og Svin løb forvildede om. Arafuraerne var sporløst borte, ligesom Hedeveg.

Vore europæiske Venner var meget nedslaaede, men Lusitanierne nærmest glade over dette Resultat. Ved at søge i Omegnen af Bygden fandt man desuden

Liget af en Vildmand. Han var tilsyneladende ikke saaret nogen Steder, men af Lemmernes fortrukne Stillinger fremgik, at han var død under Krampe-trækninger.

„Smitsot,” formodede Vup; en Formodning, som i høj Grad paaskyndede Tilbagemarchen.

Nogle Dage senere gennemførtes Angrebet op ad Rio del Norte, men Verden har i de senere Aar set saa megen Krig og Blodsudgydelse, at vi ikke skal udmale, hvordan det gaar til, naar en overlegen Race, udrustet med moderne Vaaben og forbitret over Vildmændenes Grusomheder, omsider besejrer Naturen, de Vildes bedste Værn, og kommer dem tæt paa Livet, kæmpende med Repertergeværer og Maskinkanoner mod Stenkøller og Træskjolde. De Vilde flygtede ind i Junglen, mens Ichimo og Omayo talte deres Træffere, og Kaas søgte forgæves Spor af sit fortabte Barn.

XIV. Valgdag.

Dain Salomon al Togi rejste omsider bort, med Perler, „Sebum”, Breve og Post, samt Løfte om at komme igen. Kolonien Lusitania faldt efterhaanden tilbage i sine vante Folder, Livet artede sig omtrent, som det gør paa saa mange andre Øer i Hollandsk Ostindien. Langs Kysten lever en Befolkning af overvejende malajisk Blod; man fisker, dyrker Jorden, sover længe til Middag og tager Livet saa let som muligt. Man danser — Mændene for sig og Kvinderne for sig — man ser paa Hanekamp, og man koketterer og gør Kur. Man nyder Nuet, brovten af Fortids Bedrifter og lader de døde hvile i Fred.

Vore hvide Venner havde dog svært ved at glemme lille Hedevis, der paa en saa brat og grusom Maade var bleven revet bort. Navnlig kunde Grevinde Bertha ikke forlige sig med Tanken om, at Barnet var død; undertiden paastod hun at have det paa Følelsen, at den lille Pige levede endnu og længtes efter sin Moder. Kaas derimod søgte Glemsel ved at kaste sig ind i den lokale Politik. Selv her, Østen for Verdens Ende, var der nemlig noget, som hed Indenrigs-Politik. Gobernadoen og Raadmæn-

dene blev valgt for fem Aar ad Gangen; Dom Isidors Regeringstid var snart udløben, og han vilde ikke være Borgmester længere. Oberst Manoel mente ikke at kunne modtage Posten, men foreslog sin Svigersøn, Dom Garcia. Denne mente selv at være for ung og henledte Opmærksomheden paa Vup, der bad sig meget fritaget; han havde profekto Arbejde nok i Forvejen. Vilde Lusitanierne endelig have en af de Nyankomne til Overherre, var det rimeligt at vælge v. Werft, som var den eneste Repræsentant for Landets virkelige Herrer, Hollænderne.

Paa dette Punkt var Vup og Dr. Pinto for en Gangs Skyld enige; den indfødte Medicinmand havde et Horn i Siden paa sin danske Kollega — det manglede bare, at denne alt for kloge Mand med sine ny-modens, vestlige Ideer og Kure oven i Købet skulde blive Koloniens Øverstkommanderende. Dr. Pinto vilde stemme paa Hollænderen og anbefalede sine Patienter det samme. Her stødte man imidlertid paa Modstand hos Padre Hieronymo; den brave Præst havde ikke meget Begreb om Theologi og Religionshistorie, men han havde dog opfattet, at det ikke stod helt rigtig til med Mynheer v. Werfts Kristendom. Han var noget, som hed „reformert“, en Slags Halvhedenskab ligesom Japanesernes, der boede hos ham. Mynheer havde ikke den rette Ærbødighed for Sao Pedro og den ene saliggørende Kirke — det fik ganske vist blive hans egen Sag — men vælge ham til Gobernado! Nej — saa hellere Dom Harald Kaas.

Lusitanierne var ikke civiliserede nok til at tage et Valg paa den Vis, som det foregaar i Europa. Der var intet Valgflæsk, store Løfter, som aldrig blev

holdte; ingen Appel til Vælgernes daarlige Instinkter, ingen offentlig Forhaanelse af Modparten; ingen Forsøg paa at gøre sine Medbejlere til Latter. De mest letsindige tog Valget som en Fornøjelse, en Afveksling i de idelige Hanekampe; en munter Begivenhed, hvor man kunde vædde om Udfaldet. De alvorligere gjorde sig Umage for at finde den, som bedst egnede sig til at forstaa det lille Samfund; Gobernadoen sad jo inde med betydelig Magt, kunde endog paabyde hele Byens Flytning, og Koloniens Forlæggelse til en anden Egn.

Valgkandidaterne tog det hver paa forskellig Vis. Dom Manoel takkede alle de, der vilde stemme paa ham, og bad dem med den yderste Høflighed om at lade være; Vup planlagde en Udflugt op ad Rio Norte for saaledes at unddrage sig Regeringens Byrder, men blev stoppet i Følge Ordre fra Dom Isidor. Vup maatte lige saa lidt som nogen anden Lusitanier unddrage sig sin Borgerpligt; han havde at blive hjemme og vælge eller lade sig vælge. Kaas kastede sig med stor Iver ind i Agitationen for Dom Garcia, med hvem han under sit Ophold paa Lusitania havde sluttet et varmt Venskab.

Jan v. Werft begik en stor Dumhed; han foreslog, at Kvinderne skulde have Stemmeret; dette var saa ganske imod „Adat”, som Skik og Brug hedder paa Malajisk, at de fleste Mænd med Mistro vendte sig bort fra en saadan Himmelstormer, der vilde vende op og ned paa Samfundet. Hollænderen søgte at forklare, at Kvinderne var lige saa nødvendige for Samfundet som Mændene; det forsøgte ingen at benægte, men Dom Isidor, som skulde fastsætte Betingelserne

for Valget, erklærede, at han ikke vilde gaa uden for Adat. Valget skulde foregaa paa vanlig Vis. Enhver vaabenfør Mand skulde møde i Kirken at stemme; ingen maatte udeblive. Den, der fik over Halvdelen af de afgivne Stemmer, var valgt. For hver Omgang gik den med færrest Stemmer ud. Det hele var meget spændende.

Paa den fastsatte Dag var hele Befolkningen samlet i Kirken; Padre Hieronymo messede og nedbad Himlens og Sao Pedros Beskyttelse over Lusitania. Den kunde tiltrænges, thi i de Timer, Valget stod paa, var der ikke en Skildvagt paa Muren eller ved Palisadehegnet, og den Dreng, som var stillet paa Vagt i Kirketaarnet, havde væddet med en Kammerat om Valgets Udfald, og glemte ganske sin Pligt for at erfare, hvorledes Stemmerne var faldne.

Ingen saa en Flotille paa seks Fartøjer, med Kasuarfjer og indlagte Kauriskaller paa de høje Stævne, som for en nordlig Brise skød ind mellem Øerne. Da de var komne saa langt ind paa Lagunen, at Palmeskoven fangede Vinden, og de trekantede Sejl slappedes, sattes Snese af bredbladede Aarer i Vandet. Over Lagunens olieglatte Flade tegnede seks paralele Striber af rappe Baades Kølvand.

Inde i Kirken forkyndte Dom Isidor, at der var afgivet 42 Stemmer for Vup, 30 for Kaas, 18 for Dom Garcia og 9 for v. Werft. Hollænderen var altsaa færdig i første Omgang. Han bad sine Tilhængere stemme paa Kaas, og tilbød at omdele de Bambuspinde, som bruges ved Stemmeafgivningen. Som Adat fordrede, blev der holdt en Messe inden næste Stemmeafgivning. Imens kom Baadene derude paa Lagu-

nen saa nær, at et øvet Øje fra Kirketaarnet kunde have set, at der var Kvinder og Børn ombord, men Drengen deroppe havde blot kastet et Blik indover Tangen. Beroliget ved ikke at se noget til Arafurterne, fik han et nyt Væddemaal i Stand med et Par Kammerater.

Anden Omgang viste 35 Stemmer for Vup, 32 for Kaas og 32 for Dom Garcia. Det Tilfælde var man ikke forberedt paa, hele Befolkningen gav sig til at snakke i Munden paa hverandre og hørte derfor ikke Hurraraabene, da Folkene fra Skibene gik i Land ved „Langelinies” Broer. v. Werft foreslog at lade Kvinderne stemme med, Uffo Chan vilde have Lodtrækning, andre vilde have Dom Isidor til at udpege den, der skulde trække sig tilbage. Dom Garcia tilbød at gaa frivilligt, hvis hans Venner vilde stemme paa Dom Manoel; han var en tapper Veteren, og Lusitania stod sig maaske bedst ved at regeres af en af sine egne.

Den næste Afstemning gav Vup 33 Stemmer, Kaas 33 og Dom Manoel 33.

„Ganske ubegribeligt,” udbrød Padren, „vi maa bede Sao Pedro om et Mirakel.”

„Dr. Vup maa trække sig tilbage,” mente Dr. Pinto, „han har næppe den rette Gud.”

„Der er kun en Gud, og Muhamed er hans Profet,” lød i det samme en kraftig Stemme fra Kirkedøren.

„Hvem der,” raabte Padren, og alles Øjne søgte mod Indgangen, hvor den høje Bugineser viste sig med dragen Klinge og Pistoler i Bæltet.

„Dain Salomon al Togi med 6 Baade og 200 Men-

nesker fra Aru, som vil bo og bygge hos deres Slægtninge. Hvad gaar her for sig?"

En sagde ham det, og Bugineseren gik ind midt i Kirken, hævede sin venstre Haand og raabte:

„Der er kun en Gud, og der skal kun være en Rajah i dette Land. Harald van Kaas er hans Navn, og Dain Salomon hugger den ned, som mukker."

„Men dette er imod Adat," indvendte Dom Isidor, „vi har intet imod Grev Kaas, men fra vore Fædres Tid har den reget, som fik flest Stemmer.

„Mine Følgesvende er flere end I," erklærede Bugineseren, „de fleste staar nu paa Muren og udenfor Vaabenkamret; saa der er ikke noget at gøre ved den Ting, gamle Herre."

„Miraklet," mumlede Padre Hieronymo, idet han tog Byens Nøgle fra Alteret og overgav den til Kaas.

„Nu er du Rajah," erklærede Bugineseren, „Dain Salomon er din Ven og skal hente dig flere Under-saatter og flere Mænd, vi skal jage Arafuraerne bort og finde Vej til den gyldne Sø."

„Og hvad forlanger Dain Salomon til Gengæld?" spurgte Kaas.

„En Rajah giver efter eget Tykke," lød Svaret, „vil han give sin Ven en Fjerdepart af det Guld, som findes, er han en gavmild Fyrste."

„Og tillige gør jeg dig til min Admiral," sagde Kaas, men samme Aften udnævnte han Vup til Førsteminister eller Storvezir, og Dom Manoel til Byens Borgmester. Han anerkendte Jan v. Werft som Resident for den hollandske Regering og tilbød Bugineseren at slaa sig ned i de forladte Arafurabygder ved Rio Norte. Kaas havde lært saa meget Re-

geringskunst, at han ikke ansaa det for heldigt, om de kristne Lusitaniere og deres muhamedanske Halvfættre fra Aruøerne skulde bo Dør om Dør i samme By.

Dain Salomon afslog imidlertid at fæste Bo ved Floden. „Skoven er for nær og Vejen over Bjærgene for lang; vi vil naa Guldfloden langs Kysten.”

Efter Samraad med Lusitanierne blev da den ny Koloni bygget nær Sydspidsen ved Udløbet af en Strøm, der kaldtes Rio Kasuar, fordi man engang havde fundet nogle af disse Fugle der. Som Følge af den ny Bygds Opstaaen trak Arafuraerne sig tilbage fra den sydvestlige Del af Landet; Fartøjer kunde uden Frygt færdes udenom Sydvestodden — Kap Finisterre — fra Lusitania til Togis Bygd; ja, man kunde endog gaa tværs gennem den Del af Landet uden at møde andre Hindringer end Naturens.

XV. *Hedevigs Kakadue.*

„Saa er jeg da bleven Minister,” staar der i Vups efterladte Papirer, „virkelig Minister hos en rigtig Konge, hans Højhed Rajah Harald van Kaas af Lusitania, den samme Kaas, som jeg for 30 Aar siden stak Lussinger — og det latterligste er, at vi begge tager vor Ophøjelse alvorligt. Kaas er virkelig Suve-

ræn over næsten 1000 Mennesker, saa meget er vor Koloni vokset. Hans Ord er Lov, og som klog Fyrste siger han derfor ikke ret meget, men lader Folkets sunde Fornuft og Hensynet til „Adat” regulere Samfundslivet. Var alle Regenter lige saa kloge, saa Verden profecto bedre ud. At dømme efter de Aviser, som vi med maanedlange Mellemrum modtager, ser det slemt ud i Verden; men Japanerne har i hvert Fald taget Kiaotiau, og min Ven Lindhardt er bleven Major. Uffo Chan burde glæde sig derover, men jeg tror, Drengen sørger over den lille Hedevig.

Det gør hendes Fader ogsaa, men han har saa mange andre Bekymringer. Han stoler ikke helt paa Hr. al Togi. Bugineseren er bleven en Matador, der synes at have monopoliseret Handelen paa Kolonien. Han tjener paa de Perler og Fugleskind, hans Baade fører herfra, og han maa tjene glubsk paa de Europavarer, han fører hertil. Ganske vist skal Krigen have fremkaldt Varefordyrelse paa den hele Jord, og Fragten til Verdens Ende skal jo betales — men alligevel. For at bruge et fra Europa laant Udtryk — Hr. al Togi er ved at blive Gullasch.

Til hans Ros maa jeg sige, at det mærkes ikke paa ham, han er lige elskværdig høflig mod os Europæere og underdanig mod Rajahen; men, som hans Højhed siger: „Fordi man engang har dræbt et anskudt Dyr, der var ved at anfælde ens Jagtkammerat, kan man ikke vente Taknemmelighed for Livstid.“ Hr. al Togi har aabent indrømmet, at han oprindeligt kom hertil for at udplyndre Kolonien. „Jeg vidste jo ikke, at min Ven var her,” siger han; Moral i europæisk Forstand er ham ganske fremmed. Han

er vor Ven, saa længe det betaler sig; men finder vi ikke det eftertragtede Guld, eller skulde en Konkurrent til al Togis Handel dukke op, saa er Freden forbi.

Der hører ogsaa en vis Statsmandskunst til at balancere mellem de forskellige Elementer, vor Koloni er sammensat af. Der er først de gamle katholske Lusitaniere, der betragter sig som Landets Herrer; saa er der Arufolkene, som staar i Gæld til al Togi og desuden er Muhamedanere. De stikler til deres kære forsvundne „Fætre“, fordi de har ladet sig besnære af de „vantro hvide“s Gud. Ovre paa lille Aru bor Hollænderen og nogle faa Fiskerfamilier; der holder ogsaa Uffo Chan til med sine to japanske Orlogsgaster, der har giftet sig med et Par Damer, som Al Togi for dyre Penge har købt til dem fra et et eller andet Slavemarked. Der flyder baade amboynesisk og kinesisk Blod i deres Aarer, men de skal være kønne — efter japansk Smag. Hollænderen har Tid efter anden haft nogle Arafuraer i sin Tjeneste; Fanger som har været i en Slags Slaveri. Efter Frigivelsen har de slaaet sig ned i en af de forladte Bygder ved Rio Norte og synes at være fredelige.

Gid Forsynet endnu i mange Aar maa bevare de rigtige Kai-kai-hylende Arafuraer usvækkede, at en fælles Fare maa sammenkitte vor lille Kolonis uensartede Elementer.

Hvor vi bor, og hvad vi lever af, kan skrives med faa Ord. Lusitanierne holder til indenfor deres Bys Mure med Frugthaver paa Ny Wamma. De fanger Fisk paa Lagunen ligesom v. Werfts Folk, de holder

Høns og Svin, det sidste til stor Forargelse for de muhamedanske Nybyggere. Disse lever i Pælebygger ved Rio Kasuar og langs Kysten — en af Bygderne hedder iøvrigt „Vup“. De dyrker Ris og planter Sagotræer, og de afvinder Kokospalmen de mest forskelligeartede Produkter. Undertiden gaar de ogsaa paa Jagt, thi den sydvestlige Trekant af Landet huser ikke flere Arafuraer. Vi har endog lagt en Vej tværs igennem, ad hvilken der hver Dag færdes et Postbud, som rider paa Kæmpekasuaren. Der skydes Næsehornsfulge, Trækænguruer og en Pungabe, der hedder Kuskus, undertiden ogsaa Kronduer og flyvende Hunde. De sidste er ikke nær saa hyppige som før; et Par af deres Kolonier er uddøde af en eller anden uforklarlig Grund. Man skulde næsten tro, der var udbrudt Epidemi imellem dem, for til Tider har man fundet dem liggende i Snesevis paa Jorden med krampeforvredne Lemmer, og hvor mange, der er bleven hængende oppe i Træerne, har man jo Lov at gætte paa.

Oppe i Bjærgene holder Arafuraerne stadig til, men de er holdt op at fortrædige os; jeg har været paa flere Strejftog og gjort flere interessante botaniske Iagttagelser; jeg har set Fodanglerne paa Stierne i Nærheden af deres Bygder, men jeg er aldrig bleven fortrædiget; derimod synes det, at de sølle Vildmænd ofte omkommer paa deres Strejftog ind paa vore Jagtgrunde. Jeg ved ikke, hvad de vil der, men man træffer af og til en Sort i fuld Rustning liggende død i Buskene; hans Lemmer er krampevredne, som om han var angrebet af den samme Sot, der dræber de vilde Hunde . . .

Her er Storveziren Vups Optegnelser afbrudte, og Grunden til Afbrydelsen var, at der viste sig en lys Kjole ude paa Verandaen; Skildvagten, som sad ude paa Trappen og sov med en gammel Muskedonner over Knæene, vaagnede op, rystede Søvnens af sig og traadte ind for at melde:

„Hendes Højhed, Ranien!“

Bertha van Kaas, Rani eller Dronning af Lusitania, traadte ind, ledsaget af to indfødte Piger, der bar store Vifter af sorte Kakaduefjer paa høje Stænger, saaledes som Viftebærerne ser ud paa gamle ægyptiske Afbildninger. Hun var iført en Kjole af gullig kinesisk Silke, besat med indiske Kniplinger, en Gave fra den galante „Admiral“ Dain Salomon, og der sad en ægte Paradisfugl i hendes fine Straahat, men hun bar de smukke Klæder uden Glæde.

„Deres Højhed!“ begyndte Vup, „det er mig en stor Ære at se Dem i mit ringe Hus.“

Ranien sank om paa en Spanskrørsstol: „Lad os lægge disse latterlige Titler bort, kære Professor; det er ikke Ranien, der kommer for at konferere med Statsministeren i dette Lilleputrige. Det er kun en bekymret Moder, der henvender sig til Familiens Ven og Læge.“

„Det er mig profekto en Fornøjelse — hvad jeg vilde sige, det gør mig ondt at høre, at vor lille Prinsesse ikke befinder sig vel — det er forhaabentlig kun Klimaet, den hede Aarstid i et for Europæere uvant Himmelstrøg.“

„Minna er frisk som en Fisk,“ svarede Ranien og legede med sit Armbaand, „og har stadig travlt med at forøge sin Fuglesamling. Kommer hun nogensinde

til Europa, kan hun saamænd leve af at rejse rundt og vise den frem.“

„Hvorfor skulde hun det,“ indvendte Vup, „Arving til et Kongerige.“

„Og alle Jan van Werfts Perler og gyldne Skind,“ smilede Ranien, men det var et trist Smil, „Europa bliver vel heller ikke godt at bo i for Fremtiden. Men det var ikke det, jeg kom for. De bor forresten rart her, Professor; og her lugter ikke saa meget af Musæum, som her plejer.“

„Jeg har profekto maattet lægge Videnskaben paa Hylden for at tage mig af Statssager,“ svarede Storveziren, „jeg har opgivet mine Fagtimer for at spille Viceinspektør ved denne lille Skole — og nu er jeg lutter Øre.“

„Sig mig, Professor; nu maa De ikke le ad mig; tror De, at min lille Hedevig lever endnu?“

„Padre Hieronymo vil paa Kirkens Vegne ganske sikkert sige Ja,“ svarede Vup, „og som Videnskabsmand vil jeg være mest tilbøjelig til at tro det. Livet vilde være for meningsløst ellers.“

„Det var ikke paa den Maade, jeg mente,“ udbrød Moderen, „jeg mener, kunde det ikke tænkes, har man aldrig hørt, at De Vilde har beholdt et Barn, som de har fanget, ladet det leve for at forlange Løsepenge, eller for — ja, hvad ved jeg om de Grunde, de kan have. „Adat“ er et mærkeligt Sammensurium af Overtro og Sædvaner.“

„Men et udelukkende malajisk Begreb,“ indvendte Vup, „og Arafuraerne er ikke Malajer, det maa Deres Højhed erindre.“

„Men alligevel, jeg synes, at jeg har læst . . .“

„Det har jeg ogsaa — i mine unge Dage; men det var profekto daarlige Romaner eller gode Skipperløgne. Eller det var tapre Mænd, der blev fangne af Amerikas Indianere eller Afrikas Negre. Jeg har selv været Heksemester blandt de Sorte i Kongo. Men Papuaerne paa Ny Guinea og omliggende Øer er af en anden Sort, de lader ikke noget „Kai-kai“ leve; jeg kan berolige Dem med, at den lille Piges Lidelser er forbi forlængst.“

„Kunde jeg blot tro det,“ mumlede Moderen, „men jeg har ofte en Følelse af, at Barnet er i Live og kalder paa mig.“

„Der har været skrevet en hel Del om Telepati — denne mærkelige Evne til at meddele sig til hinanden paa lang Afstand; men det synes ikke rigtig, at Videnskaben kan komme til noget Resultat — og det er ikke et Fag, man lærer i Skolen.“

„Men saa er der Hedevids Kakadue,“ vedblev Moderen.

„Kakadue — den store med Guldtop og blaa Øjne; den som var Skyld i Ulykken?“

„Netop — den er kommet igen.“

„Undskyld, Fru Grevinde, Deres Højhed, mener jeg; men at en forvildet Papegøje kommer paa Genvisit hos sit gamle Herskab — det er, om jeg saa maa sige, ikke nogen morfologisk Ejendommelighed. Jeg fatter ikke Sammenhængen.“

„Den var her første Gang en Maaned efter Barnets Forsvinden; siden har Minna set den et Par Gange, naar hun færdes nede mellem sine Volierer; og i Dag fløj den ind ad Vinduet til mig. Den siger: „Stakkels Hedevig!“ Bevægelse kvalte Moderens Stemme.

„Det har den vel lært af Prinsesse Minna,“ mente Vup.

„Hun paastaar Nej,“ erklærede Ranien.

„Ja, saa af en anden Papegøje.“

„Har saa ogsaa en anden Papegøje lært den at sige: „Stakkels Hedevig kan ikke komme ned fra Træerne?“ Det sagde den i Dag til mig — og derfor er jeg her.“

„Ikke komme ned fra Træerne! Men bedste Fru Grevinde; her er saa velsignet mange Lianer, at man altid kan komme ned fra det Træ, man er kommet op i. Og forudsat Barnet sad i Klemme i en Tveje, saa havde hun da ikke kunnet lære sin Fugl de Ord, før hun sultede ihjel — og saa skulde Fuglen først aflevere sin Lektie et halvt Aar senere. Brø.“

„Ja, det siger min Mand ogsaa,“ indrømmede Dronning Bertha, „men han er jo heller ikke Barnets Moder. Jeg tror, mit Barn er i Live, og har forsøgt at sende Bud . . .“

„Jamen, bedste Frue, saa maa man jo sende Bud tilbage,“ udbrød Vup; „vi behandler Kakaduen som Brevdue, binder den et Brev under Vingen og et om Benet, og forudsat den ikke bider Baandet over, og forudsat der er nogen Modtager, faar vi nok Svar.“

Dronning Bertha rejste sig. „De fortjente at være Minister i et stort Land, kære Professor; De er aldrig raadvild. Og hvad mener De, jeg burde skrive?“

„Kun tre Ord: „Hvor er Du?“ Resten faar blive vor Sag.“ Ranien af Lusitania takkede og gik; mens Vup skrev i sine Optegnelser.

„Den lille Hedevig v. Kaas' Forsvinden synes desværre at have formørket Moderens Forstand. Er hun

ene, hører hun mystiske Røster, snart af Fugle, snart af usynlige Væsener. En af mine danske Bekendte forærede sin Kone en Stamme Racehøns, da han mærkede, hun hældede til Spiritismen — han syntes, hun skulde have noget praktisk at sysle med. Jeg maa finde noget at aflede vor fortræffelige Maharanis Tanker med.“

En Uge efter sad Vup og konfererede med Byens Raad om noget saa vigtigt og prosaisk som et Kloak-anlæg, da en stor snehvid Kakadue kom flyvende ind gennem Vinduesaabningen, satte sig paa Bordkan-ten og sagde: „Arme Hedevig“.

„Der har vi profekto Ulykkesfuglen — gaa væk, Poppedreng,“ sagde Vup.

Kakaduen spadserede hen over Udkastet til Kloak-projektet og sagde: „Poppedreng — gærne hjem til Mor“, samtidig rakte den sin ene Fod ud imod Borgmesteren.

Gobernadoen løste en Barkstrimmel, som var bundet om Fuglens Fod; der var skrevet noget paa den med rød Skrift.

„Bygden ved Guldsøen“, læste Vup.

„Oppe i Træerne“, raabte Kakaduen, „arme Hede-
vig gærne hjem.“

Vup paalagde Byens vise Fædre Tavshed, indtil han havde endt sine Undersøgelser; men inden den lærde Herre havde konstateret, at Haandskriften lignede Hede-
vigs, og at Skriften var Blod, var det ude over hele Lusitania, at Rajahens forsvundne Datter levede som Fange i Bygden ved den gyldne Sø.

XVI. *Den gyldne Sø.*

„Det kan snart være 100 Aar siden,“ fortalte Padre Hieronymo, „at Briggen Oporto rendte paa en Banke i Durgastrædet ved højlys Dag og blev staaende. Det var smult Vande, og Mandskabet kunde have varpet den af Grunden ved næste Flodtid, om de havde faaet Lov til at arbejde i Fred. Men Herrens Haand var imod den, og det hjalp ikke, at Kaptajn Bartholo Gaona paakaldte alle Helgene i Almanakken; der hvilede Blodskyld paa hans Hoved. I Flaade med to andre armerede Fartøjer havde han overfaldet de fredelige Bygder paa Aruøerne og røvet Mænd, Kvinder og Børn for at sælge dem til Plantageejerne paa Timor, hvor de manglede Arbejdskraft. Nu kom Djævlene at hente ham til Helvede. Sorte, kai-kai-hylende Arafuradjævla med Mandfangerspær og pandeknusende Stenkøller kom paddlende ud fra Land i deres lange Kanoer; spidsfilede Tænder skinnede i røde Munde; inde paa Land tændte Hundjævlene de flammende Stegebaal; Kaptajn Bartholo havde en Følelse af, at ingen bedre Skæbne ventede ham i den anden Verden, hvor der fyres med Svovl, og ingen barmhjertig Død gør Ende paa de fordømtes Lidelser.

Der var en Skibspræst ombord; han raadede Skipperen til at omvende sig; Bartholo Gaono greb dette Middel, som en druknende griber efter en omflydende Kokosnød. Han lovede den hellige Jomfru at forbedre sig, og han lovede sine Fanger Friheden, og gav saa i Sao Pedros Navn Vildmændene det glatte Lag. Kampen blev haard, og Skipperen selv maatte lade Livet for et Kastespyd; men der er siden læst saa mange Messer for ham, at han nu forhaabentlig er ude af Skærsilden. Arafuraerne vilde maaske have sejret, om ikke Folkene fra Aru havde kæmpet tappert ved deres Bortføreres Side. Da Kanoerne omsider flygtede mod Land, og man holdt Skibsråd, blev da ogsaa Arufolkenes Stemme hørt. De forlangte at komme fra Borde, og saalunde kom vore Forfædre ved Guds Tilskikkelse til dette Land.

Og det var deres Held; to Dage efter kom Arafuraerne igen i større Mængder og plyndrede Skibet. Fra deres Skjul i Strandbreddens Krat paa denne Side Strædet saa de Skibbrudne det hele og hørte Djævlens skuffede Hyl over, at Stegene var undslupne. Da flyede de Skibbrudne op ad Rio d. Oro under Anførsel af Styrmanden og den unge Rajah Sebek fra Aru; 20 hvide Søfolk, 16 Arumænd og et halvhundrede Kvinder og Børn. De drog op ad den gyldne Flod, ind i de store Skove, hvor intet Menneske havde været før. Brede grønne Krokodiller stirrede forundrede efter dem fra Mudderbankerne; den brune Kæmpeisfugl gad ikke flytte sig fra sit Stade paa de yderste Kviste; Paradisfuglene afbrød ikke deres Danselege — Dyrene havde ikke lært at frygte Menneskene. De fangede Fisk med Hænderne og

dræbte Trækænguruer med Stokkekast, og de led saaledes ingen Nød. Da de kom til et prægtigt Vandfald, fortøjede de Baadene i Skjul af Mangroverne og begav sig til Fods opover Klipperne til den gyldne Sø.

„Her vil vi bo,“ sagde Sebek; han lagde Mærke til de mange Ringe i Vandet, som tydede paa Fisk, og til Kronduens Trommen, som lød ud fra Tykningen; han ansaa Pladsen for et godt Madsted.

„Lad os det,“ sagde Styrmanden; han havde været Verden rundt og set mangt og meget; der var noget ved Søbrinkernes Jord, som hviskede til ham om Guld. Han vovede sig ned ad Floden i Storbaaden og bordede Vraget for at se, om Arafuraerne havde levnet noget af Værdi. Han kom tilbage med Skibskanoner og Krudttønder, som de sorte i Uvidenhed havde forsmaaet; han gjorde flere Ture med Søfolkene og hentede tilsidst selve Gallionsfiguren Sao Pedro. Da Skytspatronen var fjærnet, slog Uvejret Vraget i Stumper og Stykker.

Men ved den gyldne Sø byggede Sebek og hans Landsmænd en By efter Fædrenes Skik. Husene stod paa Pæle langs Bredden; Tagene ragede langt ud over Verandaen, ved hvis Trappe man fortøjede Kanoerne, naar Vandstanden var høj. De fangede Fisk og jagede Regnsøver, Pelikaner, Flamingoer og andre gode Madfugle; Kvinderne dyrkede Paw Paw Taro og andre Urter, opdrættede Silkeorme og lavede Basttøj. Folket led ingen Nød, selv om de hvide Søfolk ikke bestilte ret meget. De gik i Skoven og skød den store Næshornsfugl med det sorte Kød og Kronduen, der var saa lidet frygtsom, at man næsten kunde dræbe

den med Kastestok. Undertiden nedlagde de ogsaa en Trækænguru og en Kuskus, men mest holdt de af at rode i Jorden efter Guld. Brinkerne blev gennemrodede efter det gule Metal, og Søfolkene erhvervede sig store Kalabasser med Guld Korn. Præsten søgte at forklare dem, at Guldet ikke var meget værd, naar de intet kunde købe derfor, men de lo og mente nok med Tiden at faa Lejlighed til at komme hjem; foreløbig ødslede de megen Tid med Terningkast for at blive klog paa, hvem der var den rigeste.

De spillede og kom op at slaas, de udeblev fra Messen og fristede Forsynet paa mange Maader; indtil Himlens Taalmodighed brast og Regnen udeblev. De gennemrodede Brinker skred sammen og begravede Guldsoğernes Hakker og Spader, og gennem det tørre Mudder banede Termitterne sig Vej. De kender ikke ret de blinde, hvide Myrer, min lærde Ven. De lister sig frem under Jorden og gnaver sig Vej op gennem Husstolperne. De æder Borde og Stole, Gulv og Loft; altsammen indvendig fra, uden at man aner deres Nærværelse, før man en skønne Dag stikker Benet gennem Gulvet, eller Stolene forvandles til Støv, naar man vil sætte sig. Senere har vi lært at bygge af Cedertræ, som Termitterne ikke kan lide, men den Gang Styrmandens Hytte sank sammen midt under et spændende Terningspil, var vi ikke saa kloge.

Vore Forfædre blev skrækslagne ved at se, at Husenes Tømmer vrimlede af de hvide Insekter, som ogsaa havde ædt Skibsbaadene, der de laa i det tørre Mudder. De lyttede atter efter Præstens Raad, saa meget mere som Sao Pedros Støtte var det eneste Træværk, der endnu ikke var angrebet. De løftede

Helgenen op og fulgte Præsten, som valgte Vejen indover Bjærgene; gennem Skovene, hvor Tusindben og giftige Insekter plagede dem, og sorte Skovtrolde skreg op i Løvet.“

„Skovtrolde,“ afbrød Vup, „hvad er det for Væsener? — dem har jeg profekto aldrig set.“

„Jeg heller ikke,“ indrømmede Padre Hieronymo, „men det staar i vore gamle Skrifter i Beretninger fra min ældste Forgænger i det hellige Embede, at der levede sorte Trolde i Træernes Kroner; men Folket lod dem i Fred, og Troidene skød ikke paa dem med deres Pile . . .“

„Pile,“ udbrød Vup; „saa kan det ikke have været Abekatte.“

„Abekatte,“ bemærkede Padren, „den Slags Væsener har jeg aldrig hørt om.“

„Da kan De nok faa Admiral Dain Salomon til at tage et Par Stykker med til Dem, der plejer at være nogle paa Markedet i Dobbo. Men angaaende Skovtroidene . . .“

„Jeg ved sandelig ikke mere,“ svarede Padren, „end hvad der staar i de gamle Skrifter. Men angaaende Abekattene . . .“

Vup tilfredsstillende Padre Hieronymos Videbegærlighed ved at fortælle om den grønbrune Marekat, som Malajerne har bragt med sig og indført paa de fleste ostindiske Øer. Saa vendte han atter tilbage til Skovtroidene; om de var der endnu?

„Hvis ikke Arafuaerne har lavet dem til Kai-kai, saa indser jeg ikke, hvorfor de ej skulde være der endnu,“ mente Padren.

„Nej, det indser jeg profekto heller ikke,“ slut-

tede Vup, men samme Aften talte han under fire Øjne med Uffo Chan.

Den lille Japaner hørte meget opmærksomt paa en lang, lærd Udvikling om Østasiens Dværgfolk, om Weddaerne paa Ceylon og Aëtaerne paa Luzon, om smaa Mennesker, som fjælede sig i Tykningerne og forsvarede sig mod paatrængende fremmede med forgiftede Pile. To Dage senere drog han med Ichimo og Omayo op ad Rio Norte i Motorbarkassen.

XVII. *Mod det Indre.*

Der boede en lille Stamme „tæmmede“ Arafuraer i Resterne af Bygderne ved Rio Norte. Det var Kvinder, Børn og ganske unge Mænd, som havde været Fanger hos Lusitanierne og havde generhvervet deres Frihed ved at arbejde hos Hollænderen. Han laa netop deroppe med sin Kano mellem Huspælene og købslog med dem om Sebum og andre Fugleskind, da Japaneren ankom. De to unge Mænd talte sammen, Hollænderen tvivlende og reserveret, Uffo Chan ivrigt gestikulerende.

„Min højtærede Lærer ved alt om Mennesker, Dyr og Vækster, om Fiskene under Havspejlet og Fuglene i det grønne Hvalv. Naar han siger, der findes Øer med store Skove og smaa Mennesker, som har Hænder paa alle fire Lemmer, og lige saa sjældent kommer ned paa Jorden, som Trækænguruerne og Papegøjerne, saa findes der saadanne Øer og Men-

nesker. Og naar han formoder, at der findes saadanne Smaadjævle her, saa bør vi gaa og se ad."

"Ja, gaa blot og se ad," lo v. Werft, "jeg har fornuftigere Ting at tage mig til."

"Jeg gaar, og du kan gaa tilbage til Minna Kaas og fortælle, du var bange for at vove dig ind i Skovene efter hendes Søster."

Hollænderen blev rød lige til Haarrødderne. "Det er dumt af dig, Uffo Chan; men skulde du komme levende fra dette og jeg ikke, kan du hilse Minna og sige, at jeg gjorde det for hendes Skyld."

Han afbrød sin Handel og befalede sine Rorkarle at sætte Kurs op ad Floden. Folkene adlød; det var seks Arafuraknøse, som var blevne gjort til Fanger, da Bygderne ødelagdes, og som siden havde faaet Smag for de gode Sager fra Hollænderens Køkken, saa de ikke mere vilde hjem og leve af halvraa Fisk og ristet Taro. Vandet skummede for de skelformede bredbladede Aarer; Omayo havde fuldt Arbejde ved Motoren for at Barkassen ikke skulde sakke agterud, mens Uffo stod til Rors, og Ichimo laa paa Knæ bag Maskinkanonen forude, rede til at fyre, om der viste sig noget mistænkeligt.

Men der skete intet; nu og da gled en Krokodille dovent ned fra Brinken og forsøgte forgæves at løbe omkap med Baadene, eller en And skræppede op og jog sine Ællinger ind mellem Sivene. Bredderne rykkede tættere og tættere sammen; storbladede Bregner og andre Vækster rakte Fingrene ud mod hinanden tværs over Strømmen og søgte at trykke hverandre i Haanden til Goddag. Den graa Kæmpeisfugl, der er saa stor som en Allike, kiggede forundret ned paa Baadene; saa viste den sin himmelblaa Ryg,

idet den dykkede ned i Kølvandet og kom op med en sprællende Fisk i sit kegleformede Næb, der syntes alt for stort til Fuglen.

Omsider naaede Bladspidserne hinanden tværs over Floden; Bregnebladene var saa store, at hele v. Werfts Kano kunde ligge under et enkelt. Dagslyset forvandlede til et grønt Tusmørke, lige tæt ved lod Paradisfuglenes „Wok-wok“, man var i Nærheden af et Dansetræ. De seks Roere holdt inde med deres Padlen og saa spørgende paa v. Werft. Barkassen benyttede Lejligheden til at smutte udenom, og nu blev den forrest, indtil Strømmens aftagende Dybde tvang begge Fartøjer til at fare med Lempe. Omsider fortøjede man under nogle store Bregner for at spise Middag og drøfte Situationen. Vandet var allerede blevet saa grundt og Strømmen saa rivende, at der ikke var Udsigt til at komme stort længere frem i den grønne Tunnel, man maatte se at komme videre til Fods, men der tilbød sig ingen anden Sti end gennem selve Bækken. Heldigvis kom nu Eftermiddagsregnen, Draaberne naaede ganske vist ikke ned gennem Løvtaget, men man kunde høre en Brusen som af talrige Trommehvirvler, og snart efter steg Bækken, saa man kom endnu et Stykke frem ad Vandvejen. Man indrettede sig for Natten i Baadene, der var forankrede ved store Stene. Næste Morgen blev begge Fartøjer godt gemt under store Buske, og den lille Trup paa 10 Mand begav sig videre.

Det var et halsløst Foretagende saaledes at trænge ind i Hjærtet af Landet med saa lille en Styrke.

De seks Arafuraknøse var ikke synderlig paalidelige, og hver kun væbnede med en Kniv og et Spyd.

De gik i Forvejen, to søgte de sikreste Steder at gaa, fire bar Proviant og Sovetæpper; efter dem kom de fire civiliserede Mænd med Magasingeværer og Revolvere, opmærksomt spejdende til alle Sider. De var ikke gaaede ret langt, før Skoven blev afbrudt af en stenet og gold Strækning, hvor Ilden havde hærget for ikke længe siden; Jordsmonnet bestod af Kalk og Kiesel, sparsomt bevokset med Mos og nysaaede Planter, hvis Frø var hidført af Vinden. En blaaehjælmet Kasuar strøg afsted saa hurtig som en Hest; den sprang afsted mellem Sten og Klippestykker og var ude af Sigte, inden nogen af Mændene kunde samle sig til et Skud.

„Der fløj Middagsstegen,“ bemærkede Ichimo koldblodigt.

„Det var en Træffer mindre,“ svarede Omayo.

„Vi maa helst sætte Kurs efter Kompasset,“ foreslog v. Werft.

„Lad os tage Landkending først,“ foreslog Uffo Chan og fremtog et Kort, som Vup havde tegnet efter et gammelt lusitansk Arbejde. „Her til højre skyder en Bjærgaas sig frem og afgrændser Sletten i Syd; det er en Udløber fra det høje Bjærg i Sydøst, der paa Kortet kaldes „Monte Sebek“. Ret i Øst foran os har vi en Kjærgkæde med to Toppe, som kaldes Tvillingerne, bag den nærmeste ligger Guld-søen.“

„Saa sætter vi Kurs i ret Øst,“ foreslog v. Werft, „puh ha, det bliver en varm Tur; hvem der sad vel hjemme i Buitensorg med en frisk Kokosnød og et Par Durian.“

„Vi faar snart nok af den velsignede Skygge,“ mente

Uffo Chan og viftede sig — han gik altid med en Vifte i Bæltet — „naar vi først kommer ind i det mandshøje Græs der forude; maa vi passe paa, at vi ikke taber hinanden af Sigte.“

„Og vogte os for Slinger,“ tilføjede Hollænderen; han havde lært en Del af Vup. Vifte og Tropehjælm kunde imidlertid næppe nok værne mod den brændende Sol, hvis Straaler kastedes tilbage fra de hvide Kieselsten. Heldigvis gik Stensletten snart over i en Græsslette, man var kun et halvhundrede Skridt fra selve Græstyknungen, der mindede Hollænderen om hans Hjemstavns Sivskove, da den grønne Væg skiltes, og to harestore Kænguruer kom ansættende. Den første faldt for en af de sorte Knøses Spyd, den anden vilde Ichimo have taget sig af, om ikke der pludselig havde lydt et mangestemmigt Skrig. Tæt i Kænguruernes Spor kom springende nogle nøgne, sorte Arafurajægere; ved Synet af de fremmede gjorde de omkring og styrtede skraalende ind gennem Græsset.

„Efter dem,“ raabte Uffo Chan og gjorde sig klar til Skud.

„Vi gjorde klogest i at tage vort Bytte og stikke af ad en anden Kant,“ mente Jan v. Werft, men hans kloge Raad blev ikke hørt; de to japanske Orlogsgaster fulgte tæt efter deres Herre; ja, selv de seks Arafuraknøse fik Knivene af Skede og gik frem, saa hvis den forsigtige Hollænder ikke vilde lades ene tilbage paa den steghede Slette med en død Harekænguru, maatte han slutte Trup.

Deres Vej førte lige i Hælene paa de flygtende, først gennem Græs, hvis Stængler slog sammen over

Hovedet paa Menneskene, og hvor en Buskfasan fløj skogrende op; saa over en Taroplantning og lige ind i Hjærtet af en Arafurabygd, hvor der herskede den vildeste Forvirring. Kvinder og Børn for skrigende ned ad Husstigerne og søgte til Skovs; Svin, Høns og Hunde rendte vrælende, kaglende og glammende i alle Retninger. Mænd famlede efter deres Vaaben og vidste hverken ud eller ind. Kom nu de mægtige Hvide med deres Dødsmaskiner for og-saa at tilintetgøre dette Hjem, som de havde bygget sig, da deres Bopladser ved Floden blev ødelagt? Hvor mange var de? Fra hvor mange Kanter kom de?

Før Arafuraerne havde besindet sig, var den lille Trop Mænd spadseret tværs igennem Bygden uden andre Hændelser, end at Omayo havde drejet Halsen om paa en Høne, der af Befippelse var fløjet lige i Favnen paa ham, og en af de unge Knøse havde spiddet en Gris, der søgte at rende mellem Benene paa ham. Kæmpegræsset havde lukket sig bag de fremmede, førend Arafuraerne var kommet sig af deres Forbløffelse og havde faaet vækket Bygdens Høvding, der først skummede af Raseri over, at hans Folk havde ladet saa meget dejligt „Kai-kai” spadserere lige forbi Næsen af dem, og bagefter laante Øre til Bygdens Ældste med hans Snak om Hekseri og Fortryllelse. Man snakkede frem og tilbage og endte med at sende Spejdere efter de bortdragende, og Løbere ad hemmelige Stier til de nærmeste venligt-sindede Bygder.

De fremmede var kommet ud af Græstykningen, og sad under en Gruppe unge Eucalyptustræer og

ventede paa, at Hønen og Grisen skulde blive stegte, da Krigstrommerne begyndte at tone fra flere Sider.

„Nu er Bierne ved at sværme,” yttrede Jan v. Werft og drejede Hønen paa en Ladestok, der tjente som Spid, „bare vi ikke selv sidder paa Spid inden Aften.”

„Jeg har hundrede Skud med,” sagde Ichimo, „jeg vædder, der bliver højst tre Forbiere.”

„Jeg ogsaa,” lo Omayo, „jeg skyder ikke Bum syv Gange.”

„Vi faar Brug for vore Kræfter,” mente Uffo Chan, „vi bør skynde os at spise og finde et Sted, der er egnet til Forsvar; her mangler vi Vand, men imellem de kratbevoksede Klipper hist henne er der nok en Kilde. Kan man stole paa dine sorte Drenge, v. Werft?”

„Spørg dem ad,” foreslog Hollænderen, „nu er Hønen snart mør.”

„Det vor Stammes Fjender,” svarede en af de Sorte, „de æde os, hvis ikke vi æde dem.” Han smaskede henrykt ved Tanken.

„Vore Bøsser dræber mange Hundrede Fjender, før vi bliver Kai Kai,” sagde Hollænderen og stak med Kniven i Hønen for at mærke, om den var gennemstegt.

„Ja, Herre, vi æde dem alle Hundrede lige saa sikkert, som vi æde lille Gris nu,” lød Svaret.

„Jeg troede, du havde lært dine Slaver Kristendom,” hviskede Uffo Chan.

„Hm, ja, paa en Maade,” svarede Hollænderen forlegent, „men lige i Øjeblikket finder jeg ikke, det er rigtigt praktisk at tale om Fredens Lære.”

„Vi faar stole paa Eders tapre Sao Pedro og mit Hjemlands Krigsgud, Hachiman,” svarede Uffo Chan, idet han med sin Kniv parterede Hønen i fire Dele til de fire civiliserede Mænd. De sorte Knøse spiste Grisen halvraa med Indevolde og det hele.

Midt i Maaltidet lavede Omayo sin første Forbier efter et sort Ansigt, som viste sig mellem Græstænglerne et Stykke borte og straks forsvandt. Et Par Vagtlærere skræmmedes op og fløj snurrende et langt Stykke. Det Skud skulde faa større Betydning, end nogen anede i Øjeblikket ved at hidkalde en uventet Hjælp.

XVIII. *Dværgene.*

Nogle Timer senere træffes vore Venner barikaderede mellem nogle Buske, der overskyggedes af høje Eucalyptustræer. Disse dannede Udkanten af en Skovstrækning, som vandedes af en Bæk, der sprudlede frem netop der, hvor de hvide havde faaet rejst en Grenhytte.

Uffo Chan havde villet videre frem, men da Krigstrommer drønedes fra alle Kanter, vilde Hollænderen oppebie Angrebet her, hvor der var Stene til at bygge et Værn af. Han støttedes heri af Ichimo og Omayo, som gjorde opmærksom paa, at Græsset havde været afbrændt lige til Skovbrynet, og nu næppe var meter-

højt; der vilde følgelig blive frit Skudfeldt. De Vil-
des første Fremstormen var da ogsaa bleven mødt
med en morderisk Salve uden en eneste Forbier,
saa havde Angriberne smidt sig, saa lange de var,
i Græsset, mens de oppebiede Forstærkningerne, som
var paa Vej gennem Skovene; man hørte Lyd af
Haandtrommer alle Vegne fra. Disse Haandtrommer
er nogle mærkelige timeglasformede Indretninger, der
bæres i en Hank paa Midten; det er i Reglen Høv-
dingen, som er Trommeslager; at dømme efter Trom-
merne, maatte der mindst være en halv Snes Stam-
mer paa Krigsstien, og Hjærtet sank i Livet paa
v. Werfft, men han sagde intet.

Ichimo eftersaa sit Gevær og bemærkede: „Vi kom-
mer ikke til at mangle Maal for vore Kugler.“

„Prøv at raabe til dem,“ sagde Uffo Chan til en af
de unge Knøse. „Sig, at vi er paa Rejse og ikke vil
volde dem ondt, om de lader os i Fred, men vil
dræbe dem alle, hvis de ikke forføjer sig hjem.“

Tolken adlød, der fulgte et Øjeblikks Tavshed og
dernæst en Hylen op, hvor Ordet Kai-Kai hyppigt
kom igen.

Nu var Trommerne i Skoven nær; Angrebet kunde
ikke lade vente længe paa sig. Da indtraf noget for-
bløffende og uventet. Der lød Raslen oppe i Træ-
kronerne, som om en hel Flok Fugle paa en Gang
var ved at lette, eller som om alle Ny Guineas Pung-
aber holdt Generalforsamling. Dernæst fulgte vilde
Hyl, og et Par Hundrede Arafuraer i fuld Rustning,
med Krigsmasker, Stenøkser og Mandfangerspær kom
styrtende ud fra Skoven i vild Flugt, som om Hun-
drede Djæвле var efter dem. Maaske var det Djæвле;

Hollænderens raske Blik opdagede i hvert Fald nogle mørke Skikkelser oppe i Løvhalvet; de sprang ud paa Skovens yderste Grene, hvædede og truede ad Arafuraerne, som trampede bort gennem Græsset, indtil de var kommet et Par hundrede Alen bort, hvor de blev staaende og svingede deres Vaaben i afmægtigt Raseri. Ichimo og Omayo belærte dem hurtigt om, at de heller ikke var i Sikkerhed der, og under Larm og Skælden trak alle Arafuraerne bort over Sletten.

Uffo og Jan saa konsternerede paa hinanden.

„Jeg saa Fjerdragten af sorte Fugle,“ sagde Uffo, „men hvorfor blev de bange for Næshornsfuglene? eller var det Ravnekakaduer.“

„Skovtrolde!“ sagde v. Werft, „se blot paa vore egne Folk.“

De seks Rorskarle var flygtet ind i Hytten, hvor de krøb sammen som rædde Børn i Tordenvejr. Ichimo og Omayo forfulgte Arafuraerne et Stykke og traf paa en saaret Mand, der laa og vred sig i Stivkrampe. Han døde for Øjnene af dem; de søgte forgæves efter Skudsaar, — nærmest for at faa afgjort, om han var en af deres „Træffere“; men i Nakken, tæt under den uldne Paryk, traf de en lille Tingest, som Omayo tog med to Fingre og bragte til sin Herre.

„En Pusterørspil,“ udbrød Uffo Chan, „lavet af en Torn og en Tot Fjer. Jeg har set saadan nogle i Vups Samling i København.“

„Ganske sikkert forgiftet,“ mente Jan, „lad os tage den med til Hr. Vup; jeg har en tom Tændstikæske.“

„Saa maa der alligevel være Fornuftvæsener i Træerne, enten det saa er Mennesker eller Trolde,“ vedblev Uffo.

I det samme raslede det i Skovbrynet, og man saa en Skikkelse, som kom klattrende ned ad Lianerne, som ganske havde overspundet et stort Figentræ. Skikkelsen var lys af Lød, havde Gamacher af Kænguruskind, og en Slags Dragt af sorte Fugleskind; den bar ikke andre Vaaben end et langt, tyndt Rør.

„Ikke større end et Barn paa 12 Aar,” udbrød Uffo Chan.

„Gulblondt Haar,” raabte Jan v. Werft.

„Hedevig,” skreg Uffo.

„Umuligt — vi drømmer,” mumlede Hollænderen.

Skikkelsen sprang adræt ned paa Jorden og kom løbende hen imod dem. Oppe fra Træerne lød en Brummen og en Snadren, der var meget lidt menneskelig.

„Uffo Chan,” raabte Hedevig, thi hende var det; hun ligefrem sank sammen foran den lille Japaner og omklamrede hans Knæ; „tag mig med til Far og Mor; jeg vil hjem!”

„Sandelig, hun kotauer for ham, som en japansk Kone for sin Mand,” brummede v. Werft; højt spurgte han, „hvor kommer du fra? Og hvor har du været? Vi troede dig død, indtil Kakaduen . . .”

„Ja, det var en flink Fugl,” udbrød Pigebarnet, „men kom med op, saa skal jeg vise Eder Ngo og Ngani og de andre; de har været saa flinke imod mig.”

Hollænderen havde imidlertid ikke rigtig Mod til at gaa op i Træerne og undskyldte sig med, at han maatte forsvare Lejren. Uffo Chan var straks rede, men da en af Arafuraknøsene gjorde Forsøg paa at følge ham, lød der en saa truende Brummen og Hvæsen oppe fra det grønne, at Fyren forskrækket

løb tilbage til Løvhytten. Saa fulgte kun de japan-ske Søfolk med. De var begge vante til at færdes oppe i Skibenes Takkelage og ikke svimle, men alligevel kneb det for dem. En Gang var Omayo lige ved at miste sit Tag, men saa skød en mørk Barnearm ud fra det grønne og fik ham paa ret Køl igen.

Saadan kom de op i Trætoppene, deroppe, hvor Blomsterne udfoldes og de brogede Fugle holder til. Der hvor Pungaben Kuskus kravler langsomt om og spiser Blade, hvor Cikaderne synger og fløjels-skinnende Sommerfugle bader deres Vingers Pragt i Solens Straaler, som her har frit Spil, mens de næsten aldrig naar til den faste Jord der dybt nede, endnu længere nede end Skibsdækket er fra Fløjknappen. Her kom de smaa Mennesker eller Skovtrolde frem og ledede deres Gæster ad Hængebroer af svajende Grene til et Botræ dybt inde i Skoven. Det var et vældigt Figentræ; dets første Forgreninger laa i Højde med Tagene paa et fireetages Hus; Sidegrenene var saa svære som almindelige Bøgestammer i Danmark og støttedes af Luftrødder, der var voksende ned fra Grenene og efterhaanden selv var bleven saa tykke som Stammer. Her laa Dværgenes Hytter eller snarere Reder, for Gulvet bestod kun af en Slags Hængekøje af Grene, og Taget var store Blade, der dannede en utæt Paraply over Lejet. Kun en af Hytterne havde Vægge, flettede af Rotang og Bregner. En hvid Kakadue sad i Døraabningen.

„Her bor jeg,“ sagde Hedeveg.

Uffo Chan kiggede ind og saa et Leje af soltørret Mos og Fugleskind og nogle Skaale af Kalebas.

„Stakkels Hedeveg,“ udbød han.

„Arme Hedevig; kan ikke komme ned fra Træerne,“ sagde Kakaduen.

Hedevig smilede: „Det var i Begyndelsen, jeg var saa bange for at blive svimmel, der er saa langt til Bunden. Og jeg rystede, hver Gang jeg kom ud paa de Grene, som svingede.“

„Men senere,“ spurgte Uffo.

„Senere var jeg bange for Arafuraerne; de æder os; og for de giftige Slinger og Krokodillerne. Se her bor Ngo og Ngani.“

Det var Mand og Kone, ens klædte og begge væbnede med Pusterør; deres Hytte var lidt bedre end de andres, fordi den havde en flettet Skærm paa Vind-siden. Et lille Barn laa og kravlede i Bunden af Reden. En Spanskrørssnor om det ene Ben hindrede Puslingen i at kravle ud og falde ned.

Dværgene havde efterhaanden samlet sig om Hede-vig og de tre fremmede; det var smaa velskabte Mennesker af mørk, chokoladebrun Lød; ingen af dem var over halvanden Meter; deres Haar var stridt og ikke kruset som Arafuraernes; deres Dragt bestod kun af et Bastbælte og en Fugleskindskappe; i Bæl-tet bar de alle et Par Kalabasser i en Skindrem, om Overarmen sad en Stenkniv.

„Hvem er Høvdingen?“ spurgte Uffo Chan.

„Der er ingen,“ svarede Hedevig, „enhver Familie passet sit, og der behøves ingen til at holde Orden.“

„Hvem er den største blandt dem?“ fortsatte Uffo; Hedevig spurgte Manden Ngo, der svarede paa et Sprog med en Masse klikkende og harkende Lyde.

„Han siger, det er mig, fordi jeg er saa klog, men du kan godt selv tale til ham paa Arafuramaalet.

„Hvorledes fandt I vor Søster her?“ spurgte Uffo.

„Kai-kaimand fanget hende for at æde hende,“ lød Svaret. „Kai-kaimand slem. Stor Mave, kan ikke nøjes med Høns og Grise; fange Skovfolk, skære dem i Stykker og sætte paa Spid. Siden den Dag vi altid skyde Kai-kaimand.“

„Først Kai-kaifolk komme hertil,“ faldt Ngani ind, „købe Fugle og Kænguru af Skovfolk, give Knive og Ild i Bytte. Kai-kaimand kan lave røde Ildblomst. Saa en Dag han ond. Kakadue blive til Ørn. Slaa Skovmand i Hovedet, naar han komme at sælge Fasane. Skære ham op som en Gris og stege ham. Siden da . . .“ hun ledte efter Ordene og klikkede videre paa sit eget Maal.

„Siden da er der Død mellem Skovfolk og Jordfolk,“ oversatte Hedevis.

„Siden da Snog blive Slange og bide,“ fortsatte Ngo; og slog sig med en meget sigende Mine paa Mavebæltet, hvor de to Kalabasser hang; den ene indeholdt Pilespidser, den anden Gift. „Bide slem Mand, som løbe med Guldhaar. Han aldrig spise mere.“

„Hvorfor bragte I hende ikke til hendes Folk — vi havde givet mange Knive for hende,“ sagde Uffo Chan.

„Bange for lyse Folk; deres Pusterør sige Bum, Bum, deres Pile fløjte som flyvende Gedehamse,“ sagde en anden Dværg og greb efter et forbiflyvende Insekt med Foden.

„Det er ikke Mennesker,“ hviskede Ichimo til sin Kammerat, „de har Hænder paa Benene.“

„Det er Abekatte, som har mistet Halerne og har lært at tale,“ hviskede Omayo tilbage.

„Guldhaar klog,“ erklærede Ngani, „lære os lave Ild og fange Fisk. Lave Vægge og meget andet.“

„Lære Fugle at tale,“ fortsatte Ngo.

„Men naar vi nu give Eder Knive,“ foreslog Uffo, „vil I saa lade hende gaa med os?“

Dværgene saa studsende paa hverandre og talte indbyrdes sammen; nogle af de yngre rejste sig og sprang afsted.

„Skovfolk ikke sælge Mennesker,“ sagde Ngo om-sider; „slemme Jordfolk sælge Kai-kai, sælge Grise; Skovfolk ikke slemme.“

„Men vi vil give Eder smukke Knive, fordi I frelste vor Søster,“ vedblev Uffo.

Hedevig lagde sin Haand paa hans Arm. „De forstaar slet ikke den Handel. Varer for Varer. Nu kommer de med Mad og Fugleskind, og det maa I betale saadan, at vi kan komme igen en anden Gang og handle. Vi kan ogsaa tiltuske os Guld.“

„Er dette Bygden ved Guldsøen?“ spurgte Uffo.

„Nej, det er et andet Botræ hinsides Bjærgene; vi bor aldrig ret længe ad Gangen paa et Sted.“

„Har de været gode imod dig, Hedevig?“

„Efterhaanden har de lært, at jeg ikke spiser levende Larver og Æg med halvtudrugede Fugle i,“ lød Svaret, „og jeg har lært dem at stege Kød og Fisk ved Baal, og jeg har selv lært at klattre; prøv om du kan fange mig . . .“

Hun løb ud paa en lang Gren; Uffo raabte advarende efter hende, men Ichimo sprang op og fulgte efter. Paa et Øjeblik var den alvorlige Forsamling opløst i en munter Tagfat mellem Grenene. De to behændige Søfolk kunde imidlertid slet ikke klare

sig mod Dværgene, der tumlede saa lystigt som en Flok Marekatte.

„Det er ikke Mennesker,“ erklærede Ichimo, „det er Aber, som en god Skovfé har pustet Forstand i.“

„De ler og er venlige som Folk hjemme i Nippon,“ mente Omayo, „og slaas kan de; jeg tror, det er Mennesker, som Skovguden har givet Hænder paa Benene.“

De unge Dværge kom nu løbende med røde og blaa Figen, med friske Fugleæg og med et besynderligt Stykke Vildt. Det var et Dyr paa ca. 30 Centimeter, den trinde, lidt flade Krop var dækket af en tæt, graa Pels med enkelte brune Børster. Forpoterne bar Svømmehud og Bagpoterne Gravekløer, det runde Hoved endte i et bredt Andenæb.

„Et Næbdyr,“ sagde Ichimo, „det havde ellers været noget for Hr. Vup.“

„Min ophøjede Lærer vilde have været henrykt ved at være med paa denne Tur,“ mente Uffo Chan.

„Vi skyder undertiden saadan en ved de smaa Bække,“ oplyste Hedeveg, „tag forsigtig paa den; den Spore, som sidder paa Bagbenet, er giftig.“

Dværgene var henrykte ved at faa nogle Staalknive i Bytte, men meget bedrøvede ved at skulle skilles fra Hedeveg, der imidlertid forklarede, at hun snart vilde komme tilbage til dem.

„Spørg dine Venner, om vi maa komme igen, og om de da vil ledsage os til den gyldne Sø,“ sagde Uffo.

„Komme igen, men ikke tage Kai-kaimand med,“ lød Svaret.

Til Slut tiltuskede man sig endnu nogle Fugleskind

og begyndte saa Hjemturen gennem Trækronerne. Dværgene var meget hjælpsomme og fulgte deres Gæster halvvejs ned til Jorden, længere vilde de ikke, de var lige saa bange for Arafuraknøsene, som disse for Dværgene.

Hollænderen havde i Mellemtiden krydsforhørt Knøsene og var kommet i Besiddelse af en forvirret Historie om Skovdjævlene, der forhen havde bragt Arafuraerne Vildt og Fugleskind, og havde staaet i ret venskabeligt Forhold til flere Bygder. Da Lusitanierne forøgede Modstandsevne havde gjort Kai-kai sjældent, havde en særlig sulten Arafura forgrebet sig paa en Dværg, og siden var de smaa Trolde bleven onde og „kastede med Slangetænder“. Nu kom Uffo og Hedevis med deres Forklaringer, som Hollænderen kun hørte paa med et halvt Øre, saa optaget var han af et af de modtagne Fugleskind. Det var en Paradisfugl, som aldrig forhen var bragt til Europa. Fjerdragten var mørkeblaa som en Raage, med hvilken den jo ogsaa var beslægtet, men under Vingerne var der et himmelblaat Bundt af lange, sløragtige Fjer, og paa Hovedet to lange Fjer med sorte og blaa Tværbaand ligesom paa den Art, der kaldes „Kongen af Sachsen“. Paradisfuglene er en Slags Skrigefugle, nære Slægtninge af Kragerne, og til daglig Brug graa eller brune og uanselige i Fjerdragten; men i Parringstiden faar Hannen de prægtigste og særeste Fjerprydelser, dels paa Hovedet og dels frembrydende under Vingerne. Visse Arter ser i den Tid ud, som om de havde fire Vinger. Der er mange Arter, de fleste paa Ny Guinea, men selv saadan en lille Øgruppe som Aruøerne har sin egen Art,

den saakaldte „Sebum“. Her havde man nu fundet en for Prins Hendriks Ø ejendommelig Art, som Hollænderen kaldte „Prinsesse Hedeveg“.

Man overnattede i Løvhytter og begav sig næste Morgen paa Vej tilbage med Kakaduen flagrende efter Hedeveg. Uden videre Oplevelser naaede man Lusitania, hvor Hedeveg atter kastede sig i sin Moders Arme.

XIV. Blandt Skovfolkene.

Nedenstaaende Beretning skyldes Vup, som efterhaanden samlede den sammen. Det ligger nu engang ikke for Børn at give en samlet Beretning om et halvt Aars Hændelser i uvante Omgivelser. Hedeveg fortalte vel ret godt om sine Oplevelser, men springende og afbrudt med Spørgsmaal om, hvad der var passeret i hendes Fravær; med Klager om sin Længsel efter Moderen og efter Livet paa den faste Jord. Kort sagt, af hendes brudstykkeagtige Fortællinger har den lærde Storvezir konstrueret følgende:

„Da Arafuraen flygtede med Hedeveg for at bringe hende som Middagsmad til de hjemlige Stegespid, skete det, at den store Vildmand paa en Gang snublede, greb sig til Nakken og udstødte et Raab af Skræk. Hedeveg snoede sig ud af hans Arme og blev nogle Øjeblikke uvis staaende. Men da han begyndte at rulle med Øjnene og vride sig paa Jor-

den, mens Fraaden stod ham om Munden, saa han saa uhyggelig ud, at Hedeveg i vild Rædsel flygtede ind i den vildsomme Urskov uden at besinde sig paa, hvad Retning hun tog. Senere hen er Arafuraen formentlig bleven fundet af sine Stammefrænder, der bragte ham hjem og holdt stor Begravelsesfest. Hylene hørtes lige til Lusitania, hvor vi havde ventet at høre Kai-kaitrommen.

Inden Hedeveg var bleven helt hildet i Sagfører-palmens tornede Snarer eller paa anden Vis kommet til Fortræd, lød der Raslen oppe fra Løvhvælvet, og ned langs de lianbehængte Stammer kom glidende en Masse vævre Skikkelser, ikke større end Hedeveg, mørke i Huden og med Hænder paa alle fire Lemmer. Før Pigebarnet kunde besinde sig paa, hvad hun skulde gøre, blev hun grebet af en halv Snes Hænder og baaret op i Trækronerne. Var jeg i Besiddelse af en Rudyard Kiplings malende Pen, vilde jeg nu skrive om, hvorledes de bar hende afsted gennem Skovens Kroner, ligesom Abefolket i den indiske Fortælling bar Drengen Mowgli afsted der højt over Junglen. Han udraabte sin Nød til Glenten. Hedeveg kaldte en Gang paa en stor, hvid Fugl, hendes Kakadue; den fulgte hende og blev senere Midlet til hendes Frelse.

Der oppe i Urskovens øverste Etage, hvor en gammel Botaniker som jeg gerne vilde op, men aldrig kan vente at komme, hvor kun Fugle og firhændede Væsener kan færdes, og hvor højest en dristig Orchidéjæger har været paa flygtigt Visit, der bar Skovfolket vor lille Veninde afsted; en enkelt Gang saa hun et Glimt af Lagunen og Lusitanias hvide Mure ude paa Odden, saa blev den grønne Løvskærm

atter trukket for, og det bar videre ind over Urskoven.

Paa denne vidunderlige Tur, som jeg gjerne vilde have deltaget i med vidtaabne Øjne, lader det til, at hun har mistet Bevidstheden, thi hendes næste Erindring er, at hun sad paa en magelig Gren med et Fletværk af Lianer til Rygstød og med storbladede Grene under sine Fødder, saa hun ikke kunde se, hvor langt der var til Bunden. Følgelig blev hun ikke mere svimmel, end en Storstadsbeboer bliver af at sidde i sin Lænestol paa 4de Sal, hvorfra der dog ogsaa er langt til Jorden. Omkring hende sad en hel Flok Puslinger, Mænd og Kvinder, af hvilke nogle havde Smaabørn ved Brystet eller paa Ryggen. Mænd og Kvinder var ens klædte og bevæbnede: en Rem af Pungdyrskind om venstre Arm og et Bælte af Fuglefjer om Livet; en Stenkniv i Armremmen; et Par Kalabasser i Bæltet og et langt Pusterør i Haanden, det var alt. Ingen af dem bar Smykker.

De smaa Væsener talte alvorligt sammen i et Sprog, der var saa fuldt af Ganelyde, at det nærmest lød som Hosten og Harken. En Kragefloks „rak, rak“ er Musik ved Siden af dette Maal, der synes beslægtet med Hottentotmaalet. Atter et Bevis paa, at alle disse i Afrika og Indien spredt levende Dværgfolk tilhører en ældgammel Menneskeart, saare forskellig fra de store Mennesker, hvortil baade Negre, Mongoler og Iranere hører. Senere, da Hedevis lærte deres Maal, fik hun at vide, at hendes Frelse skyldtes en ren Fejltagelse. Manden Ngo og Kvinden Ngani havde søgt efter Fuglereeder i Trætoppene, da de hørte Skrig og saa en Arafuramand slæbe af med en, som de efter Størrelsen antog for et Skovmenneske. Følge-

lig var de komne til Hjælp, og først bag efter indsaa de deres Fejltagelse. Det havde nu været det naturligste at bringe Barnet tilbage til dets Stamme, men i første Øjeblik var denne Tanke ikke faldet Skovfolket ind; de var, som sædvanlig efter et Drab, flygtet til deres Smuthuller. Og hvad skulde de nu gøre med deres Gæst?

Ngymi, en gammel Dværg, foreslog, at man ingen Ting skulde gøre, saa vilde „Jordungen“ falde ned af sig selv, og saa var der ikke mere ved den Sag at gøre; men Ngungu, en anden Patriark — han havde den usædvanlig høje Alder af 40 Aar — mindede om, at de lyse Jordfolk med de lydende Rør og fløjtende Pile, aldrig havde gjort Grenenes Folk Fortræd. Ngo gjorde opmærksom paa den tamme Kakadue, som sad paa Barnets Skulder — det maatte være Trolderi og man kunde ikke vide!

Da nu Eftermiddagsregnen faldt ind, flettede Ngo og Ngani en Hytte — eller Rede — til deres Gæst, og tækkede den med store Blade, senere bragte de hende nogle Æg og Frugter; men Hedevig græd, og hendes Taarer randt omkap med Himmelen.

Grenenes Folk var i den nærmeste Tid stærkt optagne af en Strid med Arafuraerne, der førte til, at disse maatte rømme et Par Skovbygder. Hedevigs første Dage var alt andet end behagelige; hun var bange for at blive svimmel og fjærnede sig ikke langt fra Reden. I denne Tid lærte Kakaduen at sige: „Arme Hedevig, kan ikke komme ned fra Træerne“. Dværgfolkene blev saare forskrækkede over den talende Fugl, i hvem de antog der maatte bo en mægtig Aand.

Hedevig savnede kogt og stegt Føde, men da Stam-

mens Ild var gaaet ud, og man som Følge af Krigen ikke kunde købe noget hos Arafuraerne, vidste man ikke, hvorledes man skulde faa det. Hedevig havde engang af Vup lært at lave Ild med en Træpind, der snurres hurtig rundt i et Træhul ved Hjælp af en Buestræng; det lykkedes hende at fremstille noget lignende og virkelig lave Ild. Siden da vilde Grenenes Folk slet ikke af med hende. De bragte hende de friskeste Frugter og behandlede hende, som var hun deres Dronning; men de passede omhyggeligt paa, at hun ikke vovede sig ned paa Jorden. Mærkelig nok havde Barnet alligevel den Omtanke at formaa Dværgerne til at udrydde to Sovetræers Bestand af flyvende Hunde med forgiftede Pile. Hun gjorde herved Kolonien Lusitania en meget stor Tjeneste.

Skovfolket havde hverken faste Boliger eller nogen Slags Samfundsorden. De strejfede om i smaa Grupper og levede fra Haanden i Munden af Frugter, unge Skud, Fugle, Æg, Pungdyr og fede Larver, som de forstod at finde under Træernes Bark. De er ikke mange — Hedevig mener at kende et Par hundrede Stykker. Mand og Kone holder i Reglen godt sammen, de gifter sig, naar de er 10—12 Aar, og er Oldinge, naar de er 40. Der omkommer en Del Smaabørn ved at falde ned fra Træerne; til Dværgenes Fjender hører Hvepse, Træslanger og Krokodiller. De første bygger forskellige Boer, dels i hule Grene, dels frithængende ligesom Nordens Gedehamse. De er meget iltre, og naar en Sværm overfalder en Dværg, taber han undertiden Fodfæstet, og saa er hans Saga ude — hans Stammefrænder gør sig ingen Ulejlighed med at se efter ham; „han er faldet paa

Jorden“, siger de, og de ser lige saa lidt efter Liget, som Søfolk søger en druknet Kammerat paa Havets Bund. Blandt Slangerne synes en giftig grøn Træsnog at være den mest frygtede; dens Bid fremkalder Lammelse, saa at man mister „Haandfæstet“, og falder paa Jorden.

I den tørre Tid, naar intet dagligt Regnskyl giver Dværgene Lejlighed til at stille deres Tørst oppe i Træerne, søger de til Vandløbene for at drikke. De klatrer ud paa de Grene, som hælder ud over Floden, og tager Vand i den hule Haand.

Da kan det ske, at en Krokodille lister sig til at gribe Haanden og trække den lille Mand med. Skovfolkene var saare bange for Floduhyrerne, mod hvis pansrede Sider deres Pile prellede af; men Vand skulde de jo have. Hedevig bandt en Line til et udhulet Græskar og prøvede at hente Vand paa den Maade; men den lette Kalabas flød ovenpaa, indtil hun fandt paa at tyngde den med en tilbundet Stenkniv. Nu kunde Grenenes Folk hente Vand uden Fare, mens de sad oppe i Grenene og hvædede ad Krokodillerne. Denne Opfindelse befæstede i høj Grad Hedevigs Ry; og da hun yderligere lavede en Fiskekrog af en Snegleskal, og fangede Fisk med fede Larver som Madding, synes hendes Ry at have bredt sig over hele Øen. I hvert Fald kom der ofte fremmede Folk for at lære Kunsten. Fulgt af Ngo og Ngani rejste hun med en anden Dværgstamme over Bjærgene til den gyldne Sø. Her har hun imidlertid ikke set ret meget; ikke engang Ruinerne fra Lusitanernes Forfædres Bygd har hun set noget til. Der var meget Fuglevildt, men Dværgene kunde ikke faa

fat i det, da de ikke besad Midler til at komme ud paa Søen.

Saa primitivt Folket er, har det dog gjort en i Sandhed frygtelig Opdagelse, som man ikke skulde tiltro Mennesker uden Spor af Kendskab til den moderne Bakteriologi. Deres Pilegift er en saa forbløffende Opfindelse, at man ikke skulde tiltro uciviliserede Mennesker den.

Pusterøret er det i og for sig mærkeligt at træffe hos en Dværgstamme. Afrikas og Asiens Dværgfolk bruger ellers Buen, mens Pusterøret „Sumpitanen“, nærmest er ejendommelig for saa højtudviklede Folk som Dajakkerne paa Borneo. Imidlertid forefindes Pusterøret ogsaa hos de dværgagtige Beboere af Andamanerne i det indiske Hav.

Grenfolkets Pilegift er imidlertid enestaaende. Paa visse Tider af Aaret henter de nogle Haandfulde Mudder fra bestemte Flodbanker. Krokodillerne gør denne Afhentning yderst farlig. Mudderet opbevares da ogsaa meget omhyggeligt i et hult Træ, og kan holde sig virksomt længe. For nu at fremstille Pilegift dyppes en Pil i dette Flodmudder, og med den skydes en Fugl, helst en Skovdue. Den dør i Løbet af faa Minutter; en anden Pil dyppes i den døde Dues Blod; der skydes atter en Due, og saaledes bliver de ved, Hedevisg mener 5 Gange. Den sidste Due dør næsten øjeblikkelig; dens Hjærte og Lever udtages og æltes sammen med Saften fra nogle giftige Planter. Denne Gift holder sig virksom en Uges Tid, men til Krigsbrug foretrækker Dværgene frisk tilberedt Gift.

Først troede jeg, at disse Manipulationer med Mudder og Dueblod var nogle overtroiske Dikkedarer,

men saa fandt jeg paa at lægge en Draabe af Giften under Mikroskopet og fandt den helt fuld af Tetanus-Stivkrampe-Bakterier. Da de, som efter min Død maaske kommer til at læse dette, ikke kan forudsættes at være kyndige i Bakteriologi, maa jeg her give nogle Oplysninger. Tetanusbakterien er knappenaalsformet og ret stor af et mikroskopisk Væsen at være; den lever i fugtig Jord; ved at overføres i varmbloedige Dyrs Blod fremkalder den en livsfarlig Blodforgiftning. Der siges, at Beboerne af Salomonsøerne forgifter deres lange Pile med Mudderet fra visse Flodbanker, hvor en Art Tetanus lever.

Vore Dværg er imidlertid gaaet et Skridt videre, og Betydningen af dette Skridt maa jeg forklare nøjere. En Bakteriearts Virulens eller Giftighed kan forstærkes eller svækkes ved at passere forskellige Dyrs Blod. Saaledes kan Difteribakterien svækkes ved at indpodes i en Hest, og af Hestens Blod fremstilles et Serum, der virker som Modgift mod Sygdommen.

Den Bakterie, som fremkalder Svinets ondartede Rødsyge, kan svækkes ved at indpodes i Frøer, som er koldblodige Dyr med meget veludviklede hvide Blodlegemer. De hvide Blodlegemer, som findes i alle højere Dyrs Blod, opholder nemlig vort Liv ved at æde de Bakterier, som kommer i Blodet. Ved at passere flere Frøer svækkes Rødsygebakterien saa stærkt, at den ikke mere kan dræbe Svin; ja, den kan virke som Vaccine. Svin, som har været indpodet med den, bliver immune, d. v. s. uimodtagelige for den ondartede Rødsyge. Paa lignende Forhold beror hele den moderne Serumterapi.

Man kunde imidlertid godt være gaaet den modsatte

Vej; indpoder man Rødsygebakterien i en Due, dør den; tager man da Blod fra den døde Due og indpoder i en ny Due, dør denne meget hurtigere, indtil man faar en Bakterie med saa forstærket Virulens, at den virker øjeblikkeligt dræbende paa selv store Svin.

Det er netop saadan Dværgene bærer sig ad med en Bakterie, som i sin, om jeg saa maa sige, Naturtilstand er overordentlig farlig. Hvorledes de har gjort denne Opdagelse og indført en Fremstillingsmethode der, videnskabelig set, er overordentlig smuk, faar vi næppe at vide. „Saadan har vi altid baaret os ad,“ forklarede de Hedevig. Jeg har Antitetanus-serum i min Medicinkasse, men om den er virksom mod Bakterien med den forøgede Giftighed, ved jeg ikke. Om der levnes mig saa lang Levetid, skal jeg forsøge at finde et Serum mod Dværgegiften, men foreløbig vil jeg gjerne give et Raad til de, der nu og i Fremtiden skal være Lusitanias Herskere.

Sørg for at holde Eder gode Venner med Grenenes Folk; gør aldrig en Dværg Uret, æg aldrig hans Stamme til Vrede. Ufred med de smaa Mennesker vil sige, at I aldrig tør sætte Eders Fod under Træerne, men maa holde Eder paa Øerne; i Forbund med Dværgene kan I derimod jage Arafuraerne helt bort fra Prins Hendriks Ø. Da kan I bo i Fred ved Kysterne og tilhandle Eder Vildt og Fugleskind fra de smaa Mennesker. I maa ogsaa betale dem for at dræbe de flyvende Hunde, saa vil I faa Eders Frugtplantager i Fred. Æg ikke Dværgenes Havesyge; lær dem ikke at pynte sig, at de ikke skal faa Lyst til Eders Gods og tage det med Magt. Efter hvad Hedevig fortæller, respekterer Grenenes Folk Ejendoms-

retten; hver Mand har sine egne Vaaben, sin egen Rede og Ret til sit eget Jagtbytte, men de deler med hverandre, saa ingen lider Nød. Giv altid Dværgene et godt Eksempel i al Eders Færd; de kender ikke Synd, men lærer de først det Onde af Eder, saa vil de blive Djæвле, de vil blive Giftslanger med Menneskehjærner.

Lær ikke Dværgene Hanekampe eller andet Spil og Væddemaal; giv dem aldrig Spiritus, den angriber Hjærnen, ejheller Kaffe, den gør svimmel, og har f. Eks. ødelagt de danske Grønlændere, saa de faar „Kajaksvimmel“; og fremfor alt, lær dem ikke Løgn og Falskhed, men lad dem leve i Fred deres eget Liv. Ejheller maa I kaste Religionskiv imellem dem. Gud er kun en, men de smaa Mænd har alligevel ikke Forstand til at vælge mellem Muhamed og Sao Pedro.

Jeg vil foreslaa Eder at lade Uffo Chan og Hedevis Kaas opsøge Dværgene og gaa Bud mellem dem og Eder; de er Børn endnu ligesom Dværgene, og Uffo er tilmed af en Race, som jeg tiltror bedre Evner som Mellemmand end nogen af den hvide eller den malajiske Race.

Lusitanias Regenter! Jeg raader Eder til at dele og herske. De kristne Lusitaniere, de muhamedanske Folk fra Aru, Hollændere, Buginesere og Japanere, Arafuraer og Skovdværge — det er højst uensartede Elementer. I kan ikke smelte dem sammen, men I kan veje den ene mod den anden saaledes, at I kan beholde Magten og bruge den til alle Folkenes bedste. Gør ikke Europas Dumhed om igen. Den hvide Race er ved at begaa Selvmord, men paa Eders Ø er der Plads nok, Mad og alt, hvad I kan ønske

Eder for Eder selv og Eders Efterkommere i flere Hundrede Aar. I kan skabe Prins Hendriks Ø om til et Buitensorg, et Paradis her Østen for Verdens Ende.

XX. Slutning.

Kaptajn Zorn, som plejede at føre Postdamperen til det yderste Øst, blev i Krigens tredie Aar atter sendt ud for at vise Flaget, men denne Gang som Chef paa en Kanonbaad. Da han dampede ned gennem Durgastrædet, stødte han paa en Flaade af Kanoer, som satte over fra Prins Hendriks Ø til Fastlandet. De førte hollandsk Flag, men flygtede alligevel ved Synet af det europæiske Fartøj. Det lykkedes imidlertid Kanonbaaden at afskære en af Kanoerne og faa en Samtale med dens Besætning. De fortalte, at de flygtede fra „det forhekse Land”, hvor Skovtrolde og hvide Mennesker gjorde dem det umuligt at bo. Kanoen medførte Kvinder og Børn, Høns og Grise, saa det var tydeligt nok, at hele Flaaden var en Stamme paa Flytning; ikke paa Krigstogt. Zorn lod spørge, om han kunde hjælpe dem med noget. Papuaerne svarede, at de manglede ikke noget, blot de fik Lov at være i Fred; han smed da nogle Pakker med rød Farve ned til dem, da han vidste, hvor ivrige Papuaerne er efter Farve til Festmaling. Saa dampede Kanonbaaden videre, lige til den 141ende Meridian, hvor engelsk Ny Guinea begynder. Her affyrede han en Kanon for at konsta-

tere, at han endnu var i Holland, dernæst vendte han og sejlede tilbage. Denne Gang gik han ikke gennem Durgastrædet, men langs Sydkysten af Prins Hendriks Ø. I Nærheden af Kap Finisterre mødte han en stor, velbygget Kano af den Slags, de laver paa Aruøerne. Skipperen kom ombord og fortalte, at han var paa Vej fra Byen Lusitania med Varer til Bygderne ved Rio Kasuar; han indrømmede, at man havde været i Krig med Arafuraerne, og blev meget glad ved at høre, at de nu var ved at flytte til „Fastlandet”. Saa kunde en ærlig Muselman leve uden Frygt for de forbandede Menneskeædere.

Kaptajn Zorn spurgte, hvad det var for et Flag, man førte, rødt med sære Tegn i.

„Der staar „Fred”,” lød Svaret, „det er Rajahen af Lusitanias Banner; hans Højhed vil blive glad ved at hilse paa Jærnkanoens Skipper. Jeg skal sende ridende Stafet til ham, lige saa snart jeg kommer i Land. Har De Breve, skal jeg gjerne besørge dem.”

„Jeg tror ikke, en Hest kan komme saa hurtigt over Land, som jeg ad Vandvejen,” sagde Kaptajn Zorn smilende.

„Vi bruger heller ikke Heste,” svarede Skipperen, „Postrytteren rider paa en Kasuar.”

Hvad man ellers fik ud af Skipperen, klang saa eventyrligt, at Kaptajn Zorn og hans Officerer var forberedt paa allehaande, da de fik Lusitanias hvidkalkede Fæstningsmure i Sigte. Halvvejs inde paa Rheden mødte de en armeret Dampchalup med rødt Flag. En fløjlsklædt og guldbroderet Herre med bare Ben og bare Arme stikkende ud fra Kniplingsborter paa Benklæder og Ærmer, entrede ombord, præsenterede sig som Admiral Dain Salomon al Togi og

udbad sig den Ære at maatte lodse Kanonbaaden til en sikker Ankerplads, og bagefter føre Kaptajnen til hans Højhed, Rajah Harald Kaas af Lusitania.

Zorn takkede høfligt og indbød Admiralen paa Kaffe og Cigarer; han udspurgte Dain Salomon om Rajahen og fik at vide, at det var en hvid Mand med et rødt Hjærte, at det var ham, Dain Salomon al Togi, en Adelsmand fra Luwu paa Celebes, som havde sat den hvide Rajah paa Tronen, fordi det var hans gode Ven, men at Landets egentlige Hersker var Storveziren Vup, som var saa klog, at han vidste alle Ting, og endog havde formaaet de vilde Dværgfolk til at hjælpe Lusitanierne mod de kai-kaihy-lende Arafuraer.

I Dampchaluppen sejlede man ind mod Lange-linie, hvor Rajahen selv kom Kaptajn Zorn i Møde. Han var ledsaget af sin Hustru og to halvvoksne Prinsesser; hans barbenede Livvagt bar Uniformer af brun Silke, men han selv og hans Hof var i hvidt Tropetøj med Korkhjælm.

Kaptajn Zorn og hans Officerer blev indbudt til Middag og fik der at vide, hvorledes Riget Lusitania var blevet til, og hvilke Kampe man havde haft at udstaa.

„Deres Højhed kan prise Dem lykkelig,” sagde Kaptajn Zorn. „Deres Kongeværdighed er i Øjeblikket mere virkelig end mange andre Troner. Czaren af Rusland er afsat og Fange; Kongerne af Serbien og Montenegro forjagne fra deres Land, mens Kongen af Belgien ikke har saa meget tilbage af sit Rige, at han kan maale sig med Dem. Jeg haaber, De vil slutte Forbund med Holland, under hvis Flag denne Ø egentlig hører.”

Paa Rajahens Vegne svarede Jan v. Werft: „Jeg er Hollænder og elsker mit Land. Posthouderen paa Aru, der repræsenterer Nederlandene i det yderste Øst, har udnævnt mig til Resident her. Jeg er vis paa, at min Ven Rajahen gjerne vil slutte Forbund med Holland og i alle Maader anerkende vore Interesser; men den hollandske Trikolore faar aldrig Lov at vaje i Lusitania; den har været Arafuraernes Mærke; under den er Lusitaniernes Slægtinge bleven slagtede og spiste, og vi har lært at hade den.“

Zorn forsøgte at forklare, at man uddelte Flaget til Stammerne for at konstatere Overherredømmet, men ellers ikke kunde paatage sig Ansvar for dets Anvendelse.

„Det er en politisk Fejl,“ svarede v. Werft, „det tilkommer imidlertid ikke mig at foreskrive Regeringen i Batavia dens Handlinger, men jeg skal skrive et Memorandum til Guvernøren. Vi er villige til at sætte Navn og Segl under en Forbundstraktat, men Trikoloren paa Lusitanias Grund er imod vore Følelser, det er . . .

„Det er imod Adat,“ supplerede Vup under almindeligt Bifald fra de lusitanske Herrer.

Da Kaptajn Zorn senere paa Dagen gjorde Storziren sin Opvartning, spurgte han, hvor Lusitanierne egentlig havde deres Flag fra.

„Det er profekto den gamle Taïraslægts Mærke,“ lød Svaret, „selve den store røde Statsparasol med de nedhængende Papirsstrimler er en nøjagtig Kopi af et oldjapansk Hærmærke, kun har den indvendig et hvidt Kors, en Hentydning til, at Harald Rajah er kristen og Dansk af Fødsel. Egentlig er det farligt at spaa i disse Tider, men jeg er nu en Gang øverste

Medicinmand her i Landet. Naar Verdenskrigen engang er forbi, tænker jeg, Mynheen v. Werft vender tilbage til Amsterdam, i Følge en testamentarisk Bestemmelse skulde han opholde sig i tre Aar paa en Plads for at faa Ret til at tiltræde sin Arv, som før Krigen var en betydelig Formue. Jeg tror, Minna v. Kaas vil følge med som Mevrouw v. Werft. Derimod tror jeg, Prinsesse Hedevig ad Aare vil dele Riget med Uffo Chan. Hans Fader er en af mine Elever, dansk født, Officer i den japanske Arme; hans Moder hører til den japanske Adelsslægt, hvis Banner Lusitanierne har optaget. Ingen vil kunne gøre dem Magten stridig, da de støttes af Dværgfolket. Dværgene er sky og gør ingen Fortræd, naar de faar Lov at være i Fred, men de er farlige som Urskovens Hvepse. Hedevig og Uffo Chan synes at være de eneste Mennesker, de vil forhandle med, men de kan næsten faa dem til, hvad det skal være — i hvert Fald tror man det i Lusitania, og jeg gør mit Bedste for at bestyrke dem i Troen.“

„Men nu De selv,“ spurgte Kaptajn Zorn, „tænker De ikke paa at komme hjem til Danmark? Kan De udholde Klimaet? Trænger De ikke til en Rekreationsrejse? Jeg gaar herfra direkte til Batavia. Følg med og hold Ferie en Maanedstid i Buitensorg.“

Storveziren Vup snoede sit Hageskæg. „Jeg har ingen Slægt hjemme i Danmark, og det, som er sket i de sidste Aar, gør mig ikke længselsfuld efter den europæiske Kultur. En gammel Mand vil gerne vide, at hans Grav bliver værnet. I Europa graver de Løbegrave tværs over Kirkegaardene — nej, jeg bliver her, hvor min soltørrede Mumie vil blive højsat og min Grav fredet.“

„De kan leve længe endnu,“ mente Kaptajn Zorn, „især hvis De tager en Rekreationstur. Guvernøren vil vise Dem al den Ære, man skylder Dem som Videnskabsmand og Forsker.“

Vup smilede bittert. „Den hvide Race vil i de kommende Aar faa andet at tænke paa end Kuriositeter, som sjældne Orchideer og Paradisfugle. Man vil faa travlt med at bringe Jorden under Kultur og bygge nye Samfund op; man vil ikke faa Tid til at beskæftige sig med en lille Koloni, Østen for Verdens Ende. Maaske ogsaa Holland vil glemme os, som man glemte Kolonien paa Øen Kisser. De Aar, jeg har tilbage, vil jeg anvende til at befæste dette lille Samfund, saa det kan staa paa egne Ben, selv om det igen skulde blive isoleret et Par Menneskealdrer. Om Østasiens fremtidige Herrer bliver Europæere eller Asiater, vil jeg ikke leve længe nok til at faa at vide. Mine videnskabelige Arbejder vil glemmes ude i Verden; blandt Blod, Vold og Nød er ingen Plads for Blomster. Men her føler jeg mig som en Bedstefader for dem alle sammen, og naar Mindet om Professor Vermund Uffo Petersen er død, vil man endnu erindre Storveziren Vup.“

„Ja,“ fortsatte Kaptajn Zorn, „i en hellig Lund oppe paa Højderne staar et Kapel i rødt Lak, prydet med baade Guld og Fuglefjer og indlagt med Perlemor. Did valfarter Øens Folk, enten de sværger til Kors eller Halvmaane; de bringer Blomster og Risoffre til den hellige Vups Aand.“

„Nu er det Dem, som agerer Spaamand,“ afbrød Vup smilende, „men Tanken er mig profekto ingenlunde ubehagelig.“

